Polisi
parmağının ucunda oynatan
cesur bir antikahraman...
Arsen Lüpen

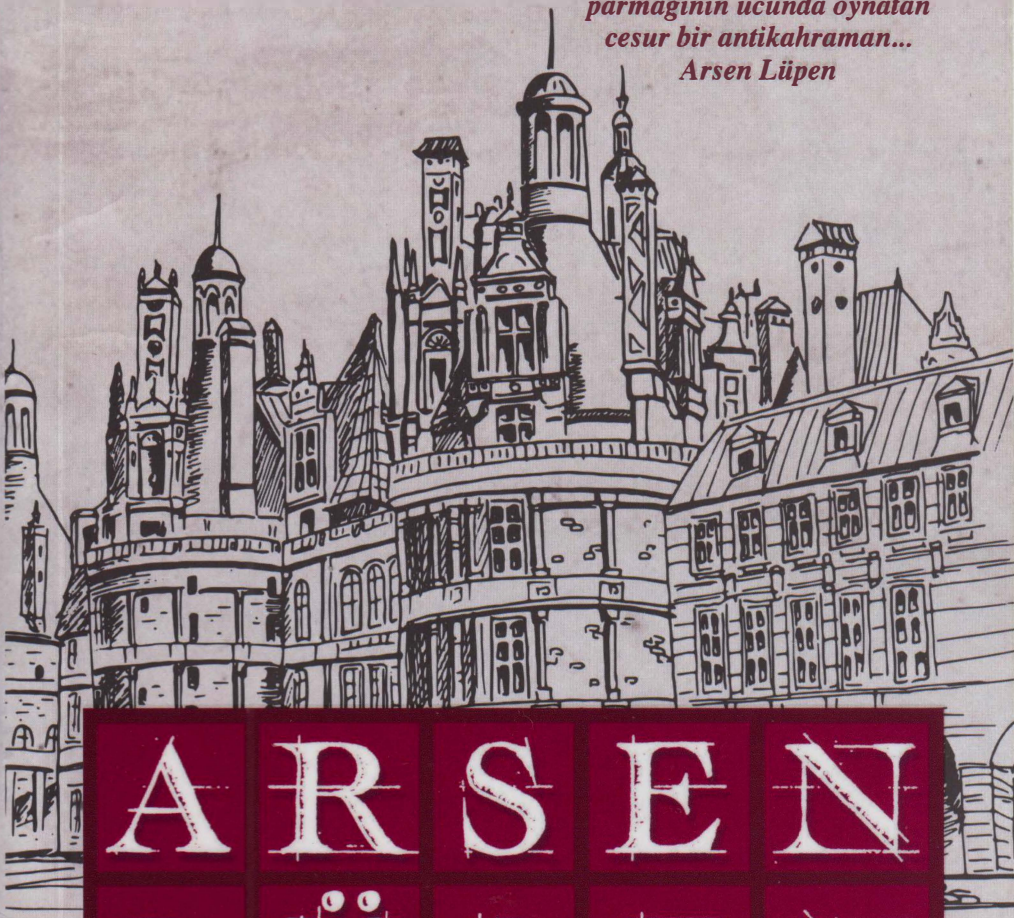

ARSEN LÜPEN

Maurice Leblanc

OYUK İĞNE

ARSEN LÜPEN

Maurice Leblanc

OYUK İĞNE

Çeviri: Esra Gül Coşkun

OLİMPOS

1

Vurulma

Raymonde kulak kabarttı. Ses iki kez tekrarlandı, gecenin derin sessizliğini bölecek kadar belirgindi. Ancak bir yandan da o kadar zayıftı ki genç kız, sesin büyük şatonun duvarları arasından mı uzaktan ya da yakından mı ya da parkın karanlık köşelerinden mi geldiğini anlayamadı.

Yavaşça ayağa kalktı. Penceresi yarı aralıktı, kanatları sonuna kadar açtı. Ay ışığı çimenlere ve çalılara; kırık sütunları, tahrip olmuş kemerleri, revak kalıntıları ve kemerli payandalardan geriye kalan parçalardan ibaret manastırın insanı etkileyen silue-

tine düşüyordu. Hafif bir rüzgâr esiyor, kuru dalların ve ağaçların arasından gürültü çıkarmadan geçse de çalıların ufak yapraklarını titretiyordu.

Sonra birden aynı sesi tekrar duydu. Kendi bulunduğu katın altından, sol taraftan gelmişti ses. Yani, şatonun batı kanadındaki odalardan.

Genç kız her ne kadar cesur ve soğukkanlı olsa da korkmuştu. Sabahlığını üstüne geçirip bir kibrit yaktı.

"Raymonde... Raymonde..."

Kapısı kapalı olmayan yan odadan gelen bu ses, nefes kadar sessizdi. Kuzeni Suzanne odasından çıkıp kollarına atıldığında Raymonde el yordamıyla onun yanına gitmeye çalışıyordu.

"Raymonde... Sen misin? Duydun mu?"

"Evet. Sen de uyumuyordun sanırım?"

"Köpeğin sesine uyandım. Çok olmadı... Ama artık havlamıyor. Saat kaç?"

"Dört falan herhalde."

"Dinle! Salonda birileri yürüyor!"

"Tehlike yok, baban orada Suzanne."

"Ama o tehlikede. Salonun bitişiğindeki odada uyuyor."

"Mösyö Daval da orada..."

"Evin diğer ucunda. Nasıl duysun oradan?"

Tereddüt ettiler, ne yapmaları gerektiğine karar veremiyorlardı. Birilerine mi haber vermelilerdi? Bağırarak yardım mı istemelilerdi? Buna cesaret edemediler; kendi seslerinden bile korkuyorlardı. Ama pencere kenarına gitmiş olan Suzanne çığlığını güçlükle bastırdı:

"Baksana... Havuzun yanında bir adam var."

Adam hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Kolunun altında oldukça büyük bir şey vardı ancak ne olduğunu anlayamadılar. Taşıdığı şey her neyse bacağına çarpıyor, yürümesini güçleştiriyordu. Adamın eski şapelin yanından geçip duvarda açılmış ufak kapıya doğru döndüğünü gördüler. Kapı açık olmalıydı çünkü adam birden gözden kayboldu ve kapının her zaman çıkardığı gıcırdamayı duyamadılar.

"Salondan çıktı," diye fısıldadı Suzanne.

"Hayır, merdivenler ve koridor onu daha sola çıkarırdı. Tabii ya..."

İkisinin aklına da aynı fikir geldi. Pencereden dışarı hafifçe sarktılar. Aşağılarında bir merdiven vardı ve birinci kata yaslanmıştı. Taş korkuluklu balkonda bir ışık gördüler. Ve başka bir adam, yine kolunun altında bir şeylerle, korkuluklardan atlayıp merdivenden kayarak indi ve ilk adamın gittiği yoldan gitti.

Bayılacak kadar korkan Suzanne dizlerinin üstüne çöküp kekeleyerek şöyle dedi:

"Yardım çağıralım! Yardım!"

"Kim gelecek ki? Baban... Ya başka adamlar da varsa ve babana saldırırlarsa?"

"O zaman... O zaman uşakları çağırabiliriz. Ziline basarsan odalarından duyabilirler."

"Evet... Evet, belki böylesi daha iyi olur. Umarım zamanında gelirler!"

Raymonde yatağının yanındaki elektrikli zili buldu ve düğmeye bastı. Yukarı katta zilin çaldığını duydular ve sesin aşağı katta birileri daha varsa onlar tarafından da duyulmuş olabileceğini düşündüler.

Beklediler. Sessizlik korkutucu olmaya başlıyordu ve hafif rüzgâr çalıların yapraklarını da kıpırdatmıyordu artık.

"Korkuyorum, korkuyorum..." diye tekrarlıyordu Suzanne.

Birden alt kattaki derin sessizlik bozuldu ve mücadele sesleri, devrilen mobilyaların gürültüsü, bağrışmalar ve sonra da korkunç bir inleme, öldürülen bir adamın boğuk sesleri duyuldu.

Raymonde kapıya koştu. Suzanne çaresizlikle kuzeninin kolunu kavradı:

"Hayır... Beni bırakma... Korkuyorum."

Raymonde Suzanne'ı kenara itip koridor boyunca koştu, arkasından gelen Suzanne ise duvarlara tutunarak ilerlerken bir yandan da çığlık atıyordu. Raymonde merdivenlerin başına geldi, basamakları uçarcasına indi, salonun büyük kapısını hızla açtı ama kapı eşiğinde kalakaldı. Suzanne da birden durmuştu. Üç adım uzaklarında, elinde fenerle bir adam dikiliyordu. Yönünü döndü, elindeki fenerin ışığından gözleri kamaşan kızlara, onların soluk suratlarına baktı. Sonra hiç acele etmeden, gayet sakin bir şekilde kasketini kafasına geçirdi, bir parça kâğıdı ve iki parça kamışı alıp halının üstündeki bazı ayak izlerini yok etti ve balkona yürüdü. Ardından kızlara dönüp eğilerek selam verdi ve ortadan kayboldu.

Büyük salonu babasının yatak odasından ayıran ufak odaya ilk koşan Suzanne'dı. Ama gördüğü korkunç manzaranın verdiği şaşkınlıkla kapı eşiğinde kalakaldı. İçeri vuran ay ışığı sayesinde yerde birbirine çok yakın yatan ve cansızmış gibi duran iki bedeni görebilmişti.

"Baba! Baba! Sen misin? Neler oldu sana?" diye bağırdı korkuyla, adamlardan birinin üstüne eğilerek.

Bir süre sonra Gesvres Kontu kımıldadı. Kesik kesik konuşarak şöyle dedi:

"Korkma... Ben yaralanmadım. Daval? O yaşıyor mu? Bıçak... Bıçak?"

O anda iki uşak ellerinde mumlarla içeri girdi. Raymonde hemen yerde yatan diğer adamın yanına gitti; bu, kontun sekreteri ve sağ kolu Jean Daval'dı. Yüzü çoktan bembeyaz olmuştu, adam ölüydü.

Sonra ayağa kalkıp salona döndü, duvarda asılı duran tüfekler arasından birini aldı ve balkona gitti. Adam merdivene yürüdüğünden bu yana en fazla elli-altmış saniye geçmişti. Bu yüzden çok uzağa gitmiş olamazdı, ne de olsa ev sakinlerinin kullanmasını engellemek amacıyla merdiveni oradan uzaklaştıracak kadar tedbirli davranmıştı. Adamı eski manastırın harabeleri etrafında gördü. Tüfeği omzuna yerleştirip sakince nişan aldı ve ateşledi. Adam düştü.

"Oldu! Oldu!" dedi uşaklardan biri. "Adamı yakaladık. Hemen gidiyorum."

"Hayır, Victor, adam ayağa kalkıyor. Merdivenlerden inip doğrudan duvardaki ufak kapıya gidin. Kaçabileceği tek yer orası."

Victor hemen koştu ama daha parka ulaşamadan adam tekrar düştü. Raymonde diğer uşağa seslendi:

"Albert, adamı görebiliyor musunuz? Büyük kemere yakın?"

"Evet, çimlerde sürünüyor. Kahretsin!"

"Onu buradan takip edin."

"Kaçabileceği bir yer yok. Harabelerin sağ tarafındaki çimenlikte..."

"Victor, siz de soldaki kapıyı tutun," dedi tüfeğini tekrar omzuna alırken.

"Ama aşağı inmeyeceksiniz, değil mi küçükhanım?"

"Evet, iniyorum," dedi kararlı bir tavır ve aceleci hareketlerle. "Şimdi... Bir tane mermim kaldı. Eğer hareket ederse..."

Genç kız dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra Albert onun harabelere doğru koştuğunu gördü. Pencereden sarkıp bağırdı:

"Kemerin arka tarafına çektiler adamı. Göremiyorum onu. Dikkatli olun küçük hanım."

Raymonde adamın önünü kesmek için eski manastırın arka tarafına gitti. Albert artık onu göremiyordu. Genç kız birkaç dakika sonra hâlâ ortaya çıkmayınca tedirgin oldu ve evdeki merdivenler yerine balkona yaslı merdivenden inmeyi denedi. Başarılı olunca da hemen indi ve adamı en son gördüğü yere, yani kemere doğru koştu. Otuz adım sonra Victor'u arayan Raymonde'u gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Onu yakalamak imkânsız gibi," dedi Victor.

"Ufak kapı?"

"Oraya gittim. Anahtar işte burada."

"Yine de... O..."

"Ah, o alçağı yakaladık sayılır! On dakika içinde elimizde olacak."

Tüfeğin ateşlenme sesine uyanan çiftçi ve oğlu tarlanın içindeki evlerinden çıkıp gelmişlerdi. Sağ taraftan geliyorlardı ama yine de duvarların içindeki alandaydılar. Ve hiç kimseyle karşılaşmamışlardı.

"Tabii ki karşılaşmazlar," dedi Albert. "O eşkıya harabelerden ayrılmış olamaz. Hangi deliğe saklanmış olursa olsun onu ortaya çıkaracağız."

Sistemli bir araştırma başlattılar; her çalının arkasına baktılar, sütunların gövdelerini saran gür sarmaşıkları incelediler. Şapel kapısının kilitlendiğinden, hiçbir camın kırılmadığından emin oldular. Manastırın etrafında dolanıp her köşeyi kontrol ettiler. Ancak aramaları boşunaydı.

Yalnızca bir şey buldular: Adamın Raymonde'un kurşunuyla yıkıldığı yerde taba rengi deriden bir şoför kasketi. Bundan başka hiçbir şey yoktu.

Sabah altıda Dieppe'deki savcıya suçun işlenişini, *suçluların elebaşını neredeyse yakalamalarını, kasketin bulunuşunu ve suç aleti olan hançerin bulunduğunu* anlatan bir not gönderildikten sonra

Ouville-la-Rivière'e haber verildi ve jandarmalar derhal olay yerine geldiler. Saat onda eve doğru giden hafif eğimli yoldan aşağı iki araba indi. Dört tekerli ve dört koltuklu arabada savcı vekili, sorgu yargıcı ve onun kâtibi vardı. İki tekerli ve iki koltuklu diğer arabada ise *Journal de Rouen* ve Paris'in önemli gazetelerinden birini temsil eden iki gazeteci vardı.

Eski şato görüş alanlarına girmişti. Ambrumésy'nin atalarına ev sahipliği yapmış şato da manastır da devrim sırasında zarar görmüştü ve yaklaşık yirmi yıl önce burayı satın alan Gesvres Kontu gerekli restorasyonları yaptırmıştı. Şatonun ana gövdesinin üst kısmında bir saat kulesi, yanlarında ise iki kanadı vardı ve bu iki kanat da taştan tırabzanlı merdivenlere sahipti. Evin önündeki parkın duvarlarını aşıp yüksek Normandiya uçurumlarına sahip vadinin ilerisine baktığınızda Sainte-Marguerite ve Varangeville şehirlerinin arasındaki denizi mavi bir çizgi olarak görebiliyordunuz.

Gesvres Kontu burada narin, sarı saçlı ve sevimli kızı Suzanne ve iki yıl önce anne ve babası aynı anda ölünce kendileriyle yaşamaya başlayan yeğeni Raymonde de Saint-Véran'la birlikte oturuyordu. Şatoda hayat huzurlu ve monotondu. Bazı komşuları arada sırada kendilerini ziyarete gelirlerdi. Kont yazları iki

kızı hemen her gün Dieppe'ye götürürdü. Kendisi uzun boylu, yakışıklı ve aklaşmaya başlayan saçlara sahip bir adamdı. Çok zengindi, servetini kendisi kazanmıştı ve büyük mal varlığını sekreteri Jean Daval'ın yardımıyla çekip çeviriyordu.

Sorgu yargıcı olay yerine gelir gelmez Quevillon jandarma onbaşısının ilk gözlemlerini dinledi. Ramak kalmışsa da suçlu yakalanamamıştı ama parktaki bütün çıkışlar tutulmuştu. Adamın kaçması imkânsızdı.

Bu ufak topluluk daha sonra zemin kattaki toplantı salonunu ve yemekhaneyi geçip birinci kata çıktılar. Dikkatlerini çeken ilk şey salondaki mükemmel düzendi. Ne bir mobilyanın ne de bir süs eşyasının yeri değiştirilmişti. Eksik bir eşya da yoktu. Sağda ve solda muhteşem Flaman halıları asılıydı. Pencerelerin karşısındaki duvarda mitolojik olayları betimleyen, modern çerçevelere sahip dört tablo vardı. Bu ünlü tablolar, Flaman halılarıyla birlikte Gesvres Kontu'na bir İspanyol asilzadesi olan amcası Bobadilla Markisi'nden miras kalmıştı. Mösyö Filleul şöyle dedi:

"Eğer suçun işleniş amacı hırsızlıksa bile bu salonla uğraşmamışlar."

"Kim bilebilir ki?" dedi savcı vekili. Az konuşuyordu ama konuştuğu zamanlarda da yargıcın fikirlerine sürekli muhalefet ediyordu.

"Bakın beyefendi, hırsızın ilk düşüncesinin buradaki halıları ve dünyaca ünlü tabloları çalmak olması gerekiyordu."

"Belki de vakti olmadı."

"Göreceğiz."

O anda Gesvres Kontu yanında doktorla birlikte içeri girdi. Saldırıdan etkilenmemiş gibi görünen kont iki görevliyi selamladı. Sonra bitişikteki odanın kapısını açtı.

Suç işlendiğinden beri doktor hariç hiç kimsenin girmesine izin verilmeyen bu oda dağınıklık açısından salondan oldukça farklı görünüyordu. İki sandalye ters çevrilmişti, masalardan biri parçalara ayrılmış ve birkaç eşya -bir masa saati, bir klasör, kırtasiye malzemelerinin saklandığı bir kutu- yere atılmıştı. Ve yerdeki kâğıt parçalarının bazılarının üstünde kan lekeleri vardı.

Doktor cesedin üstündeki örtüyü çekti. Her zamanki kadife takımı ve demir ökçeli botları içindeki Jean Daval sırt üstü uzanıyordu ve kollarından biri gövdesinin altında kalmıştı. Gömleğinin düğmeleri açıldığı için göğsündeki büyük yara izi görünüyordu.

"Anında ölmüş olmalı," dedi doktor. "Tek bıçak darbesi yetmiş."

"Hiç şüphesiz salonun şömine rafında, deri kas-

ketin yanında gördüğüm bıçakla öldürülmüş," dedi sorgu yargıcı.

"Evet," dedi Gesvres Kontu. "Bıçak buradan alınmış. Yeğenim Matmazel Saint-Véran'ın tüfeği aldığı, salondaki silah panosundan... Şoför kasketine gelince, o da katile ait gibi görünüyor."

Mösyö Filleul odadaki diğer detayları inceledi, doktora birkaç soru sordu ve sonra da Mösyö de Gesvres'ten kendisine neler görüp duyduğunu anlatmasını istedi. Kont olayları şu şekilde anlattı:

"Jean Daval beni uyandırdı. Doğru düzgün uyuyamıyordum, bu yüzden yarı uykulu bir halde sesler duyduğumda gözlerimi hemen açtım ve Daval'ı yatağımın ucunda, elinde bir mum ve şu anki giysileri içinde dikilirken gördüm. Gece geç saatlere kadar çalıştığı için kıyafetlerini değiştirmez. Çok heyecanlı görünüyordu ve alçak bir sesle şöyle dedi: 'Salonda birileri var.' Sesi ben de duydum. Kalktım ve bu odaya açılan kapıyı yavaşça ittim. Aynı anda şuradaki, büyük salona açılan kapı açıldı, sonra bir adam hızla içeri girip üstüme saldırdı ve alnıma bir yumruk geçirip beni yere serdi. Tüm bunları çok fazla detay veremeden anlatıyorum sayın sorgu yargıcım, çünkü sadece temel şeyleri hatırlıyorum, çünkü bu olaylar inanılmaz bir hızla, birbiri arkasına gerçekleşti."

"Peki ya sonra?"

"Sonrası... Bilemiyorum. Kendime geldiğimde Daval yanımda yatıyordu, ölmüştü."

"İlk bakışta kimseden şüphelenmediniz mi?"

"Kimseden şüphelenmedim."

"Düşmanınız yok mu?"

"Bildiğim bir düşmanım yok."

"Peki ya Mösyö Daval'ın?"

"Daval! Düşman? O yeryüzünde yaşamış en iyi insandı. Mösyö Daval yirmi yıldır sekreterliğimi yapıyordu ve -sanırım bunu söyleyebilirim- dert ortağımdı. Onun sevgi ve arkadaşlıktan başka şeylerle işi olduğunu hiç görmedim."

"Yine de bir hırsızlık olmuş ve ortada bir cinayet de var. Bunların bir nedeni olmalı."

"Neden? Hırsızlıktı işte, apaçık ortada bu."

"Bir şeyleriniz çalınmış mı peki?"

"Hayır."

"Yani?"

"Hiçbir şeyin çalınmadığını ve kaybolmadığını söylesek de bir şeyleri götürdükleri kesin."

"Neyi?"

"Bilmiyorum. Ama kızım ve yeğenim size yüzde yüz emin olarak, iki adamı arka arkaya parkı geçer-

ken gördüklerini ve adamların kollarının altında oldukça büyük bir şeyler taşıdıklarını söyleyeceklerdir."

"Bu genç hanımlar..."

"Bu genç hanımlar rüya görüyorlardı sizce, değil mi? Ben de buna inanmalıyım sanırım çünkü bu sabahtan beri kendimi aramalarla ve varsayımlarla yorup duruyorum. Ancak onları sorgulamak daha kolay olur."

İki kuzen büyük salona getirildiler. Titreyemeye devam eden ve suratı hâlâ bembeyaz olan Suzanne zorlukla konuşuyordu. Daha kendinde, daha cesur olan ve daha iyi durumda görünen Raymonde ise kahverengi gözlerinde altın gibi parıltılarla geceki olayları ve kendinin bu olaylarda oynadığı rolü anlattı.

"O zaman, gördüklerinizin kesin olduğunu söyleyebiliriz sanırım?"

"Kesinlikle. İki adam kollarının altındaki şeylerle birlikte parkı geçtiler."

"Ya üçüncü adam?"

"O buradan eli boş çıktı."

"Onu bize tarif edebilir misiniz?"

"Elindeki fenerin ışığıyla gözlerimizi kamaştırdı. Tek görebildiğim uzun boylu ve yapılı olduğuydu."

"Size de öyle mi göründü hanımefendi?" diye sordu yargıç, Suzanne de Gesvres'e dönüp.

"Evet. Aslında hayır," dedi Suzanne düşünceli bir şekilde. "Orta boylu ve zayıf olduğunu hatırlıyorum."

Mösyö Filleul gülümsedi, aynı gerçek üzerinde iki farklı tanığın gördüklerinin ve fikirlerinin farklı olmasına alışkındı.

"Yani salonda görülen bir adamımız var, bu adam hem uzun ve kısa hem de zayıf ve şişman. Diğer yandan salondan bir şeyler çalmakla suçlanan ve parkta görülen iki adam daha var. Ve birinci adam hâlâ burada."

Mösyö Filleul'un kendisinin de söyleyebileceği gibi ironiden hoşlanan bir tarzı vardı. Ayrıca odada toplanan kişi sayısının artmasından da anlaşılacağı üzere bilgilerini bir seyirciye sunmaktan hoşlanıyordu. Çiftçi ve oğluna, bahçıvan ve karısına, şatoda çalışan hizmetlilere ve Dieppe'den gelen iki arabayı kullanan sürücülere gazeteciler de katılmıştı. Mösyö Filleul devam etti:

"Ayrıca üçüncü adamın ortadan nasıl kaybolduğu sorusu var. Bu pencereden ateşlediğiniz tüfek bu muydu hanımefendi?"

"Evet. Adam manastırın solunda, böğürtlen ça-

lılarının altında gömülmüş gibi duran mezar taşına doğru gitti."

"Ama tekrar ayağa kalktı?"

"Yarı doğruldu diyebiliriz. Victor küçük kapıyı tutmak için hemen aşağı koştu, ben de onu takip ettim. İkinci uşak Albert'ı burada gözcülük etmesi için bıraktım."

Albert da ifadesini verdi ve sorgu yargıcı şu sonuca vardı:

"Yani size göre yaralı adam sol taraftan kaçamadı, çünkü uşağınız kapıyı tutuyordu; sağ taraftan da kaçamadı, çünkü kaçmış olsa çimenlerden geçtiğini görürdünüz. Bu yüzden mantıken adamın şu anda gözlerimizin önündeki bu kısıtlı alanda olması gerek."

"Benim görüşüm bu."

"Siz de aynı görüşte misiniz hanımefendi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Victor.

Savcı vekili neşeli bir ifadeyle şöyle dedi:

"Aranacak meydan oldukça küçük. Yapmamız gereken tek şey dört saat önce başlatılan aramaya devam etmek."

"Belki şimdi daha şanslı olabiliriz."

Mösyö Filleul şömine rafının üstündeki deri kas-

keti alıp inceledi ve jandarma onbaşısını çağırıp fısıltıyla şöyle dedi:

"Onbaşım, adamlarınızdan birini hemen Dieppe'ye gönderin. Ona şapkacı Maigret'e gidip bu şapkayı kime sattığını sormasını söyleyin."

Savcı vekilinin deyimiyle "aranacak meydan" şatonun tamamının kapladığı alana, sağ taraftaki çimenliğe ve sol duvarla şatonun karşısındaki duvarın oluşturduğu açıya, yani her yönden yaklaşık yüz metrelik uzunluğa sahip bir dörtgendi ve bu dörtgenin içinde Ambrumésy harabeleri ve meşhur Ortaçağ manastırı da vardı.

Kaçan adamın ayak izlerini çiğnenmiş çimlerde kolaylıkla gördüler. İki yerde koyulaşmış kan lekeleri vardı ve çoktan kurumuşlardı. Manastırın en uç noktasını oluşturan kemerden sonra başka bir şey görülemiyordu çünkü yerdeki çam iğneleri ayak izlerinin oluşmasına engel olmuştu. Ama o zaman yaralı adam Raymonde, Victor ve Albert'ın gözleri önünde kaçmayı nasıl başarmıştı? Ortada, uşakların ve jandarmaların tekrar tekrar aradıkları çalıklardan ve altlarına baktıkları birkaç mezar taşından başka bir şey yoktu.

Sorgu yargıcı bahçıvandan şapelin kapısını açmasını istedi. Şapel gerçek bir oymacılık harikasıydı;

zaman ve devrimler bu yapıya saygıyla davranmıştı. Revaktaki ince heykeltıraşlık işleri ve önündeki heykelciklerle burası Gotik-Norman üslubun muhteşem bir örneği olarak görülürdü. Mermer sunaktan başka bir süslemeye sahip olmayan, içi son derece sade olan şapelde saklanacak bir yer var gibi durmuyordu. Dahası, kaçan adamın içeri bir şekilde girmiş olması gerekiyordu. Ama nereden?

İncelemeler sırasında, harabelere girmek isteyen ziyaretçilerin kullandığı ufak kapıya vardılar. Bu kapı park duvarı ile bazı terk edilmiş taş ocaklarını barındıran baltalık orman arasında yer alan dar ve bulundukları yerden daha aşağıdaki gibi duran bir yola çıkıyordu. Mösyö Filleul çömelip ileri doğru eğildi: Tozlu yolda otomobil lastiklerin kaydığını gösteren izler vardı. Raymonde ve Victor silahın ateşlenmesinden sonra bir otomobilin motor sesine benzer bir ses duyduklarını hatırladılar. Yargıç şöyle dedi:

"Yaralı adam suç ortaklarına katılmış olmalı."

"İmkânsız!" diye haykırdı Victor. "Küçükhanım ve Albert onu hâlâ görürlerken ben de buradaydım."

"Ama eninde sonunda, adam bir yerlerde olmak zorunda! Dışarıda ya da içeride... Başka seçenek yok!"

"Adam burada," diye diretti uşak.

Yargıç omuzlarını silkip asık suratla şatoya geri döndü. Bunun pek de iç açıcı bir dava olmadığı ortadaydı. Hiçbir şeyin çalınmadığı bir hırsızlık; görünmez bir mahkûm... Bundan daha iyi ne olabilirdi ki?

Saatler ilerliyordu. Mösyö de Gesvres memurlardan ve iki gazeteciden öğle yemeğine kalmalarını istedi. Yemeklerini sessizlik içinde yediler, sonra Mösyö Filleul salona dönüp uşakları sorguladı. Ancak avludan gelen at nallarının sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra da Dieppe'ye gönderilmiş olan jandarma eri içeri girdi.

"Evet, şapkacıyı gördünüz mü?" diye sordu yargıç, en sonunda kesin bir bilgiye ulaşmak için sabırsızlanarak.

"Evet, kasket bir şoföre satılmış."

"Bir şoföre demek!"

"Evet, adam arabasını dükkânın önünde durdurmuş ve müşterilerinden biri için taba rengi deriden yapılmış bir şoför kasketi istemiş. Tek kalan burada bulunan şapkaymış. Adam parasını ödemiş ve ölçülerine falan bakmadan oradan ayrılmış. Çok acelesi varmış."

"Nasıl bir arabası varmış?"

"Üstü açılıp kapanabilen, dört koltuklu bir araba."

"Bu olay hangi gün olmuş peki?"

"Hangi gün mü? Bugün alınmış, bu sabah."

"Bu sabah mı? Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Şapka bu sabah alınmış."

"Ama bu imkânsız, çünkü şapka dün gece parkta bulunmuş. Eğer orada bulunduysa orada olması gerekiyordu, yani daha önceden alınmış olması gerekiyor."

"Bu sabah alınmış. Şapkacı bana öyle söyledi."

Büyük bir şaşkınlık anı yaşandı. Ne yapacağını bilemeyen yargıç anlamaya çalışıyordu. Birden, kafasında bir ampul yanmış gibi irkildi:

"Bu sabah bizi buraya getiren şoförü getirin hemen!"

Jandarma onbaşı ve yardımcısı arabaların olduğu yere koşturdular. Birkaç dakika sonra onbaşı tek başına döndü.

"Şoför nerede?"

"Yiyecek bir şeyler istemek için mutfağa gitmiş, yemeğini yemiş ve sonra..."

"Ve sonra?"

"Kaçmış."

"Arabasıyla mı?"

"Hayır. Ouville'deki bir akrabasını görmek istediğini bahane edip seyisin bisikletini istemiş. İşte şapkası ve paltosu burada."

"Başına bir şey takmadan mı gitmiş yani?"

"Hayır, cebinden bir kasket çıkarıp onu takmış."

"Şapka?"

"Evet. Taba rengi deri bir kasket."

"Taba rengi deri kasket? Ama hayır! O kasket burada."

"Doğru sayın yargıç ama onunki de aynı buna benziyormuş."

Savcı vekili dalga geçercesine şöyle dedi:

"Çok komik! Gerçekten de komik! İki tane kasket var. Biri gerçek olan ve elimizdeki tek kanıtı teşkil eden kasket ve şu anda sahte şoförle birlikte gitti. Diğeri, sahte olanı ise sizin elinizde. Ah, o adam bizi nasıl güzel kandırdı ama!"

"Yakalayın onu! Geri getirin hemen!" diye bağırdı Mösyö Filleul. "Onbaşı Quevillon, adamlarınızdan ikisi atlarına binsin ve dörtnala gitsinler!"

"Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır," dedi savcı vekili.

"Ne kadar uzakta olursa olsun onu yakalamalıyız."

"Umarım yakalarız sayın sorgu yargıcı. Ancak, bence çabalarınızı bunlardan başka bir şeye yoğunlaştırsanız daha iyi olur. Rica etsem bu paltonun cebinde bulduğum kâğıt parçasında yazanları okur musunuz?"

"Hangi palto?"

"Şoförün paltosu."

Savcı vekili Mösyö Filleul'a dörde katlanmış bir kâğıt uzattı, kâğıtta ortalama bir el yazısıyla yazılmış birkaç kelime vardı:

Eğer patronu öldürürse genç kızın vay haline!

Bu cümle herkeste şaşkınlığa neden oldu.

"Anlayanlar için çok şey ifade ediyor," diye mırıldandı savcı vekili. "Şimdi uyarılmış olduk."

"Sayın kont," dedi sorgu yargıcı, "rica ederim telaşlanmayın. Sizler de genç hanımlar. Bu tehdidin bir önemi yok, çünkü jandarmalar burada. Her türlü önlemi alıp güvenliğinizi sağlayacağız. Sizlere gelince beyler... Ağzı sıkı davranacağınızdan şüphem yok. Basına karşı iyi niyetli olduğum için bu soruşturmada siz de bulundunuz ve bunun bana dönüşü kötü olursa..."

O an durdu, aklına bir şey gelmişti. İki genç adamı da şöyle bir süzdü, sonra ilkine sordu:

"Hangi gazetedensiniz?"

"*Journal de Rouen*."

"Kartınız yanınızda mı?"

"İşte burada."

Kartta bir sorun yoktu. Bu yüzden söylenecek bir şey de yoktu. Mösyö Filleul diğer gazeteciye döndü:

"Ya siz beyefendi?"

"Ben mi?"

"Evet, siz. Hangi gazete için çalıştığınızı öğrenmek istiyorum."

"Sayın sorgu yargıcım, ben birkaç gazete için yazıyorum, yani farklı farklı..."

"Kartınız?"

"Yok."

"Ah, nasıl oluyor bu?"

"Bir gazetenin size kart verebilmesi için oranın sürekli elemanı olmanız gerek."

"Yani?"

"Yani, ben sadece arada sırada haber gönderiyorum onlara; serbest çalışıyorum. Değişik gazeteler için makaleler yazıyorum. Onlar da duruma göre ya yayımlıyorlar ya da reddediyorlar."

"Peki, adınız nedir? Kâğıtlarınız nerede?"

"Adım sizin için bir anlam ifade etmeyecektir. Kâğıtlara gelince, yanımda öyle bir şey yok."

"Yani mesleğinizi kanıtlayacak herhangi bir kâğıt yok yanınızda!"

"Mesleğim yok ki benim."

"Bakın beyefendi!" diye bağırdı yargıç, sert bir tavırla, "buraya hile ile girip kanun görevlilerinin sır-

larına vakıf olduktan sonra kimliğinizi gizli tutmaya devam etmeyi bekleyemezsiniz!"

"Sayın yargıç, kusura bakmayın ama ben içeri girdiğimde bana hiçbir şey sormadınız ve bu yüzden ben de hiçbir şey söylemedim. Dahası, bu soruşturmanın gizli olduğu aklıma hiç gelmedi, çünkü suçlulardan biri de dâhil olmak üzere herkes içeri kabul edilmişti."

Genç adam yumuşacık bir sesle, kibar kibar konuşuyordu. Oldukça genç gösteriyordu; incecik ve upuzun bir vücudu vardı ve her ikisi de kendine küçük gelen bir ceket ve pantolon giyinmişti. Bir kızınkini andıran pembe bir suratı, kısa kesilmiş saçların çevrelediği geniş bir alnı ve tek tük çıkmış, düzgün tıraş edilmemiş, sarıya çalan bir sakalı vardı. Parlak gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Hiç de utanmış gibi görünmüyordu ve suratında alaycılıktan uzak, hoş bir gülümseme vardı.

Mösyö Filleul genç adama güvensizlik dolu bir ifadeyle baktı. İki jandarma eri öne doğru çıktı. Genç adam ise neşeyle şöyle dedi:

"Sayın sorgu yargıcım, beni suç ortağı olmakla alenen suçluyorsunuz. Ama eğer öyle olsaydım suçlu arkadaşımın yaptığı gibi hemen buradan kaçıp gitmez miydim?"

"Belki de umdunuz ki..."

"Herhangi bir şeyi umut etmek saçma olurdu. Sayın yargıç, biraz düşünürseniz benle aynı fikirde olup mantıklı konuştuğumu..."

Mösyö Filleul genç adamın gözlerinin içine bakıp birden şöyle dedi:

"Şaka yapmayı kesin! Adınız?"

"Isidore Beautrelet."

"Mesleğiniz?"

"Janson-de-Sailly Lisesi'nde öğrenciyim."

Mösyö Filleul'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neden bahsediyorsunuz böyle? Öğrenci derken..."

"Janson Lisesi'nde, La Pompe Sokağı, numara..."

"Ah, şuna da bakın!" diye bağırdı Mösyö Filleul. "Beni kandırmaya çalışıyorsunuz! Biliyorsunuz, işe yaramaz bu; bu şakayı daha fazla sürdüremezsiniz!"

"Sayın yargıç, söylemem gerekir ki bu şaşkınlığınız beni de şaşırtıyor. Janson Lisesi'nde öğrenci olmamı engelleyecek ne var ki? Sakalım belki? İçiniz rahat olsun: Sakalım takma."

Isidore Beautrelet çenesindeki birkaç tutam sakalı çıkardı, şimdi sakalsız yüzü daha genç ve daha pembe görünüyordu, gerçekten de liseli bir delikan-

lı gibiydi. Ve bir çocuk gibi gülünce bembeyaz dişleri ortaya çıktı:

"Şimdi ikna oldunuz mu? Daha fazla kanıt istiyor musunuz? İşte, babamdan gelen mektuplarda yazan adresimi okuyabilirsiniz: 'Sn. Isidore Beautrelet, Yatılı Öğrenci, Janson-de-Sailly Lisesi' yazıyor."

İkna olsun ya da olmasın Mösyö Filleul bu hikâyeden hoşlanmış gibi görünmüyordu. Sert bir sesle sordu:

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ne mi? Ben zekâmı geliştiriyorum."

"Bunun için okullar var. Sizinki gibi mesela..."

"Şunu unutuyorsunuz sayın yargıç, bugün nisanın yirmi üçü ve Paskalya bayramının ortasındayız."

"Yani?"

"Yani, tatillerimi istediğim gibi değerlendirmek benim hakkım."

"Babanız?"

"Babam ülkenin bir ucunda, Savoie'da oturuyor ve bana Manş tarafına ufak bir yolculuk yapmamı tavsiye eden de kendisiydi."

"Takma bir sakalla mı?"

"Ah, hayır! Sakal benim fikrimdi. Okulda gizemli maceralar hakkında sık sık konuşuruz, insanların

kendilerini başka kılıklara soktukları dedektif öyküleri okuruz. Hayalimizde korkunç ve karmaşık vakalar canlandırırız. Ben de kendi kendime eğlenebileceğimi düşündüm ve bu takma sakalı yapıştırdım. Dahası, böylece ciddiye alındım ve Parisli bir gazeteciymişim gibi davrandım. İşte bu sayede, bir haftadan daha uzun süren olaysız bir zaman diliminden sonra, dün gece Rouen'lı meslektaşımla tanışma şerefine nail oldum ve bu sabah da Ambrumésy cinayetini duyunca meslektaşım bana kendisiyle gelmemi teklif edip arabanın ücretini paylaşabileceğimizi söyledi."

Isidore Beautrelet tüm bunları çekimine kapılmamanın imkânsız olduğu bir dürüstlük ve sadelikle anlatmıştı. Mösyö Filleul da hâlâ güvenmiyor gibi görünse de onu dinlemekten oldukça hoşlanmıştı. En sonunda daha sakin bir ses tonuyla sordu:

"Peki, bu keşif gezisinden hoşlandınız mı?"

"Hem de nasıl! Daha önce böyle bir vakada hiç bulunmamıştım ve burada yaşananlar oldukça ilginç."

"Ne de çok önem verdiğiniz o gizemli karmaşıklıklar konusunda eksik kalıyor."

"Ayrıca o kadar heyecan verici ki sayın yargıç! Tüm bilgilerin gölgelerin arasından sıyrılıp bir araya gelmesinden ve nasıl desem, yavaş yavaş olası ger-

çeği oluşturmasından daha heyecan verici bir şey bilmiyorum."

"Olası gerçek! Çok hızlı gidiyorsunuz genç adam! Yani bu bilmecenin cevabını çoktan bulduğunuzu mu iddia ediyorsunuz?"

"Ah, hayır!" dedi Beautrelet, kahkahalarının arasında. "Sadece... Bana göre, haklarında bir fikir beyan etmenin imkânsız olduğu bazı noktalar ve bir de çok kesin olan gerçekler var. O kadar kesinler ki... Geriye çıkarım yapmaktan başka bir yol kalmıyor."

"Ah, ama bu konu gittikçe daha gizemli bir hale bürünüyor ve benim de eninde sonunda bir şeyleri öğrenmem gerekecek. Çünkü çok şaşırsam da itiraf ediyorum, hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmiyorsunuz, çünkü düşünecek zamanınız olmadı sayın yargıç. En önemli şey düşünmektir. Gerçekler nadiren kendi kendilerini açıklamakta başarısız olurlar. Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Her halükarda, resmi raporda yazılanlardan fazlasını bulamadım ben de."

"Güzel! O zaman size bu odadan hangi eşyaların çalındığını sorsam..."

"Bildiğimi söyleyerek cevap veririm."

"Bravo! Bu beyefendi hırsızlık hakkında evin sahibinden daha çok şey biliyor. Mösyö de Gesvres

her şeyin açıklamasını yaptı. Ancak Mösyö Beautrelet yapmadı. Bir kitaplık ve kimsenin fark etmediği, normal insan boyutlarında bir heykel kayıp... Şimdi, size katilin adını sorsam?"

"Yine bildiğimi söyleyerek cevap veririm."

Odadaki herkes şaşırmıştı. Savcı vekili ve gazeteci biraz daha yaklaştılar. Beautrelet'in sakin ve kendine emin halinden etkilenen Mösyö de Gesvres ve iki genç kız dikkatle dinlemeye başladılar.

"Katilin adını biliyor musunuz?"

"Evet."

"Belki, saklandığı yeri de biliyorsunuzdur?"

"Evet."

Mösyö Filleul ellerini ovuşturdu:

"Ne şans ama! Bu yakalama kariyerim için çok iyi olacak. Peki, bu şaşırtıcı açıklamayı hemen yapabilir misiniz?"

"Evet, şimdi olur. Ya da... Eğer sizin için sorun olmazsa, benim yardımlarımla soruşturmanızı bitirdiğinizde, yani bir-iki saat içinde yapayım."

"Hayır, genç adam. Burada ve şimdi söyleyin."

O anda bu konuşmaların başından beri gözlerini Isidore Beautrelet'den ayırmayan Raymonde de Saint-Véran Mösyö Filleul'un yanına gitti.

"Sayın sorgu yargıcım..."

"Evet hanımefendi?"

Genç kız gözleri hâlâ Beautrelet'in üstündeyken iki-üç saniye tereddüt etti, sonra yargıca şöyle dedi:

"Bu genç adama, dün neden o küçük kapıdan çıkılan yolda yürüdüğünü sormak istiyorum."

Bu beklenmedik ve etkili bir darbeydi. Ancak Isidore Beautrelet şaşırmış görünmüyordu.

"Ben mi hanımefendi? Ben? Dün beni mi gördünüz?"

Raymonde gözlerini Beautrelet'den ayırmadan düşünmeye devam etti, sanki vardığı kanaati kesinleştirmeye çalışıyordu. Sonra sakin bir şekilde şöyle dedi:

"Dün öğleden sonra saat dört sularında koruluğun içinden geçiyordum, o yolda bu beyefendinin boylarında, aynı onun gibi giyinmiş ve aynı sakala sahip bir adamla karşılaştım. Adamın saklanmaya çalıştığı çok belliydi."

"O ben miydim yani?"

"Kesin olarak söyleyemiyorum bunu, çünkü çok net hatırlayamıyorum. Yine de... Yine de bana öyle geliyor ki... Eğer o değilse, alışılmadık derecede benziyordu."

Mösyö Filleul şaşkındı. Suçlunun arkadaşlarından biri tarafından kandırılması yetmiyormuş gibi şimdi

de bu sözde liseli tarafından mı kandırılmasına izin verecekti?

"Buna ne diyeceksiniz beyefendi?"

"Hanımefendinin yanıldığını, aksini kolaylıkla kanıtlayabileceğimi söyleyeceğim. Dün o saatlerde ben Veules'deydim."

"Bunu kanıtlamak zorunda kalacaksınız; evet, zorunda kalacaksınız. Her halükarda, durum eskisi gibi değil. Onbaşı, adamlarınızdan biri bu beyefendinin yanında duracak."

Isidore Beautrelet'in yüzünden canının sıkıldığı anlaşılabiliyordu.

"Uzun sürecek mi?"

"Gerekli bilgileri toplamamıza yetecek kadar uzun."

"Sayın yargıç, gereken bütün bilgileri olabildiğince hızlı ve gizli bir şekilde toplamanızı istirham ediyorum."

"Neden?"

"Babam yaşlı bir adamdır. Biz birbirimizi çok severiz ve onun benim yüzümden üzülmesini istemem."

Genç adamın sesindeki acıklı tını Mösyö Filleul'un pek de hoşuna gitmedi. Adam sanki bir melodramdan bir sahne izliyormuş gibiydi. Yine de söz verdi:

"Bu akşam ya da en geç yarın neler döndüğünü öğrenmiş olurum."

Saatler akşama doğru ilerliyordu. Sorgu yargıcı eski manastırın harabelerine döndü, meraklı kalabalıktan hiç kimsenin içeri kabul edilmemesini tembihledikten sonra sabırla ve sistemli bir şekilde alanı bölümlere ayırdı ve aramayı bizzat kendisi yönetti. Ancak günün sonunda başlangıçta olduğundan daha fazla ilerlemiş değildi ve bu süre içinde şatoya akın eden gazeteci ordusunun önünde şöyle dedi:

"Beyler, bütün ipuçları bizi yaralı adamın burada, elimizin altında bir yerlerde olduğu sonucuna götürüyor; yani onu bulamadığımız gerçeğini göz önünde bulundurmazsak. Bu yüzden, naçizane fikrim adamın kaçmış olduğu ve onu dışarıda bir yerlerde bulabileceğimiz yönündedir."

Böyle söylemişse de önlem olması açısından, jandarma onbaşıyla birlik olup parkın sürekli gözaltında tutulması için ayarlamaları yaptı ve iki salonu inceleyip şatonun her yerini tekrar gezdikten, gerekli bütün bilgileri topladıktan sonra savcı vekiliyle birlikte Dieppe'ye döndü.

Gece olmuştu. Salonun kilitli kalması gerekiyordu, Jean Daval'ın cesedi başka bir odaya taşınmıştı. Merhumun başında Suzanne ve Raymonde'un dışın-

da, yörede oturan iki kadın daha vardı. Aşağıda genç Isidore Beautrelet kasabada görev yapan bir polis memurunun gözetimi altında eski toplantı salonundaki bir bankta uyuyordu. Dışarıda jandarmalar, çiftçi ve bir düzine köylü harabelerin arasında ve duvarlar boyunca nöbet tutuyorlardı.

Saat on bire kadar her şey sakindi ama on biri on geçe şatonun diğer tarafından bir el silah sesi duyuldu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı onbaşı. "Siz, Fossier ve Lecanu! İkiniz burada kalın. Diğerleri benle gelsin."

Hepsi birlikte ileri atılıp şatonun sol tarafına koştular. Karanlıkta uzaklaşan bir siluet görülüyordu. Sonra, birden, ikinci kez silah sesi duyduklarında epey ilerlemiş, neredeyse tarlanın sınırına gelmişlerdi. Grup halinde meyve bahçelerinin sınırını çizen çitlere vardıklarında çiftçinin evinin sağ tarafının yandığını gördüler. Alevler kalın kolonları sarmaya başlamıştı. Ağzına kadar samanlarla dolu olan ahır yanıyordu.

"Alçaklar!" diye bağırdı onbaşı Quevillon. "Yangın çıkardılar. Yakalayın onları çocuklar! Fazla uzaklaşmış olamazlar!"

Ancak rüzgâr alevleri çiftçinin evine doğru gönderiyor, her şeyden önce bu tehlikeyi bertaraf et-

mek gerekiyordu. Herkes olay yerine koşup büyük bir çaba gösterdi, Mösyö de Gesvres karşılığında bir mükâfat vereceğini söyleyerek herkesi teşvik etmişti. Alevleri kontrol altına alabildiklerinde saat sabaha karşı ikiye geliyordu. Kaçan kişilerin peşine düşmeleri boşuna olacaktı.

"Gün ağarınca bakarız," dedi onbaşı. "İz bırakmışlardır kesinlikle. Onları buluruz."

"Bu saldırının nedenini de öğrenmek isterim," diye ekledi Mösyö de Gesvres. "Saman balyalarını ateşe vermek bana çok gereksiz bir hamle olarak göründü."

"Benle gelin sayın kont. Nedenini sanırım söyleyebilirim."

Birlikte manastır harabelerine vardılar. Onbaşı bağırdı:

"Lecanu! Fossier!"

Diğer jandarma erleri bekçilik etmeleri için bıraktıkları arkadaşlarını aramaya başlamışlardı bile. Bir süre sonra ikisini ufak kapıdan birkaç adım uzakta buldular. İki adam elleri kolları bağlanmış, ağızlarına bir şeyler tıkanmış ve gözleri örtülmüş bir halde yerde yatıyorlardı.

"Sayın Kont..." diye mırıldandı onbaşı, adamları çözülürken. "Sayın kont, çocuk gibi kandırıldık."

"Nasıl yani?"

"Silah sesleri, ahıra saldırı, yangın... Hepsi bizi oraya göndermek için birer numaraydı, yanıltmacaydı. Bu süre içinde onlar iki adamımızı bağladılar ve işlerini bitirdiler."

"Ne işi?"

"Yaralı adamı buradan taşıma işi tabii ki!"

"Yani şimdi sizin düşüncenize göre..."

"Düşünceme göre mi? Gerçek apaçık ortada! Bu fikir on dakika önce aklıma geldi. Daha önce düşünemediğim için gerçekten aptalım. Hepsini yakalayabilirdik."

Quevillon aniden gelen bu öfke dalgasıyla ayağını yere vurdu.

"Ama kahretsin, nereden gittiler ki? Adamı nereden çıkardılar? Biz gün boyunca her yeri aradık taradık ve bir adam çalıların arasında saklanamaz, özellikle de yaralıysa! Bu, sihirbazlıktan başka bir şey değil!"

Onbaşı Quevillon'u bekleyen son sürpriz bu değildi. Şafak sökerken, genç Beautrelet için hücre olarak kullandıkları toplantı salonuna girdiklerinde genç adamın ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Sandalyelerden birinde iki büklüm olmuş bir halde polis memuru vardı ve uyuyordu. Yanında bir su şişesiyle

iki bardak vardı. Bardaklardan birinin dibinde beyaz renkli bir tozun kalıntıları vardı.

İnceleme yapılınca önce genç Isidore Beautrelet'in polis memuruna uyku ilacı içirdiği, sonra iki buçuk metre yükseklikteki pencereden kaçtığı ve son olarak da bu pencereye sadece gardiyanının sırtını kullanarak tırmanmış olabileceği anlaşıldı.

2

Isidore Beautrelet, Lise Öğrencisi

Grand Journal'dan bir haber:

DÜN GECE YAŞANAN GELİŞMELER
DOKTOR DELATTRE'IN KAÇIRILIŞI
ve TUHAF HASTASI

Baskıya gideceğimiz sırada, olayın imkânsız gibi görünmesinden dolayı doğru olduğuna garanti veremediğimiz bir haber aldık. Bu yüzden bu haberi verirken çok da emin değiliz.

Dün akşam meşhur cerrah Dr. Delattre eşi ve

kızıyla birlikte Comédie Française'deki Hernani *oyununu izlemeye gitmişti. Üçüncü perdenin başlangıcında, yani saat on sularında oturdukları balkonun kapısı açılmış. Bir beyefendi yanında iki kişiyle birlikte içeri girip doktorun kulağına doğru eğilmiş ve alçak ama Madam Delattre'ın duyabileceği bir sesle şöyle demiş:*

"Doktor Bey, yerine getirmem gereken zorlu bir görev var ve bunu benim için kolaylaştırabilirseniz size minnettar olurum."

"Siz kimsiniz beyefendi?"

"Ben birinci bölge komiseri Mösyö Thézard. Sizi emniyet müdürlüğüne götürmem için Mösyö Dudouis'dan emir aldım."

"Ama..."

"Tek kelime etmeyin doktor, rica ediyorum, bir şeyler yapmaya kalkışmayın. Çok büyük bir hata olmuş ve işte bu yüzden sessizlik içinde hareket etmeli ve kimsenin dikkatini çekmemeliyiz. Hiç şüphem yok, oyun bitmeden geri gelirsiniz."

Doktor ayağa kalkıp komiserle birlikte çıkmış. Oyunun sonunda geri dönmemiş.

Büyük endişeye kapılan Madam Delattre karakola gitmiş. Orada gerçek Mösyö Thézard'ı bul-

muş ve kocasını almaya gelen kişinin sahtekârın teki olduğunu anlamış.

Şu ana kadar yapılan soruşturmalar neticesinde doktorun bir otomobile bindirildiği ve aracın Concorde yönüne doğru gittiği öğrenilmiş.

Okuyucularımız ikinci baskıda bu inanılmaz maceranın diğer detaylarını öğrenebilirler.

Her ne kadar inanılmaz görünse de bu macera gerçekten yaşanmıştı. Diğer detaylar da fazla gecikmedi ve *Grand Journal* gün ortasındaki baskısında bu beklenmedik olayı doğrularken sonuçta neler yaşandığını şu cümlelerle duyurdu:

HİKÂYENİN SONU

ve

Varsayımların Başlaması

Doktor Delattre bu sabah saat dokuzda Duret Sokağı, 78 numaraya bırakıldı ve kendisini getiren otomobil son hızla oradan uzaklaştı. Duret Sokağı, 78 numara Delattre'ın muayenehanesinin adresiydi ve doktor her sabah aynı saatte buraya gelirdi.

Yanına gittiğimizde emniyet müdürüyle görüşmekte olan doktor bizi nazik bir şekilde karşıladı.

"Size tek söyleyebileceğim," dedi sorularımıza

cevaben, "bana büyük bir saygıyla davranıldığı... Bana eşlik eden üç adam şimdiye dek tanıştığım en harika insanlardı; son derece terbiyeli, zeki ve şakacı arkadaşlardı. Yaptığımız yolculuğun uzunluğunu göze alınca, bunlar hoşa gitmeyecek özellikler değildi."

"Ne kadar sürdü yolculuk?"

"Yaklaşık dört saat."

"Peki, bu yolculuğun amacı neydi?"

"Acilen müdahale edilmesi gereken bir hastayı görmem için götürdüler beni."

"Peki, operasyon başarılı oldu mu?"

"Evet, ama sonuçları tehlikeli olabilir. Hastayı burada tedavi edebilirdim. Ama orada, o şartlar altında..."

"Kötü şartlar altında mı?"

"Berbat... Bir handa bir oda... Orada hastaya bakılması imkânsız diyebilirim."

"O zaman onu nasıl kurtarabilirler?"

"Bir mucizeyle... Ve hastanın sıra dışı diyebileceğimiz bir güce sahip bünyesiyle."

"Peki, bu tuhaf hasta hakkında daha başka bir şey söyleyemez misiniz?"

"Hayır. İlk başta bir yemin ettim ve ikinci olarak bu müdahalem için on bin frank değerinde

bir hediye aldım. Eğer sessizliğimi bozarsam bunu benden alacaklar."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde! Buna inandınız mı?"

"Evet, tabii ki inandım. O adamların hepsi de son derece içten davrandılar bana."

Doktor Delattre'ın bize yaptığı açıklama buydu.

Diğer yandan emniyet müdürünün tüm çabalarına rağmen doktordan yaptığı müdahale, ilgilendiği hasta'ya da arabayla gittikleri yer hakkında bir şey öğrenemediğini biliyoruz. Bu yüzden gerçeğe ulaşmak zor görünüyor.

Röportajı yapan gazetecinin bulamadığını itiraf ettiği bu gerçek, Ambrumésy Şatosu'nda yaşanan ve o gün tüm gazetelerde en ufak detayına kadar yazılan olaylarla bu olay arasında bir bağlantı olduğunu anlayan kişiler tarafından tahmin edilmişti. Yaralı bir hırsızın ortadan kaybolmasıyla ünlü cerrahın kaçırılması arasında bir ilişki olduğu açıktı.

Dahası, resmi soruşturmalar da bu hipotezi destekliyordu. Bisikletle kaçan sahte arabacının izini sürünce onun on beş kilometre uzaktaki Arques ormanına vardığını ve bisikletini bir çukura attıktan sonra

Saint-Nicholas köyüne gidip şu telgrafı çektiğini öğrendiler:

A. L. N., ŞUBE 45, PARİS

Durum çok kötü! Acil müdahale gerek! Ünlü adamı on dördüncü devlet yolundan getirin.

Kanıtlar yadsınamazdı. Paris'te bulunan ve telgrafı alan suç ortakları ayarlamaları yapmak için hareket geçmişlerdi. Akşam saat onda da ünlü doktoru Arques ormanını çevreleyen ve Dieppe'de sona eren 14 numaralı devlet yolundan göndermişlerdi. Bu süre içinde kendi neden oldukları yangından istifade eden ortaklar liderlerini taşıyıp o hana götürmüşlerdi ve doktor gece ikide yanlarına varınca ameliyat yapılmıştı.

Bu konularda şüphe yoktu. Paris'ten resmi görevle gelen Dedektif Ganimard ve yardımcısı Folenfant Pontoise, Gournay ve Forges'ten önceki gece bir otomobilin geçtiğini öğrenmişlerdi. Aynı araç Dieppe'den Ambrumésy'ye giderken de görülmüştü. Ve her ne kadar otomobilin lastik izleri şatodan yaklaşık iki buçuk kilometre uzakta kayboluyorsa da parktaki ufak kapı ve manastır harabeleri arasında ayak izleri görülmüştü. Dahası, Ganimard ufak kapının kilidinin zorlandığını fark etmişti.

Yani her şey açıklığa kavuşmuştu. Şimdi doktorun hangi handan bahsettiğine karar vermek kalıyordu. Profesyonel, sabırlı ve deneyimli bir dedektif olan Ganimard için bu kolay bir işti. Hanların sayısı sınırlıydı ve yaralı adamın durumu göz önünde bulundurulursa gittiği han Ambrumésy'ye çok yakın olmak zorundaydı. Ganimard ve Onbaşı Quevillon işe koyuldu. Beş yüz metrelik, bir kilometrelik ve sonra bir buçuk kilometrelik bir çember içinde bir hana çıkabilecek bütün yolları bulup incelediler. Ama tüm beklentilerin aksine ölmekte olan adam görünmez kalmakta ısrar ediyordu.

Ganimard hiç olmadığı kadar kararlıydı. Cumartesi gecesi, kişisel araştırmasını pazar günü yapmak niyetiyle, uyumak için şatoya döndü. Pazar sabahı uyanınca, birkaç jandarmanın duvarın dışındaki yolda bir siluet gördüklerini öğrendi. Yoksa bu, olan biteni soruşturmak için geri dönmüş bir suç ortağı mıydı? Acaba çete lideri manastırdan ya da manastırın etrafından ayrılmamış mıydı?

O gece Ganimard jandarma birliklerinden birini çiftçinin evine gönderdi ve kendisi de Folenfant'la birlikte ufak kapının yakınında, duvarların dışında beklemeye başladı.

Gece yarısından hemen önce bir kişi ormandan

çıktı, aralarından geçip kapıdan geçti ve parka girdi. Üç saat boyunca adamın harabelerde bir o tarafa, bir bu tarafa dolaştığını, yerlere çömeldiğini, eski sütunlara tırmandığını ve bazen de uzun dakikalar boyunca hiç kıpırdamadan durduğunu gördüler. Adam sonra tekrar kapıya yürüdü ve yine iki dedektifin arasından geçti.

Ganimard adamı yakasından tutarken Folenfant da gövdesini tuttu. Adam hiçbir direnç belirtisi göstermedi, oldukça uysaldı ve kendisini kelepçeleyip eve götürmelerine izin verdi. Ama kendisini sorgulamaya kalkıştıklarında yaptıklarının hesabını onlara vermek zorunda olmadığını ve sorgu yargıcının gelmesini bekleyeceğini söylemekle yetindi.

Bunun üstüne onu bitişik iki odadan birinde duran karyolanın ayaklarından birine sıkıca bağladılar.

Pazartesi sabahı saat dokuzda Mösyö Filleul şatoya varır varmaz Ganimard ona adamı yakaladıklarını söyledi. Mahkûm aşağı getirildi. Bu Isidore Beautrelet'di.

"Mösyö Isidore Beautrelet!" diye neşeyle bağırdı Mösyö Filleul, iki elini de genç adama uzatarak. "Bu ne hoş sürpriz! Bizim harika amatör dedektifimiz buradaymış! Ve emrimize amade! Ne büyük bir şans ama! Sayın dedektif sizi Janson-de-Sailly Lisesi

öğrencisi Mösyö Isidore Beautrelet'le tanıştırmama izin verin."

Ganimard biraz şaşırmış gibiydi. Isidore dedektife hafifçe eğilerek selam verdi, sanki saygı göstermesi gerektiğini bildiği bir meslektaşını selamlıyormuş gibiydi. Sonra Mösyö Filleul'a döndü:

"Görünüşe göre sayın yargıç, benim hakkımda tatmin edici bilgilere ulaştınız?"

"Hem de nasıl! İlk olarak, Matmazel Saint-Véran'ın sizi yolda gördüğünü düşündüğü saatte gerçekten de Veules-les-Roses'daymışsınız. Ancak siz olduğu düşünülen o genç adamın kim olduğunu kesinlikle bulacağız. İkinci olarak, siz gerçekten de Isidore Beautrelet'siniz ve lisede okuyorsunuz. Dahası, çalışkanlığınızla ve örnek davranışlarınızla harika bir öğrencisiniz. Taşrada yaşayan babanız Mösyö Bernod'a gelince, ayda bir kez yanına gidiyorsunuz ve kendisi de sizden övgüyle bahsediyor."

"Yani..."

"Yani, özgürsünüz."

"Tamamen özgür?"

"Tamamen. Ah, yine de ufak, çok ufak bir şartım olacak. Sizin de anlayacağınız gibi başkalarına uyku ilacı içiren, pencereden kaçan ve sonrasında özel bir

mülke izinsiz girerken yakalanan bir adamı öylece bırakamam. Bir tür telafi olmadan bırakamam yani."

"Sizi dinliyorum."

"Pekâlâ, yarıda kalan sohbetimize devam edeceğiz ve siz bana araştırmalarınızda ne kadar ilerlediğinizi anlatacaksınız. İki günü tek başınıza geçirdiniz, oldukça ilerlemiş olmalısınız."

Ve Ganimard bu tür şeyleri küçümseyen bir tavırla gitmeye hazırlanırken yargıç şöyle dedi:

"Sayın dedektif gitmeyin, sizin yeriniz burası. Sizi temin ederim ki Mösyö Isidore Beautrelet dinlemeye değer biri. Topladığım bilgilere göre Mösyö Isidore Beautrelet Janson-de-Sailly Lisesi'nde dikkatinden hiçbir şey kaçmayan bir gözlemci olarak büyük bir ün yapmış ve yine bana söylenenlere göre okul arkadaşları onu size benzettikleri ve Herlock Sholmès'in rakibi olarak gördükleri için ona saygı duyuyorlar."

"Demek öyle..." dedi Ganimard, alaycı bir ses tonuyla.

"Aynen öyle. Arkadaşlarından biri bana şöyle yazmış: '*Eğer Beautrelet bir şeyi bildiğini söylüyorsa ona inanmalısınız ve ne derse desin bunun gerçeğin ta kendisi olduğundan emin olabilirsiniz.*' Mösyö Isidore Beautrelet, arkadaşlarınızın güvenini

haklı çıkarmanın şimdi tam sırası. Sizden bize gerçeğin ta kendisini anlatmanızı rica ediyorum."

Isidore gülümseyerek dinledikten sonra cevap verdi:

"Sayın yargıç, siz çok zalim birisiniz. Ellerinden geldiğince eğlenmeye çalışan zavallı liselilerle dalga geçiyorsunuz. Çok haklısınız, ancak bana gülmeniz için size daha fazla malzeme vermeyeceğim."

"Yani hiçbir şey bilmiyorsunuz Mösyö Isidore Beautrelet."

"Evet, çok utanarak söylüyorum ama bir şey bilmiyorum. Çünkü sizin gözünüzden de kaçmadığına emin olduğum iki ya da üç kesin noktayı fark etmekle 'bir şeyler bilmiş' olmayacağımı biliyorum."

"Mesela?"

"Mesela, hırsızlığın amacı."

"Ah, tabii ya, hırsızlığın amacını biliyorsunuz?"

"Sizin de bildiğiniz gibi, bundan şüphem yok. Aslına bakılırsa, araştırdığım ilk şey buydu, çünkü bu iş bana daha kolay geldi."

"Gerçekten de daha mı kolay geldi?"

"Tabii ki. Sonuçta bu bir mantık yürütme meselesinden fazlası değildi."

"Bundan daha fazlası değil yani?"

"Daha fazlası değil."

"Peki, nasıl bir mantık yürüttünüz?"

"Bütün fazla yorumlardan sıyrıldığınızda ortaya şöyle bir gerçek çıkıyor: *Bir yandan bir hırsızlık var*, çünkü iki genç hanım bu konuda hem fikirler ve çünkü yanlarında eşyalarla kaçan iki adamı gerçekten de gördüler."

"Bir hırsızlık oldu."

"Diğer yandan *kaybolan hiçbir şey yok*, çünkü Mösyö de Gesvres böyle söylüyor ve kendisi bunu herkesten daha iyi bilebilecek bir konumda."

"Kaybolan hiçbir şey yok."

"Bu iki öncülden şu kaçınılmaz sonuca ulaşıyorum: Ortada bir hırsızlık olduğuna ve kaybolan hiçbir şey olmadığına göre çalınan eşyalar kendilerine tıpatıp benzeyen başka nesnelerle değiştirildi. Şunu da hemen eklememe izin verin, muhtemelen bu savım elimizdeki gerçeklerle teyit edilmeyecek. Ama aklımıza ilk gelmesi gereken savın bu olması gerektiğini ve ciddi bir inceleme yapana kadar bundan vazgeçmeye hakkımız olmadığını düşünmeye devam ediyorum."

"Doğru... Doğru..." diye mırıldandı yargıç, söylenenlerin ilgisini çektiği açıkça görülüyordu.

"Şimdi..." diye devam etti Isidore. "Bu odada hırsızların ilgisini çekebilecek neler vardı? İki şey. Bi-

rincisi kilim. Ama bu olamazdı. Eski kilimlerin taklitleri yapılamaz, sahte olduğu hemen anlaşılır. Geriye dört Rubens tablosu kalıyor."

"Öyle mi diyorsunuz?"

"Şu duvardaki dört Rubens'in sahte olduğunu söylüyorum."

"İmkânsız!"

"Henüz inceleme yapmadım ama bunlar sahte. Kaçınılmaz olarak ve hiç şüphesiz."

"Size imkânsız diyorum."

"Sayın sorgu yargıcım, yaklaşık bir yıl önce, adının Charpenais olduğunu söyleyen genç bir adam Ambrumésy Şatosu'na geldi ve Rubens tablolarının birer kopyasını resmetmek için izin istedi. Mösyö de Gesvres de izin verdi. Beş ay boyunca her gün Charpenais bu odada sabahtan şafak sökene kadar çalıştı. Tuvalleri ve çerçevelerine kadar kopyaladığı bu tablolar Mösyö de Gesvres'e amcası Bobadilla Markisi tarafından miras bırakılan dört orijinal tablonun yerine kondu."

"Kanıtlayın!"

"Sunabileceğim bir kanıtım yok. Bir tablo sahteyse sahtedir ve bu dört taneyi incelemeye gerek bile olmadığını düşünüyorum."

Mösyö Filleul ve Ganimard şaşkınlıklarını gizle-

meyen bir tavırla bakıştılar. Dedektif geri çekilmeyi düşünmüyordu artık. En sonunda yargıç şöyle mırıldandı:

"Mösyö de Gesvres'e ne düşündüğünü sormalıyız."

Ganimard da aynı görüşteydi:

"Evet, onun fikrini sormalıyız."

Kontu salona çağırması için bir uşak gönderdiler.

Lise öğrencisi, gerçek bir zafer kazanmıştı. Mösyö Filleul ve Ganimard gibi iki uzmanı, iki profesyoneli kendi tahminlerini dikkate almaya zorlamak herhangi bir insanın gurur duyabileceği bir saygınlık göstergesiydi. Ama Beautrelet hiç kendini beğenmişlik taslamıyor ve en ufak bir alaycılık belirtisi olmadan gülümsemeye devam ederek bekliyordu. Mösyö de Gesvres salona girdi.

"Sayın kont," dedi yargıç, "soruşturmamızın sonunda son derece beklenmedik bir olasılıkla karşılaştık, emin olmamakla birlikte durum şu: Hırsızların eve girerken amaçlarının sizin dört Rubens tablonuzu çalmak olabileceğini -bakın olabileceğini diyorum- ya da en azından bunları geçen yıl Charpenais adında bir ressam tarafından yapıldığı söylenen dört kopyayla değiştirmek olabileceğini düşünüyoruz.

Rica etsek tabloları inceleyip bunların orijinal olup olmadıklarını söyleyebilir misiniz?"

Kont sinirlendiğini gizlemeye çalışıyor gibiydi; Isidore Beautrelet ve Mösyö Filleul'a baktıktan sonra tabloların yanına gitme zahmetine bile girmeden şöyle dedi:

"Sayın yargıç, gerçeğin bilinmeden kalmaya devam edeceğini umuyordum. Madem ortaya çıktı, bu dört tablonun sahte olduğunu beyan etmekte bir sakınca görmüyorum."

"O zaman biliyordunuz?"

"En başından beri..."

"Neden söylemediniz peki?"

"Bir sanat eserinin sahibi onun orijinal olmadığını -en azından *artık* olmadığını- söylemekte asla acele etmez."

"Yine de onları geri almanın tek yolu buydu."

"Ben daha başka ve daha iyi bir yol olduğunu düşünüyordum."

"Neydi bu yol?"

"Bu gizemi kimseye duyurmamak, hırsızları korkutmamak ve ellerinden çıkarmanın kendileri için zor olduğu tabloları geri almak amacıyla teklifte bulunabilmek."

"Onlarla nasıl iletişim kuracaktınız?"

Kont cevap vermeyince Isidore onun yerine konuştu:

"Gazete ilanıyla. *Le Journal* ve *Le Matin*'de yayımlanacak ve *'Tabloları geri almaya hazırım.'* gibi bir şeyler diyecek ufak bir ilanla."

Kont başını sallayarak onayladı. Genç adam bir kez daha kendinden daha büyük adamlara ders veriyordu.

Mösyö Filleul genç adama hakkını teslim etti.

"Hiç şüphe yok genç adam!" diye bağırdı. "Okul arkadaşlarınızın yanılmadığını düşünmeye başlıyorum. Tanrı'm, ne göz ama! Nasıl bir sezgi bu! Eğer bu böyle devam ederse Mösyö Ganimard ve bana yapacak bir şey kalmayacak."

"Ah, bu kısımdaki hiçbir şey o kadar karmaşık değildi."

"Yani, daha fazlası olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? İlk karşılaşmamızda daha fazla şey biliyor gibi görünüyordunuz. Bir bakayım, hatırladığım kadarıyla katilin adını bildiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Peki, o zaman Jean Daval'ı kim öldürdü? Adam yaşıyor mu? Nerede saklanıyor?"

"Sayın yargıç, aramızda bir yanlış anlaşma var,

daha doğrusu olayları en başından beri yanlış anlamışsınız. Katil ve kaçan adam iki farklı kişi."

"Ne diyorsunuz?" diye bağırdı Mösyö Filleul. "Mösyö de Gesvres'in salonun bitişiğindeki odada gördüğü ve mücadele ettiği adam; genç hanımların salonda gördüğü, Matmazel Saint-Véran'ın ateş ettiği, parkta düşen ve bizim aradığımız adam... Yani bu adamın Jean Daval'ı öldüren kişi olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Genç hanımların varmasından önce ortadan kaybolan üçüncü bir suç ortağına dair bir iz mi buldunuz?"

"Hayır, bulmadım."

"O zaman... Ben anlamadım. Jean Daval'ı öldüren kim?"

"Jean Daval'ı öldüren kişi..."

Beautrelet durdu, bir an düşündükten sonra devam etti:

"Ama öncelikle size kesin bir bilgiye ulaşmak ve cinayetin nedenini bulmak için izlediğim yolu göstermeliyim. Aksi takdirde suçlamam size canavarca gelebilir. Ama öyle değil, hiç de canavarca değil. Gözden kaçan bir detay var ama oldukça önemli bir detay. O da Jean Daval'ın bıçaklandığı sırada yürü-

yüşte kullandığı botları da dâhil olmak üzere tüm giysilerinin üstünde olmasıydı. Kısacası adam gün ortasındaki kıyafetleriyle duruyordu. Ama cinayet sabaha karşı dörtte işlendi."

"Ben de bu tuhaf durumu düşündüm," dedi yargıç. "Ve Mösyö de Gesvres de Jean Daval'ın sık sık geceleri de çalıştığını söyledi."

"Ancak uşaklar tam tersine, onun düzenli olarak erkenden yatağına gittiğini söyleyeceklerdir. Ama ayakta olduğunu kabul edersek neden herkesi uyuduğuna inandırmak için yatağında düzenlemeler yapmış olsun? Yok, eğer yataktaysa neden gürültüleri duyduğunda eline ilk geçen şeyi üstüne geçirmek yerine tepeden tırnağa giyinip kuşanmış olsun? İlk gün siz öğle yemeğindeyken adamın odasına gittim. Terlikleri yatağın kenarındaydı. Onları giymek yerine neden ağır botlarını giymeyi tercih etti sizce?"

"Şimdiye kadar anlattıklarınızdan bir şey anlamadım."

"Doğru, şimdiye kadar anlattıklarımda anormallikler dışında hiçbir şey göremezsiniz. Ancak ressam Charpenais'in, yani Rubens tablolarının kopyalarını yapan adamın konta bizzat Jean Daval tarafından tanıştırıldığını öğrenince bunlar bana daha da şüpheli geldi."

"Yani?"

"Yani, buradan Jean Daval ve Charpenais'in suç ortakları olduğu sonucuna varmak için bir adım gerekiyordu sadece. Sizinle yaptığımız sohbet sırasında da bu adımı attım."

"Biraz çabuk attınız sanırım."

"Aslına bakılırsa somut kanıtlar gerekiyordu. Daval'ın odasında, yazı yazmak için kullandığı sumenin sayfalarından birinde şu adresi buldum: 'Mösyö A. L. N., Şube 45, Paris.' Gidip bakarsanız bir sonraki sayfaya yazının izinin çıktığını görebilirsiniz. Ertesi gün sahte arabacı tarafından Saint-Nicholas'tan gönderilen telgrafın da aynı adrese gittiği öğrenildi: 'A. L. N., Şube 45' Yani somut kanıtlar vardı, Jean Daval tabloların çalınmasını organize eden çeteyle yazışmalar yapıyordu."

Mösyö Filleul itiraz etmedi.

"Anlaşıldı. Suç ortağı olduğu kesinleşti. Buradan hangi yargıya varıyorsunuz?"

"Her şeyden önce Jean Daval'ı öldürenin o kaçan adam olmadığını düşünüyorum, çünkü Jean Daval onunla işbirliği yapıyordu."

"Ya sonra?"

"Sayın yargıç, sayın kontun kendine geldikten sonra söylediği ilk cümleyi hatırlamanızı rica ediyo-

rum. Matmazel de Gesvres'in ifadesinde sarf ettiği bu cümle resmi raporda yer alıyor: *'Ben yaralanmadım. Daval? O yaşıyor mu? Bıçak?'* Şimdi bunu kontun hikâyesinin o kısmıyla karşılaştırmanızı istiyorum, burada kont saldırıyı anlatmıştı: *'Adam üstüme atladı ve alnıma yumruk atınca bayıldım!'* Bayılmış olan Mösyö de Gesvres uyanınca Daval'ın bıçakla yaralanmış olduğunu nasıl bilebiliyordu?"

Beautrelet sorduğu soruya cevap verilmesini beklemiyordu. Sanki cevabı kendi kendine vermek ve tüm yorumlardan kaçınmak için acele ediyormuş gibiydi. Konuşmaya devam etti:

"Bu yüzden üç hırsızı salona getiren kişi Jean Daval'dı. Liderleri olarak gördükleri kişiyle salonda dururlarken bitişikteki odadan bir ses geldi. Daval kapıyı açtı. Mösyö de Gesvres'i görünce elinde bıçakla hemen üstüne atladı. Mösyö de Gesvres bıçağı Daval'ın elinden almayı başarıp onu bıçakladı ve iki genç hanımın birkaç dakika sonra göreceği adamdan yumruk yiyince bayıldı."

Mösyö Filleul ve dedektif bir kez daha bakıştılar. Ganimard başını şaşkınlıkla salladı. Yargıç şöyle dedi:

"Sayın kont bu anlatılanların doğru olduğuna inanmalı mıyım?"

Mösyö de Gesvres cevap vermedi.

"Yapmayın sayın kont, sessiz kalmaya devam ettiğiniz sürece..."

Mösyö de Gesvres berrak bir sesle cevap verdi:

"Anlatılanların hepsi doğrudur."

Yargıç şaşkınlıkla irkildi.

"O zaman polisi neden yanlış yönlendirdiğinizi anlayamıyorum. Hayatınızı müdafaa etmeye kanunen hakkınız olduğu halde neden böyle bir şeyi sakladınız?"

"Yirmi yıl boyunca," dedi Mösyö de Gesvres, "Daval benim yanımda çalıştı. Ona güvendim. Verdiği hizmetlere paha biçilemezdi. Bilmediğim bir şeylere kanıp da bana ihanet ettiyse, en azından geçmişin hatırına, ihanetinin bilinmesini istemedim."

"İstemiyordunuz, tamam, ama buna hakkınız..."

"Sizle aynı fikirde değilim sayın yargıç. Masum olmayan bir insan bir suçla itham edildiği sürece aynı anda hem suçlu hem de kurban olan adamı suçlamaktan kaçınmaya hakkım vardı. Adam öldü. Ölümün yeterli bir ceza olduğu düşüncesindeyim."

"Sayın kont, şimdi gerçekler bilindiğine göre konuşabilirsiniz."

"Evet. Burada Daval tarafından suç ortaklarına yazılmış iki mektubun taslağı var. Bunları ölümünden birkaç dakika sonra not defterinin arasından aldım."

"Hırsızlığın amacı neydi?"

"Dieppe'deki La Barre Sokağı, 18 numaraya gidin. Orada Madam Verdier diye bir kadın oturuyor. Daval'ı hırsıza çeviren, iki yıldır tanıdığı ve hiç bitmeyen para ihtiyacını karşıladığı bu kadındı."

Şimdi her şey açıklığa kavuşmuştu. Bu trajedi gölgelerin arasından yavaş yavaş ortaya, gün ışığına çıkıyordu.

"Devam edelim," dedi Mösyö Filleul, kont salondan çıktıktan sonra.

"Tamam ama," dedi Beautrelet neşeyle, "sabrım taşmak üzere."

"Peki, kaçan yaralı adam?"

"O adama gelince sayın yargıç, ben de sizin bildiğiniz kadarını biliyorum. Manastırın etrafındaki çimenlerde ayak izlerini takip ettiniz, sonra..."

"Evet, evet, biliyorum. Ama o zamandan beri adamın arkadaşları onu buradan taşıdılar ve istediğim şey o hana dair bir ipucu ve..."

Isidore Beautrelet birden gülmeye başladı.

"Han! Öyle bir han yok! Bu, polisi yanlış iz peşine düşürmek için düşünülmüş zekice bir hileydi ve görünüşe göre başarılı da oldu."

"Ama Doktor Delattre diyor ki..."

"Ah, tabii ki diyecek!" diye bağırdı Beautrelet.

"Doktor Delattre ona inanmamamız gerektiğini ifade etmek için öyle dedi. Nasıl derseniz, doktor tüm macerasını en belirsiz detaylarla anlatmak istedi! Hastasının güvenliğini tehlikeye atabilecek herhangi bir şey söylemeyi reddetti. Ve birden dikkatleri bir hana çekti! O handan kendisine öyle söylemesi tembihlendiği için bahsettiğinden emin olabilirsiniz. Bize sunduğu hikâyenin tamamının korkunç tehditler altında kendisine dikte ettirildiğinden emin olabilirsiniz. Doktorun karısı ve bir kızı var. Karşı konulamaz güçlerinin kanıtlarını bizzat gördüğü insanlara itaatsizlik edebilecek kadar seviyor onları. İşte bu yüzden en kesin ipuçlarını bulmanıza yardım etti."

"O kadar kesin ki o han hiçbir yerde bulunamadı."

"O kadar kesin ki her şeye rağmen o hanı aramaya devam ettiniz ve gözleriniz adamın Matmazel de Saint-Véran tarafından vurulduktan sonra girip bir daha çıkamadığı, yaralı bir hayvan gibi saklandığı gizemli yeri göremedi."

"Ama kahretsin, adam nerede?"

"Eski manastırın harabelerinde."

"Ama harabe falan kalmamış ki! Sadece birkaç duvar kalıntısı! Birkaç sütun!"

"Ama oraya saklandı, sayın yargıç!" diye bağır-

dı Beautrelet. "Kendisini orada aramalısınız! Arsen Lüpen'i ancak orada bulabilirsiniz!"

"Arsen Lüpen!" diye bağırdı Mösyö Filleul, ayağa fırlarken.

Oldukça ağır bir sessizlik oldu, sanki bu ünlü ismin heceleri havada asılı kalmıştı. Bozguna uğramış fakat görünmez olmayı becerebilen rakipleri, birkaç gündür boş yere izini sürdükleri adam gerçekten de meşhur maceracı, hırsızlar kralı Arsen Lüpen olabilir miydi? Tuzağa düşüp yakalanan Arsen Lüpen herhangi bir sorgu yargıcı için anında terfi, servet ve şöhret anlamına gelirdi!

Ganimard kılını bile kıpırdatmadı. Isidore ona şöyle dedi:

"Siz de benle aynı fikirdesiniz, değil mi sayın dedektif?"

"Tabii ki aynı fikirdeyim!"

"Bu işi onun yaptığından bir an bile şüphe duymadınız, değil mi?"

"Bir saniye bile! Bu işte onun imzası var. Nasıl bir insanın yüzü bir diğerinden farklıysa Arsen Lüpen'in yaptıkları da diğer insanların yaptıklarından farklıdır. Sizinse sadece gözünüzü açık tutmanız gerekir."

"Demek öyle düşünüyorsunuz. Demek öyle..." diye tekrarlıyordu Mösyö Filleul.

"Öyle düşünmek mi!" diye bağırdı genç adam. "Bakın, ortada bir gerçek var: O adamların yaptığı yazışmalarda geçen baş harfler nelerdi? 'A. L. N.', yani Arsen'in ilk harfi ve Lüpen'in ilk ve son harfleri."

"Ah!" dedi Ganimard, "sizden hiçbir şey kaçmıyor! Yemin ederim çok fenasınız! Yaşlı Ganimard sonunda teslim oluyor!"

Beautrelet zevkle kızardı ve dedektifin uzattığı eli sıktı. Üç adam balkona yaklaştılar, şimdi harabeleri seyrediyorlardı. Mösyö Filleul mırıldandı:

"O zaman, orada bir yerlerde olmalı."

"*Kesinlikle orada*," dedi Beautrelet dalgın bir şekilde. "Yere düştüğü andan beri orada. Mantıken ve fiziksel olarak Matmazel de Saint-Véran ve iki uşağa görünmeden oradan kaçamazdı."

"Elinizde kanıt var mı?"

"Kanıtı suç ortakları verdi. O sabah içlerinden biri arabacı kılığına girdi ve sizi buraya getirdi."

"Onu bulmamıza neden olabilecek kasketi geri almak için."

"Doğru. Ama aynı zamanda ve daha çok da yeri incelemek, 'patronlarına' ne olduğunu bizzat görmek için."

"Peki, gördü mü?"

"Öyle sanıyorum, çünkü yaralı adamın saklandığı yeri biliyordu. Ve yine sanıyorum ki liderinin çaresiz durumunun farkına vardı, çünkü o telaşla şöyle bir tehdit yazmak gibi bir tedbirsizlik yaptı: *Eğer patronu öldürürse genç kızın vay haline!*"

"Ama arkadaşları daha sonra onu oradan alabildiler?"

"Ne zaman? Adamlarınız harabelerden hiç ayrılmadı. Hem onu nereye taşıyabilirlerdi ki? En fazla birkaç yüz metre uzağa götürebilirlerdi çünkü insan ölmekte olan bir adamın yolculuk yapmasına izin vermez ve eğer taşısalardı onu bulurdunuz. Hayır, size söylüyorum, o burada. Arkadaşları onu en güvenli olan yerlerin birinden asla çıkarmazlardı. Jandarmalar çocuklar gibi yangına koştururken doktoru da oraya getirdiler."

"Ama nasıl yaşıyor? Nasıl hayatta kalacak? Hayatta kalmak için yiyeceğe, suya ihtiyacı var bu adamın!"

"Bilemiyorum. Ama orada, yemin ederim. Orada, çünkü başka çaresi yok. Adım gibi eminim, orada. Orada saklanıyor."

Harabelere doğru uzattığı parmağıyla havada gittikçe küçülen ve sonunda bir noktaya dönüşen daireler çizmeye başladı. O noktada iki adam yere eğilerek çaresiz bir şekilde yaralı adamı arıyorlardı. İkisi

de Beautrelet ile aynı inancı paylaşıyorlar ve genç adamın zorla kabul ettirdiği bu heyecan verici varsayımın düşüncesiyle ürperiyorlardı. Evet, Arsen Lüpen oradaydı. Teoride ve gerçekte adam oradaydı. İkisi de bundan şüphe duyamıyordu.

Ve bu ünlü maceracının yerin altındaki karanlık bir sığınakta, çaresiz, ateşler içinde ve bitkin bir şekilde uzanmakta olduğunu bilmek hem etkileyici hem de trajikti.

"Ya ölürse?" diye sordu Mösyö Filleul, kısık bir sesle.

"Eğer ölürse," dedi Beautrelet "ve arkadaşları bundan emin olurlarsa o zaman Matmazel de Saint Véran'ın güvende olmasını sağlayın. Zira sayın yargıç, intikamları korkunç olacaktır."

Bu muhteşem yardımcıdan memnuniyetle daha fazla yararlanacak olan Mösyö Filleul'un ricalarına rağmen tatili o gün sona eren Isidore Beautrelet birkaç dakika sonra Dieppe yoluna koyuldu. Saat beşte Paris treninden indi ve sekizde okul arkadaşlarıyla birlikte Janson Lisesi'ne geri döndü.

Ganimard da Ambrumésy harabelerini nafile yere aramasının ardından gece treniyle Paris'e geri döndü. Evine vardığında kendisini şu not bekliyordu:

Saygıdeğer Dedektif,

Günün sonunda birazcık boş zamanım kaldığını fark edince ilginizi kesinlikle çekecek birkaç bilgiye daha ulaştım.

Arsen Lüpen on iki aydır, Étienne de Vaudreix adı altında Paris'te yaşıyor. Bu isme gazetelerin sosyeteyle ilgili yazılarında ya da spor sayfalarında sık sık rastlayabilirsiniz. Kendisi büyük bir seyyah ve Bengal'de kaplan ya da Sibirya'da kutup tilkisi avına çıktığını söylediği uzun süreler boyunca ortada görülmüyor. Bir işle meşgul olduğu sanılıyor ama hiç kimse tam olarak ne tür bir iş yaptığını söyleyemiyor.

Şu anki adresi Marbeuf Sokağı, 36 numara. (Marbeuf Sokağı'nın 45 numaralı postane şubesine yakın olduğu gerçeğine dikkatinizi çekmek istiyorum.) Nisanın yirmi üçü, perşembe gününden, yani Ambrumésy olayından bir önceki günden beri Étienne de Vaudreix hakkında bir haber yok.

Gösterdiğiniz nezaket için binlerce teşekkürümle ve en derin saygılarımla sayın dedektif...

ISIDORE BEAUTRELET

Not: *Lütfen bu bilgilere erişmek için büyük zahmetlere girdiğimi düşünmeyin. Suçun işlendiği sabah Mösyö Filleul birkaç ayrıcalıklı insanın önünde incelemelerini yaparken ben de sahte arabacı gelip değiştirmeden önce kaçan adamın kasketine bakma fırsatını bulmuştum. Tahmin edebileceğiniz gibi kasketi alan kişinin kimliğine ve adresine giden ipucunu bulmak için şapkacının adı yeterli oldu.*

Ertesi sabah Ganimard Marbeuf Sokağı, 36 numaraya gitti. Kapıcıyı sorguladıktan sonra zemin katın sağ tarafındaki dairenin kapısını açtırdı. Ancak içeride şöminedeki küllerden başka bir şey bulamadı. İki arkadaş dört gün önce gelip kendilerini ele verecek tüm kâğıtları yakmış olmalılardı. Ama tam apartmandan ayrılırken Ganimard postacıyla karşılaştı, adam Mösyö de Vaudreix için bir mektup getirmişti. O öğleden sonra cumhuriyet savcısına durum haber verildi ve o da mektubun kendisine gönderilmesini istedi. Mektupta Amerikan damgası vardı ve İngilizce olarak şu satırlar yazılıydı:

Sayın Beyefendi,

Bu mektubu, temsilcinize verdiğim cevabı teyit etmek için yazıyorum. Mösyö de Gesvres'in dört

tablosu elinize geçer geçmez bunları daha önce kararlaştırdığımız şekilde gönderebilirsiniz. Şüpheliyim ama eğer başarırsanız geri kalanını da gönderebilirsiniz.

Beklenmedik bir iş yüzünden Avrupa'da bulunmam gerekiyor ve bu mektup size ulaştığı sıralarda ben de Paris'e varmış olurum. Beni Grand Hôtel'de bulabilirsiniz.

HARLINGTON

Aynı gün Ganimard tutuklama emri çıkartıp bir Amerikan vatandaşı olan Harlington'ı yardım ve yataklık suçlarından karakola götürdü.

Böylece yirmi dört saatlik bir zaman dilimi içinde olayın tüm gizemleri on yedi yaşındaki bir lise öğrencisinin hiç beklenmedik şekilde sağladığı ipuçları sayesinde çözülmüş oldu. Yirmi dört saat içinde, açıklanamaz gibi duran her şey basit ve net görünmeye başladı. Yirmi dört saat içinde, suç ortaklarının liderlerini kurtarmak için çevirdikleri dolap boşa çıkarılmıştı. Yaralı ve ölmekte olan Arsen Lüpen'in yakalanmasına kesin gözüyle bakılıyordu, çetesi dağıtılmıştı, Paris'teki adresi ve kullandığı adı biliniyordu ve ilk kez dikkatle tasarladığı ve en zekice plan-

larından biri tam olarak yürütülmesini garanti altına alamadan sonlanmak zorunda kalmıştı.

Halk arasında şaşkınlık, hayranlık ve merak duyguları uyandı. Hâlihazırda, Rouen'dan bir gazeteci oldukça başarılı bir yazıyla lise öğrencisinin ilk incelemelerini anlatıp onun zarafetinden, insanı etkileyen sadeliğinden ve kendine güveninden bahsetmişti. Ganimard ve Mösyö Filleul'un mesleki gururlarından daha güçlü bir dürtünün etkisiyle, kendilerine rağmen sarf ettikleri sözler birden bire Isidore Beautrelet'in bu olaylarda oynadığı rol konusunda halkı aydınlatmıştı. Her şeyi genç adam tek başına yapmıştı. Bu zafer yalnızca onun olmalıydı.

Heyecan son haddindeydi. Isidore Beautrelet bir sabah uyandı ve kendini kahraman olarak buldu; birden bire bu genç adama âşık olan halk yeni gözdesiyle ilgili tüm bilgileri öğrenmek için ısrar etmeye başladı. Gazeteciler bu bilgileri öğrenmeye çalışıyordu. Janson-de-Sailly Lisesi'ne akın edip derslerin bitiminde yatılı olmayan öğrencilerin çıkmasını bekliyorlar, Beautrelet'le ilgili önemli önemsiz bütün haberleri topluyorlardı. Bu sayede genç adamın kendisini Herlock Sholmès'in rakibi olarak gören okul arkadaşları arasındaki şöhretini öğrenmişlerdi. Beautrelet şahane mantık yürütmesi sayesinde, ga-

zetelerden okuduklarından daha fazlası olmadan birçok kez, polis daha çözemeden en karmaşık vakaları çözmeyi başarmıştı. Janson Lisesi'nde zor soruları ve karmaşık problemleri Beautrelet'e götürmek bir eğlence haline gelmişti ve onun nasıl tereddütsüz, analitik bir şekilde ve ne kadar dâhiyane çıkarımlarla en koyu karanlıkların arasında bile yolunu bulabildiğini görmek şaşkınlık vericiydi. Manav Jorisse'nin tutuklanmasından on gün önce meşhur şemsiyeden nereye varılabileceğini göstermişti. Aynı şekilde Saint-Cloud gizeminin en başından beri kapıcının tek katil zanlısı olduğunu da söylemişti.

Ama hepsinden fazla merak uyandıran şey okuldaki çocuklar arasında dolaştığı ve Beautrelet tarafından daktiloda yazılıp on kopyası hazırlandığı öğrenilen kitapçıklardı. Başlık şöyleydi: *ARSEN LÜPEN ve Yöntemi-Yönteminin Gelenekselliği ve Orijinalliği*. Başlığın altında İngiliz mizahı ve Fransız ironisinin bir karşılaştırması yer alıyordu.

Kitapçıkta Arsen Lüpen'in yaptığı her işin kapsamlı bir incelemesi vardı; Isidore meşhur hırsızın işlerini sıra dışı bir şekilde ortaya çıkarmış, onun bir işe girişme mekanizmasını, özel taktiklerini, basına yazdığı mektupları, tehditleri, yaptığı hırsızlıkları duyurmasını, kısacası seçtiği kurbanları "uygun kıvama

getirmek için" kullandığı tüm yöntemleri anlatmıştı. Lüpen kurbanını öyle bir ruh haline sokuyordu ki zavallı adam ya da kadın kendisine kurulan tuzağa neredeyse bile isteye düşüyor ve her şey sanki kendi rızasıyla gerçekleşmiş gibi oluyordu.

Beautrelet'in hazırladığı kitapçık o kadar sade ve etkileyici, o kadar eğlenceli ve zekice, aynı zamanda o kadar acımasızca ve alaycıydı ki halk derhal onun tarafına geçti ve Lüpen'e duyulan sevgi Beautrelet'e kaydı. Kısacası, ikisi arasındaki mücadelede liseli genç zaferini yüksek sesle ilan etmiş oldu.

Durum böyle olsa da hem Mösyö Filleul hem de Paris cumhuriyet savcısı bu zaferi kıskanmış gibi görünüyorlardı. Birincisi, hem Mösyö Harlington'ın kimliğini tespit etmede hem de Lüpen'in çetesiyle bağlantısını kanıtlamada başarısız olmuşlardı. Suç ortağı olsun ya da olmasın adam konuşmamakta son derece kararlıydı. Dahası, adamın el yazısını inceledikten sonra postacıdan aldıkları mektubu yazan kişinin o olduğunu söylemenin imkânsız olduğu anlaşılmıştı. Ufak bir bavul ve içi banknotlarla dolu bir cüzdan taşıyan Mösyö Harlington diye biri Grand Hôtel'de kalmıştı. Kesin olarak söylenebilen tek şey buydu işte.

Diğer yandan Mösyö Filleul Dieppe'de Beautrelet'in kendisi için belirlediği yerlerde gecele-

di. Ama bir adım bile ilerleyemedi. Matmazel de Saint-Véran'ın suç işlenmeden önce gördüğü ve Beautrelet'e benzettiği adam gizemini korumaya devam ediyordu. Dört Rubens tablosunun ortadan kaybolmasıyla ilgili her şey aynı gizem perdesiyle örtülüydü. Tablolara ne olmuştu? Ve bunlar gece taşınırken otomobil hangi yoldan gitmişti?

Otomobilin Luneray, Yerville ve Yvetot'tan geçtiği öğrenilmişti. Aynı şekilde, Caudebec-en-Caux'dan da geçmişti; gün ağarırken buradan bir feribota binip Seine'in karşı tarafına varmış olmalıydı. Ama konu daha detaylı soruşturulunca otomobilin üstü açık bir model olduğu ve feribotu kullanan kişinin dikkatinden kaçmadan dört büyük tabloyu aracın içinde saklamış olmalarının imkânsız olduğu öğrenilmişti. Muhtemelen bahsi geçen aynı araçtı ama o zaman o soru tekrar gündeme geliyordu: Dört Rubens tablosuna ne olmuştu?

Mösyö Filleul'un cevaplayamadığı bir sürü soru vardı. Altında çalışan adamları her gün harabeleri arıyorlardı. Kendisi de neredeyse her gün bu çalışmaları yönetmeye geliyordu. Ama bunlarla -eğer Beautrelet'in tahmini doğruysa- Lüpen'in ölmeye yattığı sığınağı keşfetmek arasında saygıdeğer sorgu yargıcının aşamıyor gibi göründüğü bir uçurum vardı.

Bu yüzden bir kez daha Isidore Beautrelet'e dönmeleri son derece doğaldı çünkü yalnızca o, yokluğunda daha da koyulaşan ve hiç olmadığı kadar dağıtılamaz görünen gölgeleri aydınlatmayı başarabiliyordu. Neden bu davaya devam etmiyordu? Gelişmeleri ne kadar ileri taşıdığı göz önünde bulundurulunca başarıya ulaşması için sadece çok az bir çaba daha göstermesi gerekiyordu.

Bu soruyu ona, Beautrelet'in bir tanıdığı ve adının Bernod olduğunu söyleyerek Janson Lisesi'ne girmeyi başaran bir *Grand Journal* gazetesi çalışanı sordu. Isidore gayet akıllıca cevap verdi:

"Beyefendi, bu dünyada Lüpen dışında, hırsızlar ve dedektiflerle ilgili hikâyeler dışında da şeyler var. Mesela mezuniyet gibi şeyler. Temmuzda sınava gireceğim. Şimdi mayıstayız. Ve sınavdan kalmak istemiyorum. Kalırsam çok sevgili babam ne der sonra?"

"Peki, babanız Arsen Lüpen'i polise teslim etseydiniz ne derdi?"

"Cık! Her şeyin bir vakti var. Önümüzdeki bayramda..."

"Hamsin Yortusu'nda mı yani?"

"Evet. Haziranın altısında, yani cumartesi günü ilk trenle buradan gideceğim."

"Ve cumartesi akşamı Arsen Lüpen yakalanacak."

"Pazara kadar zaman verseydiniz bari," dedi Beautrelet gülerek.

"Neden geciksin ki?" diye karşılık verdi gazeteci, oldukça ciddi bir tavırla.

Gerçekte olaylar genç adamı sadece bir yere kadar haklı çıkarmışsa da daha dün doğan ve şimdiden büyüyen bu açıklanamaz güven herkes tarafından hissediliyordu. Herkes ona inanıyordu. Ona göre hiçbir şey zor görünmüyordu. İnsanlar ondan etkileyicilik ve önsezi, deneyim ve beceri fenomeni olan birinden bekleyebilecekleri şey neyse onu bekliyorlardı. O gün, yani haziranın altısı tüm gazetelere yayılmıştı. Haziranın altısında Isidore Beautrelet Dieppe'ye giden hızlı trene binecekti ve Lüpen de aynı akşam tutuklanacaktı.

"Bu arada kaçmazsa tabii ki," diye itiraz etti Lüpen'in son savunucularından bazıları.

"İmkânsız! Bütün yollar izleniyor."

"Yaralarına yenik düşmediyse yani," dedi aynı savunucular, kahramanlarının yakalanmasındansa ölmesini tercih ediyorlardı.

Karşılık gecikmedi:

"Saçmalık! Eğer Lüpen ölseydi arkadaşları çoktan öğrenirlerdi ve Lüpen'in intikamını alırlardı. Beautrelet öyle dedi!"

Ve haziranın altısı geldi çattı. Yarım düzine gazeteci Saint-Lazare Garı'nda Isidore'u bekliyordu. İçlerinden ikisi bu yolculukta kendisine eşlik etmek istemişti. Ama genç adam onlara geri durmaları için yalvarmıştı.

Bu yüzden yolculuğuna boş bir kompartımanda, tek başına başladı. Çalışmakla geçen uykusuz gecelerin ardından yorgun düşmüştü ve kısa süre sonra uykuya daldı. Derin bir uykudaydı. Rüyalarında trenin farklı istasyonlarda durduğunu ve insanların inip bindiğini görüyordu. Rouen'a yaklaşırken uyandığında hâlâ tek başınaydı. Ama karşısındaki koltukta bir iğneyle gri döşeme kumaşına tutturulmuş bir kâğıt vardı. Üstünde şöyle yazıyordu:

Herkes kendi işiyle meşgul olmalı. Siz de kendi işinize bakın. Aksi takdirde sonuçlarına katlanırsınız.

"Harika!" dedi, ellerini ovuşturarak. "Rakip tarafında işler kötü gidiyor. Bu tehdit sahte arabacınınki gibi aptalca! Ne üslup ama! Bunun Lüpen tarafından yazılmadığını insan hemen anlayabilir."

Tren eski Normandiya şehrinin girişindeki tünelde ilerliyordu. İstasyonda durduklarında Isidore ba-

caklarını esnetmek için platformda birkaç tur attı. Tam kompartımanına tekrar girecekti ki şaşkınlıkla bağırdı. Büfenin yanındaki gazetelerin önünden geçerken *Journal de Rouen*'ın özel baskısının ön sayfasındaki satırları dalgınlıkla okumuştu ve sonra birden bunların ne anlama geldiği dank edince telaşa kapılmıştı. Okudukları şunlardı:

Son haberler -*Dieppe'de gelen bir telefondan aldığımız bilgilere göre dün gece Ambrumésy Şatosu'na birkaç adam gizlice girdi ve Matmazel de Gesvres'i etkisiz hale getirip Matmazel de Saint-Véran'ı kaçırdı. Şatodan beş yüz metre uzakta kan izlerine rastlandı ve yine üstünde kan lekesi olan bir eşarp bulundu. Zavallı genç kızın öldürüldüğünden korkmak için elimizde bir sürü neden var.*

Isidore Beautrelet Dieppe'ye yaptığı yolculuğun geri kalanında hiç kıpırdamadı. Dirseklerini dizlerine yaslamış ve ellerini suratına yapıştırmış vaziyette iki büklüm olmuştu ve düşünüyordu. Dieppe'ye varınca bir araba tuttu. Ambrumésy'nin kapısında bu korkunç haberlerin doğru olduğunu söyleyen sorgu yargıcıyla karşılaştı.

"Başka bir şeyler biliyor musunuz?" diye sordu Beautrelet.

"Hayır. Ben de yeni geldim."

O anda jandarma onbaşı Mösyö Filleul'un yanına geldi ve buruşturulup yıpranmış ve rengi kaçmış bir kâğıt parçası uzattı. Bunu eşarbın yakınlarında bir yerden bulmuştu. Mösyö Filleul kâğıda baktıktan sonra Beautrelet'e verdi ve şöyle dedi:

"Bunun bizim soruşturmamıza çok da yardımcı olacağını sanmıyorum."

Isidore kâğıdı evirip çevirdi. Üstünde rakamlar, noktalar ve işaretler olan kâğıt şöyle görünüyordu:

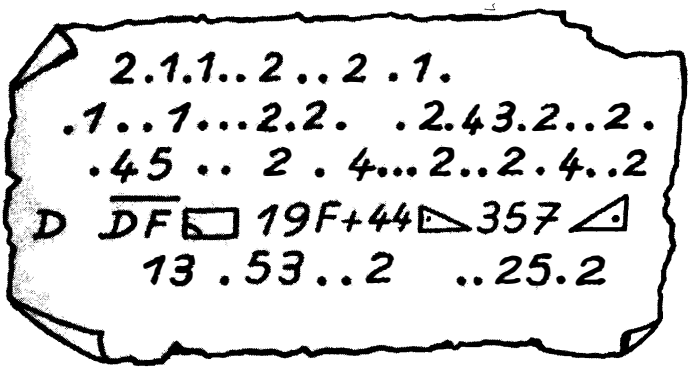

3

Ceset

Yapması gereken her şeyi bitiren Mösyö Filleul akşam saat altıda kâtibi Mösyö Brédoux'yla birlikte kendisini Dieppe'ye geri götürecek arabayı beklemeye başladı. Huzursuz ve gergin görünüyordu. İki kez şöyle sordu:

"Genç Beautrelet'i bir yerlerde görmediniz sanırım?"

"Hayır, sayın yargıç, görmedim."

"Nerede olabilir ki? Tüm gün ortalıkta görünmedi."

Birden aklına bir şey gelince çantasını Brédoux'ya verip şatoya doğru koştu ve harabelere gitti.

Isidore büyük kemerin yakınlarında, çam iğneleriyle kaplı zeminde, bir kolunu başının altına koymuş uzanıyordu. Uyuyor gibi görünüyordu.

"Selam genç adam, ne yapıyorsunuz burada? Uyuyor musunuz?"

"Uyumuyorum. Düşünüyorum."

"Düşünmenin sırası değil! Önce görmek gerek. İnsan ilk başta eldeki bilgileri incelemeli, ipuçları arayıp olaylar arasındaki bağlantıları tespit etmeli. Düşünme sonra gelir, yani bütün parçaları bir araya getirip gerçeği keşfettikten sonra."

"Evet, biliyorum. Olması gereken, geleneksel yol bu. Ama benimki farklı... Kendimi ifade etmem gerekirse, ben her şeyden önce olayın genel durumunu anlamak için düşünmeyi denerim. Sonra bu genel duruma uyan mantıklı ve makul bir varsayım yaparım. Ve sonra, asla daha önce değil, eldeki bilgilerin bu varsayıma uyup uymadığına bakarım."

"Bu oldukça tuhaf ve kesinlikle karmaşık bir yöntem!"

"Sizinkinden çok daha kesin bir yöntem Mösyö Filleul."

"Yapmayın ama! Gerçek gerçektir."

"Sizin sıradan rakipleriniz için evet. Ama belli bir kurnazlık seviyesine sahip bir düşman söz konusu

olduğunda o gerçekleri düşmanın kendisi seçer. Soruşturmanızın temeli olarak gördüğünüz meşhur ipuçlarını ele alalım: Bunları istediği gibi ayarlamakta özgürdü. Ve Arsen Lüpen gibi bir adamla uğraşırken bu ipuçlarının sizi nerelere, nasıl hatalara ve saçmalıklara götürdüğünü görebilirsiniz. Sholmès de bu tuzağa düştü."

"Arsen Lüpen öldü."

"Tamama ama adamları hâlâ hayatta ve böyle bir ustanın öğrencileri de birer usta sayılır."

Mösyö Filleul Isidore'u kolundan tutup kaldırdı:

"Hep laf genç adam, hep laf... Burada daha önemli şeyler var. İyi dinleyin beni. Ganimard şu anda Paris'te başka bir şeyle meşgul ve birkaç güne kadar burada olamayacak. Diğer yandan Gesvres Kontu Herlock Sholmès'e telgraf çekti ve o da önümüzdeki hafta yardım etmek üzere geleceğine söz verdi. Şimdi genç adam, bu iki meşhur dedektif geldiğinde onlara, 'Çok üzgünüz beyler ama bekleyemedik. İşi biz hallettik,' bilsek bizim için büyük bir gurur kaynağı olmaz mıydı bu?"

Mösyö Filleul çaresizliğini daha içten bir şekilde ifade edemezdi herhalde. Beautrelet gülümsemesini güçlükle bastırdı ve ikna olmuş gibi görünerek cevap verdi:

"İtiraf ediyorum sayın yargıç, eğer şu ana kadar soruşturmanızda bulunmamışsam bunun nedeni bana vardığınız sonuçları söylemeye razı olacağınızı ummamdı. Neler öğrendiğinizi sorabilir miyim acaba?"

"Pekâlâ, dün gece saat on birde Onbaşı Quevillon'un şatoda nöbet tutsunlar diye bıraktığı üç jandarma eri onbaşılarından acil olarak Ouville'e, yani karakollarının bulunduğu yere gelmelerini isteyen bir not almışlar. Hemen yola koyulmuşlar ve Ouville'e vardıklarında da..."

"Kandırıldıklarını, gelen notun sahte olduğu ve Ambrumésy'ye dönmekten başka yapacak bir şeyleri olmadığını anlamışlar."

"Evet, onbaşıyla birlikte buraya geri gelmişler. Ancak şatodan uzak kaldıkları bir buçuk saat içinde suç işlenmiş işte."

"Tam olarak nasıl?"

"Aslında oldukça basit bir yöntemle. Çiftlikteki binalardan birinden bir merdiven alınmış ve şatonun ikinci katına yaslanmış. Camdan ufak bir parça kesilmiş ve pencere açılmış. İki adam ellerinde çok parlak yanmayan bir fenerle Matmazel de Gesvres'in odasına girmiş ve daha çığlık atamadan ağzını bağlamışlar. Sonra genç kızı iplerle bağlayıp Matmazel de

Saint-Véran'ın odasının kapısını sessizce açmışlar. Matmazel de Gesvres birinin çığlığının bastırıldığını, ardından da çırpındığını duymuş. Birkaç dakika sonra iki adamın kendisi gibi ağzı ve elleri kolları bağlanmış kuzenini taşıdıklarını görmüş. Adamlar genç kızın önünden geçip pencereden çıkmışlar. Sonra yaşadığı dehşetle bitkin düşen Matmazel de Gesvres bayılmış."

"Peki, ya köpekler? Mösyö de Gesvres'in iki tane iri cins bekçi köpeği satın aldığını sanıyordum."

"Ölü olarak bulundular, zehirlenmişler."

"Kim tarafından? Hiç kimse onlara yaklaşamıyordu ki."

"Bu da bir gizem! Ortada bir gerçek var: Bu iki adam hiçbir engelle karşılaşmadan harabeleri geçmişler ve hakkında bir sürü şey duyduğumuz ufak kapıdan çıkmışlar. Kullanılmayan taşocaklarının sırasını takip ederek ormanlık alana girmişler. Şatodan beş yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra da Ulu Meşe olarak bilinen ağacın dibinde durup işlerini bitirmişler."

"Eğer Matmazel de Saint-Véran'ı öldürme amacıyla geldiyseler neden odasında öldürmemişler?"

"Bilemiyorum. Belki bu işe şatodan ayrıldıktan sonra karar verdiler. Belki genç kız kendini bağladık-

ları iplerden kurtulmayı başardı. Bana göre bulunan eşarp kızın bileklerini bağlamak için kullanıldı. Her halükarda kız darbeyi Ulu Meşe'nin altında almış. Çürütülemez kanıtlar topladım ve..."

"Peki ya ceset?"

"Ceset hâlâ bulunamadı ama bunda aşırı derecede şaşırtıcı bir şey yok. Aslına bakılırsa takip ettiğim izler beni Varengeville'deki kiliseye ve uçurumun kenarındaki eski mezarlığa götürdü. Orası yüz metrelik, oldukça dik ve derin bir uçurum... Aşağısında da kayalar ve deniz var. Bir iki gün içinde normalden daha güçlü bir dalga çıkar ve ceset kıyıya vurur."

"Görünüşe göre her şey ortada."

"Evet, her şey ortada ve bu da canımı zerre kadar sıkmıyor. Lüpen öldü, adamları bunu duydu ve intikam almak için Matmazel de Saint-Véran'ı öldürdüler. Bunlar kontrol edilmesi gerekli bile olmayan gerçekler. Ama Lüpen?"

"Lüpen mi?"

"Evet, ona ne oldu? Büyük ihtimalle adamları onun cesedini de kızı kaçırdıkları zaman götürdüler. Ama buna dair kanıtımız var mı? Hiç yok. Harabelerde kaldığına, öldüğüne ya da hayatta olduğuna dair bir kanıt da yok. Ve gerçek gizem bu Mösyö Beautrelet. Matmazel Raymonde'un öldürülmesi hiçbir

şeyi çözmüyor. Aksine, her şeyi daha da karmaşık bir hale getiriyor. Şu son iki ay içinde Ambrumésy Şatosu'nda neler oldu? Eğer bu bilmeceyi çözmezsek diğerleri bizi görmezden gelecek."

"Bu ikisi hangi gün geliyorlar?"

"Çarşamba, belki de salı..."

Beautrelet içinden bir şeyleri hesaplıyor gibiydi, sonra şöyle dedi:

"Sayın yargıç, bugün günlerden cumartesi. Pazartesi akşamı okulda olmak zorundayım. Şimdi, eğer pazartesi sabahı saat tam onda burada olma nezaketini gösterirseniz size bu gizemi çözecek anahtarı verebilirim."

"Gerçekten Mösyö Beautrelet... Öyle mi diyorsunuz? Emin misiniz?"

"Öyle umuyorum."

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Elimizdeki bilgilerin oluşturmaya başladığım genel teoriye uyup uymadığına bakacağım."

"Peki ya uymazlarsa?"

"Sayın yargıç," dedi Beautrelet gülerek, "o zaman bu onların hatası olur ve ben de daha yumuşak başlı bilgiler ararım. O zaman, pazartesi diyelim."

"Pazartesi diyelim."

Birkaç dakika sonra Mösyö Filleul Dieppe'ye doğru yol alırken Isidore da konttan ödünç aldığı bisiklete atlamıştı ve Yerville ve Caudebec-en-Caux yolu boyunca ilerliyordu.

Genç adamın net bir fikir oluşturmaya çok istekli olduğu bir nokta vardı, çünkü bu nokta ona göre düşmanın en zayıf noktası gibi geliyordu. Dört Rubens tablosunun büyüklüğündeki eşyalar kolaylıkla ortadan kaybolamazlardı. Bir yerlerde olmaları gerekiyordu. Onları şu anda bulmanın imkânsız olduğu kabul edilse bile en azından ortadan nasıl kaybolduklarını keşfedilebilir miydi acaba?

Beautrelet'in tahmini şöyleydi: Dört tablo hiç şüphesiz bir otomobille taşındı ama Caudebec'e varmadan önce başka bir otomobile aktarıldı ve bu araçla da Seine'i geçip Caudebec'in yukarısına ya da aşağısına gitti. Şimdi, nehrin aşağı tarafından kalkan ilk feribot Quillebeuf'taydı ve bu feribot çok fazla tercih edildiği için tehlikeliydi. Nehrin yukarısında ise La Mailleraye adındaki -büyük ama ıssız- pazar kasabasından kalkan başka bir feribot daha vardı.

Isidore saat gece yarısına gelirken La Mailleraye'nin yaklaşık doksan kilometre içine girmişti ve deniz kenarındaki bir hanın kapısını çalıyordu. Geceyi orada geçirdi ve sabah feribotta çalışanlarla konuştu. Sefer

kayıtlarının tutulduğu dosyaları incelediler. Yirmi üç nisan, perşembe günü bir otomobil taşımamışlardı.

"Peki, atlı araba?" diye sordu Beautrelet. "Yük arabası, arkası kapalı, büyük bir at arabası."

"Bunlardan hiçbirini taşımadık."

Isidore tüm sabah soruşturmalarını sürdürdü. Quillebeuf'a doğru yola çıkmak üzereydi ki geceyi geçirdiği handa çalışan bir delikanlı yanına gelip şöyle dedi:

"Bahsettiğiniz günün sabahında askerliğimi bitirmiş geri dönüyordum ve bir yük arabası gördüm ama karşıya geçmedi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, içindeki yükleri iskeleye demirlenmiş düz bir tekneye indirdiler, mavna gibi bir şeydi."

"Peki, araba nereden geldi?"

"Ah, daha önce görmüştüm. Araba, arabacı Vatinel'e ait."

"Bu adam nerede yaşar?"

"Louvetot'ta."

Beautrelet genç adamın askeri haritasına baktı. Louvetot adındaki bu ufak köy Yvetot'tan Caudebec'e giden yolun La Mailleraye'ye kadar giden ormanlar arasından geçen dar, yılankavi bir yolla kesiştiği yerde bulunuyordu.

Isidore Vatinel'i bir meyhanede bulmayı başardığında saat altı olmuştu. Adam yabancılara karşı güvensiz ve savunmacı davranan ama altın bir paranın ya da bir iki kadeh içkinin cazibesine karşı koyamayan yaşlı, kurnaz Normandiyalı'lardan biriydi.

"Şey, evet, o sabah otomobille gelen adamlar bana saat beşte dört yol ağzında onlarla buluşmamı söylediler. Bana dört tane büyük eşya verdiler. İçlerinden biri benle geldi ve eşyaları mavnaya yükledik."

"Onları önceden tanıyormuş gibi konuştunuz."

"Biliyordum herhalde! Onlarla altıncı kez çalışıyordum."

Isidore şaşırdı:

"Altıncı kez mi dediniz? Ne zamandan beri onlar için çalışıyorsunuz?"

"O günden önceki günlerde bir zaman başlamıştım işte! Ama o zaman başka şeyler de vardı. Taş parçaları... Ya da daha küçük ama uzun şeyler... Onları sarıp sarmalıyorlardı ve sanki kutsal hazinelermiş gibi davranıyorlardı. Onlara dokunmam yasaktı. Ama sorun ne? Bembeyaz oldunuz."

"Hiçbir şey... Odanın sıcaklığından..."

Beautrelet sendeliyordu. Yaptığı keşfin verdiği sevinç ve şaşkınlık, sarhoş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Sakin bir şekilde Varengeville'e dönüp geceyi orada geçirdi; ertesi sabah da bir saat belediye binasında başkanla görüştü ve şatoya döndü. Orada kendisini "Kont Gesvres'in iyiliği için" yazılmış bir mektup bekliyordu. Mektupta tek bir satır vardı:

İkinci uyarımız. Dilini tut. Yoksa...

"Şimdi..." diye mırıldandı. "Kararımı vermem ve kişisel güvenliğim için birkaç önlem almam gerekecek. Eğer bunları yapmazsam dedikleri gibi..."

Saat dokuzdu. Harabelerin arasında gezindi ve sonra kemerin yakınlarında bir yere uzanıp gözlerini kapadı.

"Genç adam, araştırmalarınızın sonuçlarından memnun musunuz?"

Mösyö Filleul kararlaştırdıkları saatte gelmişti.

"Hem de çok memnun sayın sorgu yargıcım."

"Ne demek istiyorsunuz yani?"

"Demek istiyorum ki bu nahoş mektuba rağmen sözümü tutmaya hazırım."

Mektubu Mösyö Filleul'a uzattı.

"Peh! Saçmalık işte!" diye bağırdı yargıç. "Umarım bunun sizi engellemesine..."

"Bildiklerimi söylememi engellemesine izin verip vermeyeceğimi mi soruyorsunuz? Hayır, sayın yargıç. Size bir söz verdim ve onu tutacağım. On daki-

kadan daha az bir süre içinde gerçeğin bir kısmını öğreneceksiniz."

"Bir kısmı mı?"

"Evet, bana göre Lüpen'in saklandığı yer problemin tamamını teşkil etmiyor. Bundan daha fazlası var. Ama bunu sonra göreceğiz."

"Mösyö Beautrelet söz konusu siz olunca hiçbir şeye şaşırmıyorum. Ama nasıl oldu da bunları ortaya çıkarabildiniz?"

"Ah, çok doğal bir şekilde oldu! Harlington'dan Mösyö Étienne de Vaudreix'e daha doğrusu Lüpen'e gelen mektupta..."

"Bizim ele geçirdiğimiz mektupta mı?"

"Evet. Orada beni şaşırtan bir şey vardı. Adam tabloların önceden ayarlandığı şekilde gönderilmesini istedikten sonra şöyle devam etmiş: *'Şüpheliyim ama eğer başarırsanız geri kalanını da gönderebilirsiniz.'"*

"Evet, hatırladım."

"Bu *geri kalan* neydi? Bir sanat eseri mi, bir antika mı? Şatoda Rubens tabloları ve kilimler dışında değerli bir şey yoktu. Mücevher? Çok az var ve onlar da çok değerli şeyler değiller zaten. Bu durumda ne olabilirdi bunlar? Diğer yandan, Lüpen gibi son derece zeki olan adamların göndereceklerini söyledikleri

'geri kalanı' gönderememeleri olası bir şey miydi? Büyük olasılıkla zorlu bir işti bu; sıra dışı, şaşırtıcı ama aynı zamanda mümkün... Ve bu yüzden de kesindi çünkü Lüpen bunu istiyordu."

"Ama başarısız oldu: Hiçbir şey ortadan kaybolmadı."

"Başarısız olmadı: Bir şeyler ortadan kayboldu."

"Evet, Rubens tabloları... Ama..."

"Rubens tabloları ve başka bir şeyler daha... Rubens'lerde olduğu gibi benzerleriyle değiştirilen, daha nadide, o tablolardan çok daha değerli bir şeyler."

"Neymiş bunlar? Bu ağırdan alışınız beni öldürecek!"

İki adam konuşurlarken harabeleri geçmiş, ufak kapıya doğru yönelmişlerdi ve şimdi şapelin yanında yürüyorlardı.

Beautrelet durdu.

"Gerçekten de bilmek istiyor musunuz sayın yargıç?"

"Elbette istiyorum!"

Beautrelet'in elinde uzun, sağlam bir yürüyüş değneği vardı. Birden değneği kaldırıp şapelin kapısını süsleyen ufak heykellerden birine indirdi.

"Tanrı'm! Siz delirmişsiniz!" diye bağırdı Mösyö

Filleul, kırılan heykel parçalarına doğru koşarken. "Delirmişsiniz! O yaşlı aziz hayranlık duyulan bir sanat eseriydi..."

"Hayranlık duyulan bir sanat eseri," diye tekrarladı Isidore, sonra başka bir hamleyle Bakire Meryem heykelini de yere indirdi.

Mösyö Filleul genç adamın elini kolunu tutmaya çalıştı.

"Genç adam, sizin bu suçu işlemeye devam etmenize izin veremem."

Üç Maguş'un* heykeli yere yuvarlandı, onu ahırdaki bir yemliğin içinde tasvir edilen bebek İsa takip etti.

"Eğer bir kez daha hareket ederseniz ateş ederim!"

Gürültüler üstüne yanlarına gelen Gesvres Kontu tabancasını çekmişti.

*Mecusî veya Maguş, aslen Zerdüşt (genellikle din adamı) anlamına gelen bir terimdir ve kendilerinden İncil'de "Müneccimler" diye bahsedilmektedir.

Beautrelet birden kahkaha atmaya başladı.

"Haklısınız sayın kont, hemen ateş edin! Sanki bir fuar alanındaymışçasına onlara ateş edin! Biraz bekleyin... Başını ellerinde taşıyan şu arkadaş..."

O anda Vaftizci Yahya heykeli yere düştü.

"Ah!" diye bağırdı kont, tabancasını kaldırırken. "Siz bir Vandalsınız! Onlar birer şaheserdi!"

"Sahteydiler sayın kont!"

"Ne? Ne dediniz?" diye kükredi Mösyö Filleul, bir yandan da kontun elindeki tabancayı almak için uğraşıyordu.

"Sahte!" diye bağırdı Beautrelet. "Kâğıt hamuru ve alçıdan yapılmışlar!"

"Ah, bu... Bu nasıl olur?"

"İçleri boş diyorum size! Hiçbir şey yok içlerinde!"

Kont yere eğilip heykel parçalarından birini aldı.

"Bakın sayın kont, kendiniz görün. Alçı! Rengi soldurulmuş, yosunlanmış, eskitilmiş alçılar... Eski birer taş gibi görünmeleri sağlanmış ama hepsi kalıplara dökülüp yapılmış. Sizin şaheserlerinizden geriye kalan bunlar işte! Sadece birkaç gün içinde yaptılar bunları! Rubens tablolarının kopyalarını yapan Mösyö Charpenais'in bir yıl önce hazırlığını yaptığı şey buydu."

Bu kez Beautrelet Mösyö Filleul'un kolunu tutuyordu.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz sayın yargıç? Çok hoş değil mi? Muhteşem? Harika? Şapel buradan taşındı! Gotik tarzdaki bu şapelin tamamı parça par-

ça taşındı! Buradan götürülen heykellerin hepsinin yerine alçıdan yapılmış sahteleri kondu! Eşi benzeri görülmemiş sanat eserlerinin ortaya çıkarıldığı bir çağın en muhteşem örneklerinden birine el kondu! Kısacası şapel çalındı! Harika, değil mi? Ah sayın yargıç, ne kadar zeki bir adam bu böyle!"

"Fazla coştunuz Mösyö Beautrelet."

"İnsan böyle adamlarla uğraşmak zorunda olunca çok da fazla coşamıyor. Ortalamanın üstündeki her şey bizim hayranlığımızı hak eder. Ve bu adam her şeyin üstüne çıkıyor, âdeta uçuyor. Onun uçuşunda zengin bir hayal gücü, güç, beceri ve tüylerimi ürperten bir küstahlık var!"

"Yazık ki ölü artık!" dedi Mösyö Filleul, sırıtarak. "Yoksa Notre-Dame'ın kulelerini falan da çalardı."

Isidore omuzlarını silkti.

"Gülmeyin efendim. Ölmüş olsa da hâlâ canınızı sıkıyor."

"Evet, canımı sıktığı doğru Mösyö Beautrelet. İtiraf ediyorum ki onu görmek üzere olduğum için biraz heyecanlıyım. Tabii ki arkadaşları cesedi buradan taşımamışlarsa."

"Ve kabul ettiğimiz gibi," dedi Gesvres Kontu, "zavallı yeğenimin yaraladığı adam gerçekten de oysa."

"Hiç şüphe yok ki oydu sayın kont," dedi Beautrelet. "İnanın bana Matmazel de Saint-Véran tarafından vurulup harabelerde yere düşen oydu. Genç kızın ayağa kalktığını, sonra tekrar düştüğünü ve kendini büyük kemere doğru sürükleyip son kez ayağa kalktığını gördüğü adam oydu. Şu anda açıklayacağım bir mucizeyle son kez ayağa kalkmış ve kendisine mezar olacak bu taştan sığınağa ulaşmıştı."

Bunları söyledikten sonra Beautrelet elindeki değnekle şapelin eşiğine vurdu.

"Ne? Nasıl?" diye şaşkınlıkla bağırdı Mösyö Filleul. "Mezarı mı? Şimdi siz bu içine girilemez saklanma yerinin..."

"Saklandığı yer buradaydı, buradaydı," diye tekrarladı genç adam.

"Ama burayı aradık biz."

"İyi aramamışsınız."

"Burada saklanacak yer falan yok," diye itiraz etti Mösyö de Gesvres. "Şapeli biliyorum."

"Evet, öyle bir yer var sayın kont. Varengeville'deki belediye binasına gidin, orada Ambrumésy'nin eski dönemlerine ait bütün evrakların kaydı var. Orada, on sekizinci yüzyıla ait evraklardan öğreneceksiniz ki şapelin altında bir mahzen mezar var. Bu mahzen mezar hiç şüphesiz üzerine bugünkü şape-

lin inşa edildiği Roma dönemindeki şapelle aynı dönemde yapılmış."

"İyi de Lüpen bu detayı nasıl bilebilir ki?" diye sordu Mösyö Filleul.

"Çok basit, şapeli buradan taşırken yapmak zorunda olduğu işler yüzünden öğrendi."

"Yapmayın ama Mösyö Beautrelet, abartıyorsunuz. Lüpen tüm şapeli alıp götürmedi ki. Bakın, buranın tepesindeki taşlara dokunulmamış."

"Görünüşe göre yalnızca maddi değeri olanları, yani işlenmiş taşları, heykelleri, heykelcikleri, ufak sütunlardan ve oyulmuş kemerlerden oluşan hazineleri almış ve yerlerine sahtelerini koymuş. Binanın altyapı işleriyle uğraşmaya tenezzül etmemiş. Temel hâlâ yerinde duruyor."

"Bu yüzden Mösyö Beautrelet, Lüpen bu mahzen mezara girememiştir."

O anda uşaklardan birine haber veren Mösyö de Gesvres'e şapelin anahtarı getirildi. Sonra kapıyı açtı. Üçü birlikte içeri girdiler.

Kısa bir incelemenin ardından Beautrelet şöyle dedi:

"Bekleneceği gibi zemindeki taşlara saygı gösterilmiş. Ama şu yüksek sunağın sahte olduğunu anlamak oldukça kolay. Şimdi, genellikle mahzen mezar-

lara giden merdivenler yüksek sunağın önünde açılır ve altından geçer."

"Buradan hangi sonuca varıyorsunuz?"

"Lüpen'in bu mahzen mezarı sunak üstünde çalışırken keşfettiğini düşünüyorum."

Kont bir kazma getirtti ve Beautrelet sunağa vurmaya başladı. Alçı parçaları sağa sola saçılıyordu.

"Tanrı'm!" diye mırıldandı Mösyö Filleul. "Çok merak ediyorum."

"Ben de..." dedi Beautrelet, yüzü birden bire kederle solmuştu.

Darbelerini hızlandırdı. Ve birden o ana kadar hiçbir dirençle karşılaşmamış olan kazması daha sert bir şeye çarpıp geri sıçradı. Bir şeylerin yere düştüğünü duydular ve sunaktan geriye kalan bütün parçalar kazmanın çarptığı taş parçasının ardından boşluğa düştü. Beautrelet öne doğru eğildi. Bir kibrit yakıp boşluğa doğru tuttu:

"Merdivenler beklediğimden daha ileride başlıyor, neredeyse girişteki döşeme taşlarının altında. Son basamakları görebiliyorum."

"Çok mu derin?

"Üç ya da dört metre. Basamaklar çok dik ve bazıları da eksik."

"Suç ortaklarının cesedi Matmazel de Saint-Véran'ı

taşımakla uğraştıkları ve jandarmaların uzakta oldukları kısa süre içinde buradan çıkarmaya çalışmaları düşük bir olasılık," dedi Mösyö Filleul. "Hem neden uğraşsınlar ki? Hayır, bana göre ceset burada."

Uşaklardan biri bir merdiven getirdi. Beautrelet merdiveni boşluğa sallandırdı ve yere düşen parçaların arasında ayaklarını biraz oynattıktan sonra sabitledi. İki ayağı sıkıca tutarken sordu:

"Aşağı inecek misiniz Mösyö Filleul?"

Yargıç elinde bir mumla merdivenden aşağı indi. Kont da onu takip etti ve en son Beautrelet de ayağını ilk basamağa koydu.

Mekanik hareketlerle on sekiz basamağı saydı, bu arada mum ışığı koyu karanlıkla mücadele ederken o da mezarı inceliyordu. Ama en son basamağa geldiğinde burnuna günlerce hafızasından silinmeyecek iğrenç ve şiddetli bir koku çarptı. Ah, nasıl bir kokuydu bu böyle...

Ve birden titrek bir el omzunu kavradı.

"Ne oldu, ne var?"

"B-beautrelet," diye kekeledi Mösyö Filleul.

Adamcağız korkudan konuşamıyordu.

"Yapmayın sayın yargıç, toparlayın kendinizi!"

"Beautrelet... O burada..."

"Öyle mi?"

"Evet, sunaktan düşen büyük taşın altında bir şey vardı. Taşı ittim ve... Bir şeye dokundum. Ah! ... Asla unutamayacağım."

"Nerede?"

"Bu tarafta. Kokuyu fark etmiyor musunuz? Burada... Bakın, işte..."

Genç adam mumu aldı ve yerde hareketsiz uzanan şeye doğru tuttu.

"Ah!" diye bağırdı Beautrelet, korkuyla.

Üç adam hemen eğilip baktılar. Ceset yarı çıplak ve korkutucu bir durumdaydı. Yeşilimsi bir renge bürünmüş etleri yırtık giysilerinden yer yer görünüyordu. Ama en tiksindirici şey, genç adamın dehşete kapılıp bağırmasına neden olan şey taş blok yüzünden ezilen, şekli bozulan ve bu yüzden hiçbir özelliği anlaşılamayan, iğrenç bir kütleye dönüşen kafaydı. Ve gözleri karanlığa alışınca tüm vücudun mide bulandırıcı bir şekilde böceklerle kaplı olduğunu gördüler.

Beautrelet merdiveni hızla tırmandı ve açık havaya, gün ışığına kaçtı. Mösyö Filleul onu yine yerde, elleriyle suratını kapatmış şekilde buldu.

"Tebrik ederim Beautrelet," dedi. "Adamın saklandığı yeri bulmanızın yanı sıra iddialarınızın doğruluğunu teyit edebildiğim iki nokta daha var. Ön-

celikle Matmazel de Saint-Véran'ın vurduğu adam gerçekten de en başından beri söylediğiniz gibi Arsen Lüpen'di. Ayrıca, Paris'te, Étienne de Vaudreix adıyla yaşıyordu. Adamın mendilinde E. V. harfleri işlenmiş. Bu yeterli bir kanıt olmalı bence. Sizce de öyle değil mi?"

Isidore kıpırdamadı.

"Kont hazretleri cesedi incelemesi için Doktor Jouet'i getirtecek. Bana göre adam en az sekiz gün önce ölmüş. Cesedin çürüme durumuna bakılacak olursa... Ama beni dinlemiyor gibisiniz."

"Dinliyorum, dinliyorum."

"Söylediklerim mantıklı şeyler üzerine kurulu. Mesela bu yüzden..."

Mösyö Filleul konuşmaya devam etti, ancak genç adamın dikkatini çok da çekmiyor gibiydi. Mösyö de Gesvres'in geri dönüşüyle konuşması yarıda kesildi.

Kont iki mektup getirmişti. Birisinde Herlock Sholmès'in ertesi gün geleceği yazıyordu.

"Harika!" diye bağırdı Mösyö Filleul, neşelenmişti. "Dedektif Ganimard da burada olacak. Harika olacak."

"Diğer mektup size sayın yargıç," dedi kont.

"Çok iyi," dedi Mösyö Filleul, mektubu okuduktan sonra. "Bu iki beyefendi için yapacak fazla bir

şey kalmayacak gibi görünüyor. Mösyö Beautrelet, Dieppe'den gelen bu haberde genç bir kızın cesedinin bu sabah karides avcıları tarafından kayalıkların üstünde bulunduğu söyleniyor."

Beautrelet şaşırmıştı:

"Ne? Ceset mi?"

"Evet, genç bir kıza ait. Dediklerine göre ceset korkunç bir haldeymiş ve vücudun şişmesi nedeniyle sağ kola oturan kalın zincirden, altın bilezik olmasaymış kimliğini tespit etmek imkânsız olabilirmiş. Matmazel de Saint-Véran'ın sağ kolunda da zincirden, altın bir bilezik vardı. Bu yüzden sayın kont, bu sizin zavallı yeğeninizin cesedi gibi duruyor. Deniz o mesafeye kadar taşımış olmalı. Siz ne düşünüyorsunuz Beautrelet?"

"Hiçbir şey... Hiçbir şey... Aslında evet. Görüyorsunuz ya, her şey birbiriyle bağlantılı. Ve benim savımda hiçbir eksik bağlantı yok. Bütün gerçekler, her ne kadar çelişkili ve beklenmedik görünseler de sonunda en baştan beri düşündüğüm şeyleri destekliyorlar."

"Anlamadım."

"Yakında anlarsınız. Hatırlasanıza, size tüm gerçeği söyleyeceğime dair söz vermiştim."

"Ama bana öyle geliyor ki..."

"Biraz sabredin sayın yargıç. Şimdiye kadar benden şikâyet etmeniz için bir nedeniniz yoktu. Bugün hava çok güzel. Yürüyüşe çıkın, şatoda öğle yemeğinizi yiyin, piponuzu tüttürün. Ben saat dört sularında geri dönerim. Okuluma gelince, şey, çok da umurumda değil. Gece trenine binerim."

Birlikte şatonun arkasındaki müştemilata geldiler. Beautrelet bisiklete bindi ve yola koyuldu.

Dieppe'de *La Vigie* gazetesinin yazıhanesinde durdu ve son iki haftadır olayla ilgili yazılanları inceledi. Sonra altı kilometre uzaktaki Envermeu köyüne gitti. Orada muhtar, papaz ve polis memurlarıyla görüştü. Kilise çanı saatin üç olduğunu söylüyordu. Beautrelet'in soruşturması sona ermişti.

Geri dönerken neşeyle şarkılar söylüyordu. Şarkınınkine eş ve güçlü bir ritimle pedalları çeviriyordu. Denizden gelen güzel havayı derin derin çekti içine. Arada sırada, ulaşmaya çalıştığı hedefini ve çabalarını taçlandıran başarıyı düşününce kendini o kadar kaybediyordu ki gökyüzüne doğru neşeyle çığlıklar atıyordu.

Ambrumésy görüş alanına girmişti. Şatoya doğru giden yokuşu son hızla iniyordu. Yolun iki tarafındaki yaşlı ağaçlar onunla buluşmak için acele ediyor ve hızla arkasında kalıyor gibiydiler. Sonra birden bağır-

dı. Hızla giderken, yolda bir ağaçtan karşıdaki ağaca doğru gerilmiş bir ip görür gibi olmuştu.

Bisikleti sarsıldı ve aniden durdu. Beautrelet büyük bir hızla ileri doğru savruldu ve üzerine düşse kesinlikle kafasını kırabilecek çakıl taşı yığınına denk gelmemesinin mucizevî bir şey olduğunu düşündü.

Birkaç saniye şaşkınlıktan kıpırdayamadı. Sonra her yerinde eziklerle ve dizlerinde sıyrıklarla etrafını inceledi. Sağ tarafta ufak bir koruluk vardı, kendisine bu tuzağı hazırlayan adam hiç şüphesiz buraya kaçmıştı. Beautrelet ipi çözdü. Sol taraftaki ağaçta ipe kıstırılmış bir kâğıt parçası vardı. Beautrelet kâğıdı açıp okudu:

Üçüncü ve son uyarı.

Şatoya varınca uşaklara birkaç soru sordu ve sağ kanattaki zemin kata, sorgu yargıcının yanına gitti. Mösyö Filleul işlerini burada yürütüyordu. Yargıç, karşısında kâtibiyle birlikte bir şeyler yazıyordu. Bir işaretiyle kâtip odadan çıktı ve yargıç telaşla sordu:

"Ne yaptınız kendinize Mösyö Beautrelet? Elleriniz kan olmuş hep."

"Bir şey yok, bir şey yok," dedi genç adam. "Sadece bisikletimin önüne gerilen bu ip yüzünden düştüm. Size bu ipin şatodan alındığını söyleyebilirim. Yirmi dakikadan daha az bir zaman önce bu ip ça-

maşırhanenin dışında çamaşırları asmak için kullanılıyordu."

"Nasıl olur bu?"

"Sayın yargıç, burada, bu evin tam kalbinde yaşayan ve beni görebilen, duyabilen, yaptıklarımı dakika dakika seyreden ve ne yapacağımı bilen biri tarafından takip ediliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim. Bu kişiyi bulmak sizin işiniz ve bunda zorlanmazsınız da. Bana gelince, işlerimi bitirmek ve size söz verdiğim açıklamaları yapmak istiyorum. Rakiplerimizin beklediğinden daha hızlı ilerledim ve onların da kendi iyilikleri için yoğun önlemler almaya kararlı olduklarına ikna oldum. Etrafımdaki çember daralıyor. Tehlike yaklaşıyor, hissediyorum."

"Yapmayın ama Beautrelet..."

"Bekleyin de görün! Şimdi zaman kaybetmeyelim. Öncelikle, çok merak ettiğim bir konuyla ilgili bir soru sorayım. Onbaşı Quevillon'un bulduğu ve ben yanınızdayken size verdiği kâğıttan birilerine bahsettiniz mi?"

"Hayır, kimseye bahsetmedim. Ama bu kâğıt önemli mi ki?"

"Hem de nasıl! Bu benim fikrim ve itiraf ediyorum, bunu herhangi bir kanıta dayanarak düşünmedim. Çünkü şu ana kadar o kâğıttaki şifreyi tam olarak çözemedim. Bu yüzden bundan bahsediyorum ki bir daha bu konuya dönmemiz gerekmesin."

Beautrelet elini Mösyö Filleul'un elinin üstüne koydu ve fısıldadı:

"Konuşmayın, birileri bizi dinliyor. Dışarıda..."

Dışarıdaki çakıl taşlarından sesler geldi. Beautrelet hemen pencereye koşup dışarı sarktı.

"Burada kimse yok ama çiçek tarhı bozulmuş, ayak izlerini kolaylıkla bulabiliriz."

Pencereyi kapatıp tekrar oturdu.

"Görüyorsunuz ya sayın yargıç, düşman en sıradan önemleri alacak kadar alçaldı. Zamanı kalmadı. O da acele etmesi gerektiğini hissediyor. Bu yüzden çabuk olalım ve konuşalım çünkü onlar bizim konuşmamızı istemiyorlar."

Katlanmış kâğıdı masaya koyup açtı.

"İlk başta bir gözlem yapıyoruz sayın yargıç. Kâğıtta neredeyse sadece noktalar ve rakamlar var. İlk üç satırda ve beşincide rakamlardan hiçbiri 5'ten daha büyük değil. Yalnızca dördüncüde tamamen farklı karakterler var görünüyor, bu yüzden şimdilik diğer dört satırla ilgileneceğiz. Buradaki her bir

rakamın alfabetik sıraya göre beş ünlü harften birini temsil etme şansı oldukça yüksek. Şimdi sonucu yazıyorum."

Başka bir kâğıda şunları yazdı:

e . a . a . . e . . e . a .
a . . a . e e . . e . o i . e . . e .
o u . . e . o . . e . . o . . e
a i . u i . . e e u . e

Sonra devam etti:

"Gördüğünüz gibi buradan fazla bir yere gidemiyoruz. Anahtar oldukça kolay, çünkü bunu icat eden kişi sadece ünlüleri rakamlarla ve ünsüzleri de noktalarla değiştirmekle yetinmiş. Şifreyi çözmek çok zor olsa da imkânsız değil çünkü problemi zorlaştırmak için daha fazla zahmete girilmemiş."

"Kesinlikle anlaşılması güç görünüyor."

"Şimdi bunu biraz aydınlatmayı deneyelim. İkinci satır iki kısma ayrılmış ve ikinci kısmın görünüşünden bunun muhtemelen tek bir kelime olduğu anlaşılıyor. Eğer şimdi bu geçici noktaları ünsüz harflerle değiştirirsek biraz denemeden ve düşünmeden sonra mantıken ünlüleri destekleyebilecek ünsüzlerin aynı zamanda mantıken tek bir sözcüğü, yani *demo-*

iselles[1] sözcüğünü oluşturabileceğini görürüz."

"Bu da Matmazel de Gesvres ve Matmazel de Saint-Véran'ı ifade ediyor?"

"Hiç şüphesiz."

"Başka bir şey görüyor musunuz peki?"

"Evet. Ayrıca son satırın ortasında bir boşluk var ve satırın başına benzer bir uygulama yaparsam görüyorum ki çift ünlülerin, yani *ai* ve *ui* arasına girebilecek tek ünsüz *g* harfi oluyor ve sözcüğün ilk beş harfini bu şekilde oluşturduğumda ortaya *aigui* diye bir şey çıkıyor. Sonraki iki nokta ve en sondaki *e* harfiyle *aiguille* sözcüğüne ulaşmam son derece doğal ve kaçınılmaz."

"Evet, bir tek *aiguille,* yani iğne sözcüğü çıkıyor."

"Ve son olarak, sonuncu sözcük için üç ünlü ve üç ünsüzüm var. Tekrar düşünüyorum, tüm harfleri teker teker deniyorum ve ilk iki harfin ünsüz olması gerektiğinden yola çıkarak üç sözcüğün bu koşula uyduğunu görüyorum: *fleuve*, *preuve* ve *creuse*.[2] İlk iki sözcüğü eliyorum, çünkü bunların bir iğneyle alakası yok. Elimde *creuse* kalıyor."

"Yani *oyuk iğne*... Çözümünüzün doğru olduğunu kabul ediyorum ama bu ne işimize yarıyor?"

1 Fr. Demoiselle: Bekâr, soylu kadın ya da kız.

2 Fr. fleuve: ırmak; preuve: kanıt, delil, prova; creuse: oyuk, delik.

"Hiçbir işimize..." dedi Beautrelet, düşünceli bir ses tonuyla. "Şimdilik hiçbir işimize... Daha sonra göreceğiz. Birkaç şeyin, bu iki sözcüğün şaşırtıcı şekilde bir araya gelmesiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Şu anda beni rahatsız eden şey bunların yazıldığı kâğıt. Bu tarz, sert ve pürüzlü yüzeye sahip parşömenleri hâlâ üretiyorlar mı? Ve sonra bu fildişi renk... Ve bu katlar... Kâğıt kat yerlerinden yıpranmış ve son olarak arka taraftaki kırmızı balmumuna bakarsanız..."

O anda yargıcın kâtibi Brédoux kapıyı açıp cumhuriyet savcısının beklenmedik ziyaretini duyurunca Beautrelet sustu.

Mösyö Filleul ayağa kalktı.

"Sayın savcı aşağıda mı?"

"Hayır, sayın yargıç. Savcı arabasından inmedi. Sadece Ambrumésy'den geçiyormuş ve kapıya kadar gitmenizi rica ediyor. Size bir şeyler söyleyecekmiş."

"İlginç doğrusu..." diye mırıldandı Mösyö Filleul. "Neyse, göreceğiz bakalım. İzninizle Beautrelet, hemen dönerim."

Odadan çıktı. Dışarıdan ayak sesleri duyuluyordu. Sonra kâtip kapıyı kapatıp anahtarı kilitte döndürdü ve cebine koydu.

"Hey!" diye bağırdı Beautrelet, oldukça şaşkındı. "Neden bizi buraya kilitliyorsunuz?"

"Daha iyi konuşabilelim diye," karşılık verdi Brédoux.

Beautrelet bitişikteki odaya açılan kapıya doğru koştu. Anlamıştı. Suç ortağı, sorgu yargıcının kâtibi Brédoux'ydu!

Adam sırıttı:

"Parmaklarınızı incitmeyin genç arkadaşım. O kapının anahtarı da bende."

"Pencere var!" diye bağırdı Beautrelet.

"Çok geç," dedi Brédoux, pencerenin önüne geçip tabancasını doğrulturken.

Kaçmak için şansı kalmamıştı. Isidore'un, maskesini böyle acımasız bir şekilde indiren düşmanına karşı savunma yapmaktan başka çaresi yoktu. Tanımadığı bir endişe hissi içine dolarken kollarını önünde kavuşturdu.

"Güzel," diye mırıldandı kâtip. "Vaktimizi boşa harcamayalım."

Saatini çıkardı.

"Değerli Mösyö Filleul kapıya gidecek. Tabii ki orada kimseyi bulamayacak, savcıyı sadece ben gördüm. Sonra geri gelecek. Bu da bize yaklaşık dört dakika verir. Bu pencereden kaçmam, harabelerin

oradaki ufak kapıdan geçmem ve beni bekleyen motosiklete binmem bir dakikamı alır. Geriye üç dakika kalıyor, bu da bize yeter zaten."

Brédoux biçimsiz bir yaratığa benziyordu. Bir örümceğinki gibi yuvarlak bir gövdesi ve uzun kolları vardı, bu kocaman gövdeyi uzun ve ince bacaklar taşıyordu. Kemikli yüzü ve dar alnı adamın inatçılığını belli ediyordu.

Beautrelet dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedince sendeledi. Oturmak zorunda kalmıştı.

"Konuşun," dedi. "Ne istiyorsunuz?"

"Kâğıdı. Üç gündür onu arıyorum."

"Bende değil."

"Yalan söylüyorsun. İçeri girdiğimde kâğıdı cebine koyuyordun."

"Başka?"

"Başka... Çeneni sıkı tutacaksın. Bizi kızdırıyorsun. Bizi rahat bırak ve kendi işine bak. Sabrımız taşmak üzere."

Adam tabancası hâlâ Beautrelet'in başına doğrultulmuş şekilde yaklaşıyordu ve her heceyi bastırarak duygusuz bir sesle konuşmaya devam ediyordu. Gözlerinde soğuk, acımasız bir gülümseme vardı. Beautrelet irkildi. İlk kez böyle bir tehlikeyle karşı karşıya geliyordu. Hem de ne tehlike! Şuursuz ve

karşı konulamaz bir güce sahip, yenilemez bir düşmanla karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

"Başka?" diye sordu, boğuluyormuş gibi bir sesle.

"Başka? Başka hiçbir şey yok. Özgür olacaksın."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Brédoux devam etti:

"Sadece bir dakika kaldı. Karar vermen gerek. Hadi ama dostum aptallık etme. Biz daha güçlüyüz *bili*yorsun, her zaman ve her yerde. Çabuk ol, kâğıdı ver."

Isidore kıpırdamadı. Bembeyaz olmuş suratında dehşete kapılmış bir ifadeyle kendine hâkim olmaya çalıştı, zihni bu sinir bozukluğunun arasında bile berrak kalabiliyordu. Tabancanın ufak, siyah namlusu gözlerinden sadece yirmi santim uzaktaydı. Adamın parmağı tetikteydi. Ufak bir hareketi yeterli olurdu.

"Kâğıdı ver," diye tekrarladı Brédoux. "Yoksa..."

"İşte, burada," dedi Beautrelet.

Cüzdanını çıkarıp adama uzattı, o da hevesle kabul etti.

"Harika! Mantıklı davrandın sonunda. Senle yapacaklarımızın bitmediğine eminim. Baş belasısın ama aklıselim birisin. Arkadaşlara senden bahsedeceğim. Şimdilik gidiyorum. Hoşça kal."

Tabancasını cebine koyup pencereye gitti. Koridordan sesler geliyordu.

"Hoşça kal," dedi tekrar. "Tam zamanında bitirdim."

Ama aklına bir şey gelince durdu. Cüzdanı çabucak inceledi.

"Kahretsin!" dedi dişlerinin arasından. "Kâğıt burada yok. Beni kandırdın."

Tekrar içeri girdi. İki el silah sesi duyuldu. Isidore tabancasını çıkarıp ateş etmişti.

"Iskaladın arkadaşım!" diye bağırdı Brédoux. "Elin titriyor. Korkuyorsun."

Birbirlerini gövdelerinden yakalayıp birlikte yere düştüler. Kapı durmadan, sert yumruklarla dövülüyordu.

Isidore'un dermanı kalmamıştı ve düşmanına yenik düştü. Bitmişti. Bıçaklı bir elin kalktığını ve indiğini gördü. Omzunda korkunç bir acı hissetti. Kendini bıraktı.

Ceketinin iç cebinin karıştırıldığını ve kâğıdın alındığını hissetti. Sonra yarı kapalı gözlerinden gördüğü kadarıyla adam pencereden atladı.

Ertesi sabah Ambrumésy Şatosu'nda yaşanan son olayları, yani şapeldeki kandırmacayı, Arsen Lüpen ve Raymonde'un cesetlerinin bulunuşunu ve son olarak Beautrelet'in sorgu yargıcının kâtibi tarafından öldürülmeye çalışılmasını duyuran gazeteler ay-

rıca şu iki haberi daha verdiler: Ganimard'ın ortadan kayboluşu ve Herlock Sholmès'in Dover trenine binmek üzereyken Londra'nın göbeğinde, güpegündüz kaçırılması.

Yani, Lüpen'in on yedi yaşındaki bir lise öğrencisinin sıra dışı zekâsı yüzünden bir süreliğine alt üst olan çetesi tekrar saldırıya geçmişti ve her yönden kazanıyordu. Lüpen'in iki büyük rakibi Sholmès ve Ganimard ortada yoktu. Beautrelet etkisiz hale getirilmişti. Artık böylesi düşmanlara karşı mücadele verebilecek güçte kimse kalmamıştı.

4

Yüz Yüze

Altı hafta sonra bir akşam uşaklarıma dışarı çıkmaları için izin vermiştim. Temmuzun on dördüydü. Havanın sıcak oluşu fırtına çıkacağına işaret ediyordu ve dairemden çıkmayı canım istemiyordu. Balkonumdaki pencereleri açtım, okuma lambamı yaktım ve henüz bakmadığım gazetelere göz atmak için koltuklardan birine oturdum. Tabii ki hepsinde Arsen Lüpen'le ilgili bir şeyler vardı. Zavallı Isidore Beautrelet'in kurbanı olduğu cinayet teşebbüsünden bu yana Ambrumésy gizeminden bahsedilme-

yen bir gün dahi geçmemişti. Gazeteler her gün bu olaya yer veriyordu. Sıra dışı olaylar, beklenmedik ve telaş verici sürprizler sayesinde halk hiç olmadığı kadar heyecanlanıyordu. Tüm övgüleri hak eden iyi niyetiyle, kendisine biçilen ikincil rolü kesinlikle kabul eden Mösyö Filleul genç danışmanının o unutulmaz üç günde yaptıklarını gazetecilere anlatmıştı, bu yüzden halk en gözü pek varsayımlarda bulunabiliyordu.

İnsanlar ortaya sürekli fikirler atıyorlardı. Suç konusunda uzmanlaşmış kişiler, romancılar ve oyun yazarları, yargıçlar ve emekli emniyet müdürleri, bir zamanların Lecocq'ları ve bugünün taze Herlock Sholmès'leri... Hepsi de kendi teorisini üretiyor ve konuyu uzattıkça uzatıyordu. Herkes soruşturmayı devam ettirip kendince tamamlıyordu. Ve Janson-de-Sailly Lisesi'nde okuyan bir çocuğun, Isidore Beautrelet'in söylediklerinde bir şeyi düzeltiyor ya da bunlara bir şeyler ekliyordu.

Gerçekten de kabul edilmek zorundaydı ki hiç kimse gerçeği bütün yönleriyle bilmiyordu. Bu gizem hakkında bilinenler nelerdi? Arsen Lüpen'in sığındığı ve ölmeye yattığı yeri biliyorlardı; buna hiç şüphe yoktu. Mesleki gizliliği bahane eden ve net bir şeyler söylemeyi reddeden Doktor Delattre yine de

en yakın arkadaşlarına gerçekten de arkadaşlarının Arsen Lüpen ismiyle tanıştırdıkları yaralı bir adamı tedavi etmek amacıyla bir mahzen mezara götürüldüğünü itiraf etmişti. Doktorun arkadaşları bunu herkese yaymakta gecikmemişlerdi tabii ki. Sonunda, Étienne de Vaudreix'nin cesedi aynı mahzen mezarda bulunduğundan ve Étienne, Arsen Lüpen'den başkası olmadığından bu bilgiler Arsen Lüpen ve yaralı adamın kimliğini tespit etmek için kullanılmışlardı.

Lüpen öldüğü ve Matmazel de Saint-Véran'ın cesedi bileğindeki altın bilezikten teşhis edildiği için trajedi sona ermişti.

Ama aslında bitmemişti. Beautrelet bitmediğini söylediği için herkes ona inanmıştı. Hiç kimse olayın ne anlamda bitmediğini bilmiyordu ama genç adamın sözü üzerine gizem devam ediyordu. Hissettikleri şeyler Beautrelet'in söylediklerine karşı gelecek kadar güçlü değildi. İnsanların bilmediği ve Beautrelet'in hakkında çok iyi bir açıklama yapacağına inandıkları bir şey vardı.

Gesvres Kontu'nun hastasını emanet ettiği Dieppe'li iki doktorun hazırladığı bültenler nasıl da heyecanla beklenmişti! Beautrelet'in hayatının tehlikede olduğunun düşünüldüğü ilk birkaç gün

insanlar nasıl da gerilmişlerdi! Ve sabah gazeteler korkacak bir şey kalmadığını duyurduğunda nasıl da sevinmişti herkes! En ufak detaylar bile heyecan vericiydi. İnsanlar Beautrelet'in telgrafla acilen çağrılan yaşlı babası tarafından bakıldığı düşüncesine ağlıyorlar, ayrıca yaralı genç adamın başında her gece nöbet tutan Matmazel de Gesvres'in özverisine de hayranlık besliyorlardı.

Sonra hızlı ve güzel geçen bir iyileşme dönemi geldi. En sonunda halk her şeyi bilecekti! Beautrelet'in Mösyö Filleul'a açıklayacağına dair söz verdiği şey ve eli bıçaklı saldırganın, söylemesini engellediği kesin sonuç öğrenilecekti! Ayrıca, polisin çabaları sonucu da erişilemeyen ve anlaşılamayan trajedinin kendisi hariç her şey bilinecekti!

Yarası iyileşmiş ve özgür Beautrelet sayesinde halen Santé hapishanesinde tutulan, Arsen Lüpen'in gizemli suç ortağı Harlington hakkında da kesin bir şeyler öğrenilebileceğine dair bir umut vardı. Diğer suç ortağı, kâtip Brédoux'nun işlediği korkunç suçtan sonra neler yaptığı öğrenilebilecekti.

Beautrelet özgür olduğuna göre Ganimard'ın ortadan kayboluşuna ve Sholmès'in kaçırılışına dair kesin bir fikir de oluşturulabilirdi. Bu tarzdaki iki girişimin yaşanması nasıl mümkün olabilirdi? Ne İngiliz dedek-

tifler ne de onların Fransız meslektaşları en ufak bir ipucuna ulaşamamışlardı. Hamsin Yortusu günü, yani pazar günü Ganimard eve gelmemişti; ne pazartesi ne de sonraki beş hafta boyunca ortada yoktu.

Londra'da ise bir gün sonra, yani pazartesi Herlock Sholmès akşam saat sekizde tren garına gitmek üzere bir faytona binmiş. Bir tehlike olduğunu hissedince geri inmek istemiş. Ama iki adam iki yandan arabaya binmiş ve onu koltuğa itip aralarına, daha doğrusu altlarına almışlar. Bunların hepsi müdahale etmeye fırsat bulamayan dokuz-on kişinin tanıklığında gerçekleşmiş. Araba oradan son hızla uzaklaşmış. Ondan sonra... Ondan sonra hiçbir şey yok. Hiç kimse bir şey bilmiyor.

Beautrelet belki o gizemli kâğıtta yazanların tam bir açıklamasını da yapabilecekti. Yargıcın kâtibi Brédoux o kâğıda büyük önem vermiş, onu elinde tutan kişiden almak için bıçağını kullanmıştı. Bu problem rakamlar ve noktalarla uğraşan, onlardan bir anlam çıkarmaya çalışan sayısız bilmece meraklısı tarafından Oyuk İğne diye adlandırıldı. Oyuk İğne! İki basit sözcüğün bir araya gelmesiyle nasıl da şaşırtıcı bir ikili ortaya çıkmıştı! Nereden alındığı ve üreticisi bilinmeyen o kâğıt parçası üstünde ne kadar anlaşılamaz bir soruyu taşıyordu! Bu, anlamsız bir

ifadeden, okullu bir çocuğun bir sayfanın köşesine çiziktirdiği bir bilmeceden mi ibaretti yoksa? Ya da bunlar büyük maceracı Arsen Lüpen'in harika macerasını doğru bir şekilde açıklayabilecek sihirli iki sözcük müydü? Hiç kimse bilmiyordu.

Ama yakında öğrenilecekti. Birkaç gün boyunca gazeteler Beautrelet'in yakında geleceğini duyurmuşlardı. Mücadele tekrar başlamak üzereydi ve bu kez intikam almak için yanıp tutuşan genç adam daha acımasız olacaktı.

İşte o anda büyük puntolarla basılan ismi dikkatimi çekti. *Grand Journal* ilk sayfasında şu paragrafa yer vermişti:

Mösyö Isidore Beautrelet'i açıklamalarını ilk kez bizim gazetemize yapması konusunda ikna ettik. Yarın, yani çarşamba günü, polisler daha bilgileri almadan önce Grand Journal *olarak Ambrumésy gizemiyle ilgili tüm gerçekleri yayımlayacağız.*

"Umut verici değil mi? Ne diyorsunuz sevgili dostum?"

Koltuğumda sıçradım. Yanımda, tanımadığım biri oturuyordu.

Gözlerim hemen silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradı. Ama ziyaretçimin tavrı oldukça nazik geldiği için kendimi durdurdum ve ona yanaştım.

Güçlü yüz hatlarına, uzun ve açık renkli saçlara, kısa ve iki parçaya ayrılmış koyu renkli bir sakala sahip genç bir adamdı. Koyu renk elbiselerinden İngiliz bir rahip olduğu anlaşılıyordu ve bu yüzden tüm halinde tavrında saygı uyandıran bir sadelik ve ağırlık vardı.

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

Cevap vermeyince tekrarladım:

"Kimsiniz? İçeri nasıl girdiniz? Neden buradasınız?"

Bana bakıp şöyle dedi:

"Beni tanımıyor musunuz?"

"Hayır, hayır!"

"Ah, bu gerçekten de ilginç! Hafızanızı biraz zorlasanız... Arkadaşlarınızdan biri, oldukça özel bir arkadaşınız..."

Onu kolundan yakalayıp şöyle dedim:

"Yalan söylüyorsunuz! Hayır, söylediğiniz kişi değilsiniz. Doğru değil bu."

"O zaman neden başka birini değil de o kişiyi düşünüyorsunuz?" diye sordu gülerek.

Ah, o kahkaha! Eğlendiren alaycılığı sık sık kafamı

boşaltmama yardım eden neşeli, berrak ve genç kahkaha! Ürperdim. O olabilir miydi?

"Hayır, hayır!" diye itiraz ettim, korkuyla. "Olamaz."

"Ben olamam, çünkü ben ölüyüm, değil mi?" diye karşılık verdi. "Çünkü siz hayaletlere inanmıyorsunuz."

Tekrar güldü.

"Ben ölecek tipte bir adam mıyım? O şekilde, bir genç kızın sırtımdan vurmasıyla öleceğimi mi düşündünüz? Gerçekten de beni yanlış tanımışsınız! Sanki ben öyle bir ölüme rıza gösterebilirmişim gibi!"

"O zaman sizsiniz," diye kekeledim, hâlâ inanamıyordum ve oldukça heyecanlanmıştım. "Sizi tanıyamadım da."

"O zaman," dedi neşeyle, "içim oldukça rahat. Eğer gerçek beni tüm yönleriyle görmüş tek adam beni bugün tanımıyorsa o zaman bundan sonra beni bu şekilde görecek insanlar da beni tanıyamayacak; beni gerçek halimle görürlerse, yani eğer gerçek halim diye bir şey varsa..."

Artık değiştirmediği için sesini tanıdım; gözlerini, suratındaki ifadeyi, üstündeki kıyafete rağmen tavırlarını ve duruşunu da tanıdım.

"Arsen Lüpen!" dedim.

"Evet, Arsen Lüpen!" diye bağırdı, oturduğu koltuktan kalkarken. "Biricik Arsen Lüpen karanlıklar diyarından geri döndü, zira görünüşe göre bir mahzen mezara tıkılıp kaldım ve orada öldüm! Arsen Lüpen hayatta ve zinde, istediklerini yapan, ayrıcalıklar ve jestlerden başka bir şey görmediği şu dünyada mutlu ve özgür... Ve bu mutlu özgürlüğün tadını çıkarmaya şimdiye dek hiç olmadığı kadar kararlı!"

Gülme sırası bendeydi:

"Pekâlâ, bu kesinlikle sizsiniz ve bu kez geçen yıl sizi son gördüğüm zamandan daha canlı duruyorsunuz. Tebrik ederim!"

Son yaptığı ziyareti kastediyordum; meşhur taç macerası, biten evliliği, Sonia Krichnoff'la kaçması ve bu Rus kızın korkunç ölümünün ardından bana gelmişti. O gün daha önce hiç görmediğim bir Arsen Lüpen görmüştüm; zayıf düşmüş, kederli hali ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle biraz şefkat ve anlayış bekliyordu.

"Susun lütfen!" dedi. "Geçmiş çok uzaklarda kaldı."

"Bir yıl önceydi," dedim.

"On yıl önceydi," diye düzeltti. "Arsen Lüpen diğer insanların aksine, yılları onar onar yaşar."

Israr etmedim ve konuyu değiştirdim:

"İçeri nasıl girdiniz?"

"Tanrı'm! Herkes gibi kapıdan tabii ki. Sonra kimseyi görmeyince salonu geçtim, balkona girdim ve işte buradayım."

"Ama kapının anahtarı?"

"Bildiğiniz gibi benim için kapı diye bir şey yoktur. Dairenize girmek istedim ve girdim."

"Evim emrinize amade. Çıkmam gerekiyor mu?"

"Ah, hayır, hiç gerek yok. Beni rahatsız etmiyorsunuz. Aslında, size oldukça ilginç bir akşam geçirteceğimin sözünü verebilirim."

"Birini mi bekliyorsunuz?"

"Evet. Ona burada, saat on için randevu verdim."

Saatini çıkardı.

"Şimdi on oldu. Eğer telgrafım kendisine ulaştıysa az sonra burada olması gerekir."

O sırada zil çaldı.

"Dememiş miydim? Hayır, siz rahatsız olmayın. Ben bakarım."

Kime randevu vermiş olabilirdi ki? Ve nasıl bir oyuna eşlik etmek üzereydim? Bir drama mı yoksa komediye mi? Lüpen konuyu ilgi çekici olarak görüyorsa durum gerçekten de sıra dışı olmalıydı.

Kısa süre sonra içeri girdi ve uzun boylu, zayıf ve çok soluk suratlı bir genç adamın geçmesi için kenara çekildi.

Hiç konuşmaması ve hareketlerindeki ciddiyet rahatsız hissetmeme yol açan Lüpen içerideki bütün lambaları bir bir, ortam ışıkla yıkanıncaya kadar yaktı. Sonra iki adam yoğun ve içe işleyen bakışlarla birbirlerine baktılar, sanki parlak gözler var gücüyle karşısındakinin ruhuna işlemeye çalışıyordu. Onları böyle, ciddi ve sessiz görmek etkileyici bir şeydi. Ama bu yeni gelen kim olabilirdi ki?

Tam da genç adamın yakın zamanlarda gazetelerde gördüğüm bir fotoğraftakine benzeyişinden doğruyu tahmin etmek üzereydim ki Lüpen bana döndü:

"Sevgili dostum, size Isidore Beautrelet'i tanıştırayım."

Ve genç adama dönerek konuşmasına devam etti.

"Size teşekkür etmem gerek Mösyö Beautrelet; öncelikle gönderdiğim mektup üzerine nezaket gösterip açıklamalarınızı bu görüşmeden sonrasına ertelemeye gönüllü oldunuz ve ikinci olarak da bana bu görüşmeyi yapma şansı verdiniz."

Beautrelet gülümsedi.

"Benim gönüllü oluşumun her şeyden önce sizin emirlerinize uymayı içerdiğini ifade edeyim. Söz ko-

nusu mektupta yaptığınız tehdit benden çok babama yöneltilmiş olması açısından emrediciydi."

"Tanrı'm!" dedi Lüpen gülerek. "İnsan elinden gelenin en iyisini yapmalı ve kendine nasip olan şeylerden de yararlanmayı bilmeli. Sizin kendi güvenliğinizin umurunuzda olmadığını deneyimlerimden biliyorum, ne de olsa Brédoux'ya karşı geldiniz. Geriye babanız kalıyordu, büyük bir sevgi beslediğiniz babanız. Ben de tercihimi o yönde kullandım."

"İşte buradayım," dedi Beautrelet.

İkisine de oturmalarını işaret ettim. Oturduktan sonra Lüpen tamamen kendine özgü, fark edilemez alaycılığıyla konuşmasına devam etti:

"Her halükarda, eğer teşekkürlerimi kabul etmeyecekseniz bile en azından özürlerimi reddetmeyin Mösyö Beautrelet."

"Özür mü? Ne için peki?"

"Brédoux size gaddarca davrandığı için."

"İtiraf ediyorum o hareket beni şaşırtmıştı. Bu, Lüpen'in genel davranış tarzına uymuyordu. Bir bıçaklama..."

"Sizi temin ederim o işte benim parmağım yok. Brédoux işe yeni alındı. Arkadaşlarım, işlerimizi yürüttükleri sırada soruşturmayı bizzat yürüten yargıç

kâtibini bizim tarafımıza çekmenin faydalı olacağını düşünmüşler."

"Arkadaşlarınız haklıymış."

"Aslında, sizin peşinize özel olarak taktığımız Brédoux bizim için çok değerliydi. Ama sivrilmek isteyen her acemi gibi bağlılığını göstermeye çalışırken biraz ileri gitti ve kendi kararıyla sizi bıçaklayarak planlarımı zora soktu."

"Ah, o sadece ufak bir kazaydı."

"Hiç de değil, hiç de değil! Onu sert bir şekilde azarladım! Ancak yine de sizin soruşturmalarınızın beklenmedik hızı karşısında onun hazırlıksız yakalandığını söylemem gerek. Eğer bize birkaç saat daha tanısaydınız o affedilemez girişimden kurtulabilirdiniz."

"Ve hiç şüphesiz Mösyö Ganimard ve Herlock Sholmès'le aynı kaderi yaşamak gibi büyük bir avantajın tadını çıkarırdım."

"Aynen," dedi Lüpen, içten gelen bir kahkahayla. "Ve ben de yaranız yüzünden hissettiğim dayanılmaz korkuyu yaşamazdım. Bu yüzden berbat zamanlar geçirdim ve inanın bana şu anda bu solgun yüzünüzü görmek vicdanımı sızlatıyor. Beni affedebilecek misiniz?"

"Yani, Ganimard'ın birkaç arkadaşıyla buraya gel-

mem çok kolay olacakken, kendinizi kayıtsız şartsız ellerime teslim ederek gösterdiğiniz güven her şeyi sildi."

Söylediklerinde ciddi miydi? İtiraf ediyorum iyice sersemlemiştim. İki adam arasındaki mücadele anlayamadığım bir şekle bürünmeye başlıyordu. Kuzey Garı yakınlarındaki bir kafede Lüpen ve Herlock Sholmès'in ilk kez bir araya gelmesine tanıklık etmiştim ve iki rakibin kendini beğenmiş hallerini, kibar davranışlarının altındaki korkunç gurur çatışmasını ve birbirlerine karşı yaptıkları hamleleri, şaşırtmacalarını, kibirlerini hatırlamadan edemedim.

Burada durum oldukça farklıydı. Doğru, Lüpen değişmemişti; aynı taktikleri kullanıyor, aynı dalavereci nezaketle davranıyordu. Ama nasıl da tuhaf bir rakibe denk gelmişti böyle? Bu genç adama rakip denebilir miydi? Gerçekten de ne ses tonu ne de görünüşü bir rakibinkini andırmıyordu. Çok sakindi ama gerçek anlamda sakin... Kendini tutmaya çalışan bir adamın sinirini gizlemek için takındığı sakin ifadeden bahsetmiyorum. Çok nazikti ama abartmıyordu; gülümsüyordu ama şakalaşmıyordu ve bu haliyle Arsen Lüpen'in tam aksini temsil ediyordu. O kadar zıt ki bana göre Lüpen de benim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Hayır, buna hiç şüphe yoktu. Bir genç kızınki kadar pürüzsüz yanaklara ve içten, büyüleyici gözlere sahip bu çelimsiz delikanlının yanında Lüpen her zamanki kendine güvenini kaybediyordu. Birkaç kez arkadaşımın suratında utandığına işaret eden izler yakaladım. Tereddüt ediyordu; açık açık saldırmıyor, dokunaklı ve üzüldüğünü belli eden sözlerle zaman harcıyordu.

Bir yandan da bir şeyler istiyor gibiydi. Arıyor, bekliyor gibiydi. Ama neyi? Yardım falan mı?

O sırada zil çaldı. Yine kendisi kalkıp kapıyı açtı.

Bir mektupla içeri girdi.

"İzin verir misiniz beyler?" diye sordu.

Mektubu açtı. İçinde bir telgraf vardı. Yazanları okudu.

Sanki bir anda dönüşüm geçirdi. Yüzü aydınlandı, duruşu dikleşti ve alnındaki damarların şiştiğini gördüm. İşte şimdi karşımda bir zamanların kendinden emin, olaylara ve insanlara hâkim sporcusu duruyordu. Telgrafı masaya koyup yumruğunu indirdi ve haykırdı:

"İşte Mösyö Beautrelet, şimdi ikimiz kaldık!"

Beautrelet dinlemeye geçince Lüpen ölçülü ama sert ve buyurgan bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Şimdi maskelerimizi atalım, ne dersiniz? Ve bu

ikiyüzlü iltifatları bir kenara bırakalım. Bizler karşısındaki hakkında tam olarak ne düşünmesi gerektiğini bilen iki düşmanız; birbirimize düşmanmışız gibi yaklaşıyoruz ve bu yüzden de birbirimizle düşman gibi görüşmeliyiz."

"Görüşmek mi?" diye sordu Beautrelet, şaşkınlıkla.

"Evet, görüşmek. Bu kelimeyi rastgele kullanmadım ve bana mal olduğu büyük çabalara rağmen tekrar ediyorum. Bunu bir rakip için ilk kez kullanıyorum. Ama bunun son olduğunu da söyleyebilirim. Tadını çıkarın bunun. Sizden bir söz almadan bu daireden çıkmayacağım. Eğer söz almadan çıkarsam bu savaş ilan ettik anlamına gelir."

Beautrelet daha da çok şaşırmış gibi görünüyordu. Oldukça nazik bir şekilde şöyle dedi:

"Ben buna hazır değildim. O kadar tuhaf konuşuyorsunuz ki... Beklediğimden çok farklı! Evet, öyle olmadığınızı düşünmüştüm. Neden bu öfkeniz? Neden tehditler savuruyorsunuz? Şartlar bizi karşı karşıya getirdi diye düşman mı oluyoruz yani? Düşman... Neden?"

Lüpen'in biraz şaşırmıştı ama sonra tekrar güldü ve Beautrelet'in üstüne eğilerek şöyle dedi:

"Beni dinleyin genç adam," dedi. "Burada seçti-

ğim kelimelerden bahsetmiyorum. Burada kesin, tartışılamaz bir gerçekten bahsediyorum ve o da şu: Son on yıl içinde sizin kapasitenizde bir düşmana yenilmedim hiç. Ganimard ve Herlock Sholmès'le çocuklarmış gibi oynadım. Size geldiğimdeyse kendimi savunmam gerekiyor, daha doğrusu geri çekilmem gerekiyor. Evet, şu anda siz ve ben çok iyi biliyoruz ki bu mücadelede kendimi yenilgiye uğramış olarak görmeliyim. Isidore Beautrelet Arsen Lüpen'i yendi. Planlarım bozuldu. Karanlıkta bırakmaya çalıştığım şeyleri siz gün ışığına çıkarıyorsunuz. Beni kızdırıyorsunuz, yoluma çıkıyorsunuz. Pekâlâ, bundan bıktım. Brédoux'nun bunu söylemesi işe yaramadı. Şimdi tekrarlıyorum, ısrar ediyorum, böylece iyice kafanıza girsin: Bundan bıktım!"

Beautrelet başını salladı.

"Evet. Ama ne istiyorsunuz?"

"Huzur! İkimiz de kendi işlerimize bakalım, kendi taraflarımızda kalalım!"

"Yani hırsızlıklarınıza rahatsız edilmeden devam edeceksiniz, ben de çalışmalarıma geri döneceğim."

"Çalışmalarınız ya da istediğiz herhangi bir şey... Umurumda değil. Ama beni rahat bırakın. Huzur istiyorum."

"Size nasıl huzursuzluk verebilirim ki?"

Lüpen Beautrelet'in elini sımsıkı kavradı.

"Oldukça iyi biliyorsunuz! Bilmiyormuş gibi davranmayın. Şu anda benim en fazla önem verdiğim sırrı biliyorsunuz. Bu sırrı tahmin etmekte özgürdünüz ama bunu halka açıklamaya hakkınız yok."

"Bildiğimden emin misiniz?"

"Biliyorsunuz, bundan eminim: Gün gün, saat saat sizin düşüncelerinizin gidişatını ve soruşturmanızda kaydettiğiniz gelişmeleri takip ettim. Brédoux size saldırdığı zaman her şeyi söylemek üzereydiniz. Sonuç olarak babanız yüzünden kaygılandığınız için açıklamanızı ertelediniz. Ama bu gazeteye söz verdiniz. Yazı hazır. Bir saat içinde baskıya gidecek. Yarın da herkes görecek."

"Çok doğru."

Lüpen ayağa kalktı ve elini havada savurarak şöyle dedi:

"Gazetede çıkmayacak!"

"Çıkacak," dedi Beautrelet, ayağa fırlarken.

En sonunda iki adam birbirlerinin karşısına dikilmişlerdi. Sanki birbirlerine girmişler gibi bir şaşkınlık yaşadım. Beautrelet içinde birden patlayan bir enerjiyle yanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki içindeki bir kıvılcım cesaret, özsaygı, dövüşme tutkusu

ve tehlikenin neden olduğu heyecan gibi birtakım yeni duyguları ateşlemişti.

Lüpen'e gelince, bakışlarındaki ışıltıdan nefret ettiği rakibinin kılıcına karşılık veren bir düellocunun neşesini görüyordum onda.

"Makaleyi teslim ettiniz mi?"

"Henüz değil."

"Yanınızda mı peki?"

"O kadar aptal değilim! Öyle bir şey yapmadım tabii ki!"

"O zaman..."

"Editörlerden birinde, mühürlü bir zarfın içinde. Eğer gece yarısına kadar gazeteye gitmezsem makaleyi baskıya verecek."

"Ah, alçak!" diye mırıldandı Lüpen. "Her şeyi de düşünmüş!"

Öfkesi görünür şekilde ve korkutacak derecede artıyordu.

Beautrelet kıkırdadı, bu başarısı yüzünden havaya girmişti.

"Kes şunu çocuk!" diye kükredi Lüpen. "Kim olduğumu bilmiyor musun? İstesem öyle gülmeye cesaret edemezsin!"

Derin bir sessizlik oldu. Sonra Lüpen ileri doğru bir adım attı ve mırıltılı bir sesle Beautrelet'in gözlerine bakarak konuştu:

"Şimdi doğrudan *Grand Journal*'a gideceksin."

"Hayır."

"Yazdığın makaleyi yırtacaksın."

"Hayır."

"Baş editörle görüşeceksin."

"Hayır."

"Bir yanlışlık yaptığını söyleyeceksin."

"Hayır."

"Ve ona başka bir makale yazıp Ambrumésy gizeminin resmi şeklini, herkesin kabul ettiği şeklini anlatacaksın."

"Hayır."

Lüpen çalışma masamda duran çelik bir cetveli aldı ve hiç çaba harcamadan iki parçaya böldü. Suratı korkunç bir renge bürünmüştü. Alnındaki ter damlalarını sildi. İsteklerine asla karşı çıkılmayan Lüpen bu çocuğun inatçılığı yüzünden çıldırıyordu.

İki elini de Beautrelet'in omuzlarına koydu ve her heceyi bastıra bastıra şöyle dedi:

"Sana dediklerimi yapacaksın Beautrelet. Son yaptığın keşiflerin seni benim öldüğüme ikna ettiğini, bu konuda en ufak bir şüphe dahi olmadığını söy-

leyeceksin. Böyle söyleyeceksin çünkü benim öldüğüme inanılması gerekiyor. Bunu yapacaksın çünkü bunu söyleyemezsen..."

"Söylemezsem ne?"

"Baban bu gece Ganimard ve Herlock Sholmès gibi kaçırılır."

Beautrelet gülümsedi.

"Gülme, cevap ver!"

"Cevabım şu: Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için çok üzgünüm ama konuşmak için söz verdim ve konuşacağım."

"Sana söylediğim şekilde konuş."

"Doğruyu söyleyeceğim!" diye bağırdı Beautrelet, hevesle. "Ortada olan bir şeyi söylemek ve bunu yüksek sesle söylemek sizin anlayamayacağınız bir zevk, daha doğrusu bir ihtiyaç. Gerçek burada; bu gerçeği tahmin eden ve keşfeden beynin içinde ve tüm çıplaklığıyla, ürperticiliğiyle ortaya çıkacak. Bu yüzden de bu makale benim yazdığım şekliyle basılacak. Tüm dünya Lüpen'in hayatta olduğunu ve neden öldüğüne inanılmasını istediğini bilecek. Tüm dünya öğrenecek."

Ve sakin bir ses tonuyla ekledi:

"Babam da kaçırılmayacak."

Bir kez daha ikisi de sustu, birbirlerinin gözleri-

nin içine bakıyorlardı. Birbirlerini seyrediyorlardı. Kılıçları birbirine sürtüyordu. Sanki öldürücü darbeden önceki sessizlikti bu. Hangisi hamle yapacaktı?

Lüpen mırıldandı:

"Talimatlarımın dinlenmemesi olasılığına karşı adamlarımdan ikisi bu gece saat üçte babanın odasına girip onu kaçırmaları ve Ganimard'la Herlock Sholmès'in yanına götürmeleri için emir aldılar."

Beautrelet kahkahalar atarak cevap verdi.

"Seni haydut seni!" diye bağırdı Beautrelet, "benim de önlemlerimi aldığımı anlamıyor musun? Babamı açık bir alanda tek başına duran ufak evine gönderecek kadar saf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ah, çocuğun suratını aydınlatan bu kahkaha ne kadar da alaycıydı! Dudaklarındaki bu kahkaha yeniydi, Lüpen'in kahkahalarına benziyordu. Ve senli benli konuşmaya başlaması onu rakibiyle aynı seviyeye getirmişti. Konuşmaya devam etti:

"Görüyorsun ya Lüpen, senin en büyük hatan planlarının kusursuz olduğuna inanman. Kendini hezimete uğramış görünüyordun, değil mi? Ne kandırmaca ama! Sen her zaman eninde sonunda kazanacağına inanıyorsun ve diğerlerinin de kendi planları olabileceğini unutuyorsun. Benim planım da son derece basit arkadaşım."

Onu dinlemek eğlenceliydi. Elleri ceplerinde odayı arşınlıyor, kafesteki bir hayvanı kızdıran bir çocuğun rahat tavırlarıyla çalım satıyordu. Gerçekten de o an büyük maceracıdan bütün zaferlerinin intikamını, hem de çok fena bir şekilde, alıyordu. Sonra şöyle dedi:

"Lüpen, babam Savoie'da değil. Fransa'nın diğer ucunda, büyük bir kasaba merkezinde, aramızdaki savaş bitene kadar onu gözlerinin önünden ayırmamalarını tembihlediğim yirmi arkadaşımız tarafından korunuyor. Detayları ister misin? Cherbourg'da, silah deposunda çalışan birinin evinde. Ayrıca deponun geceleri kapalı olduğunu ve gündüzleri de birinin elinde yetki belgesi ve yanında rehber olmadan oraya girmesinin yasak olduğunu da belirteyim."

Lüpen'in önünde durdu ve arkadaşına suratını asarak bakan bir çocuk gibi ona meydan okudu:

"Buna ne diyorsun efendim?"

Birkaç dakika boyunca Lüpen kıpırdamadan durdu. Suratındaki en ufak bir kas bile hareket etmiyordu. Ne düşünüyordu? Ne yapmaya karar veriyordu? Nasıl büyük bir gururu olduğunu bilen biri için tek olası çözüm vardı: O da onun rakibini o anda tamamen etkisiz hale getirmesiydi. Parmakları hareket eder gibi oldu. Bir saniye kadar, onun çocuğun üstüne atlayıp boğazını sıkacağı izlenimine kapıldım.

"Buna ne diyorsun efendim?" diye tekrarladı Beautrelet.

Lüpen masanın üstündeki telgrafı aldı, Beautrelet'e uzatırken sakin bir sesle şöyle dedi:

"Al yavrum, oku şunu."

Beautrelet birden ciddileşti, bu hareketin nazikliğinden etkilenmişti. Kâğıdı açtı ve Lüpen'e bakarak mırıldandı:

"Ne anlama geliyor bu? Anlamıyorum."

"Ama ilk kelimeyi anlamışsındır herhalde," dedi Lüpen, "telgrafın ilk kelimesini, yani telgrafın çekildiği yerin adını... Bak... *Cherbourg*."

"Evet, evet," dedi Beautrelet kekeleyerek. "Anlıyorum. *Cherbourg*. Ne olmuş yani?"

"Ne mi olmuş? Sanırım gerisi oldukça basit: *'Bavulun taşınması tamam. Arkadaşları yanında bıraktım ve sabah sekize kadar talimatlarınızı bekleyeceğim. Her şey yolunda.'* Burada anlaşılmaz görünen bir şey var mı? *Bavul* kelimesine mi takıldın? Eh, onlara *Mösyö Beautrelet'in babası* yazdıramazsın sonuçta. Başka ne var? Operasyonun nasıl gerçekleştirildiği mi? Bir mucize eseri baban yanındaki yirmi korumaya rağmen Cherbourg'taki silah deposundan kaçırılmış. Peh! Bu onlar için çocuk oyunca-

ğı gibi bir şey! Ve bir de ortada bavulun sevk edildiği gerçeği var. Buna ne diyorsun yavrucuğum?"

Tüm gerginliğine, enerjisinin tükenmesine rağmen Isidore sağlam durmaya çalıştı. Ama dudaklarının titrediğini, çenesini oynattığını ve gözlerini çaresiz bir şekilde bir yere sabitlemeye çalıştığını gördüm. Birkaç kelime geveledikten sonra sustu, birden kendini bırakıp yüzünü elleriyle kapadı ve yüksek sesle ağlamaya başladı:

"Babam! Ah babam!"

Lüpen'in gururunun istediği bu çöküş, beklenmedik bir şeydi ama çocuğun ağlamasında kesinlikle dokunaklı ve abartısız bir şeyler daha vardı. Lüpen sinirlendiğini gösteren bir hareket yaptı, sonra bu alışılmadık duygu gösterisi ona fazla geliyormuş gibi şapkasını taktı. Ama kapıya eşiğinde durdu, tereddüt etti ve sonra yavaş yavaş geri döndü.

Beautrelet'in yumuşak ağlama sesi kederden yıkılmış küçük bir çocuğun hüzün veren iniltisi gibi yükseliyordu. Omuzları insanın kalbini parçalayan bir ritimle sarsılıyordu. Parmaklarının arasından gözyaşları görünüyordu. Lüpen ona doğru eğildi ama dokunmadan ne nazik denebilecek ne de zafer kazanmış birinin saldırganca tutumlarını yansıtan bir sesle şöyle dedi:

"Ağlama küçüğüm. Bir insan senin yaptığın gibi, bir işe bodoslama giriyorsa böyle bir darbeyi beklemelidir. En kötü felaketler o insanı bekler. Savaşçıların kaderi bunu bu şekilde yaşamaktır. Biz de elimizden geldiğince cesur bir şekilde bununla yüzleşmeliyiz."

Sonra biraz daha yumuşak bir sesle devam etti:

"Haklısın, biz düşman değiliz. Uzun zamandır biliyordum bunu. En başından beri elimde olmadan sana, zekâna karşı bir hayranlık ve sevgi besledim. İşte bu yüzden sana bunu söylemek istedim. Ne yaparsan yap gücenme, çünkü seni gücendirirsem çok üzülürüm ama söylemem gerek: Bana karşı mücadele etmekten vazgeç. Bunu kibrimden dolayı söylemiyorum, seni küçük gördüğüm de yok. Ama görüyorsun ya... Bu savaş çok adaletsiz. Elimin altındaki kaynakları bilmiyorsun, kimse bilmiyor. Bana bak, nafile yere ortaya çıkarmaya çalıştığın şey Oyuk İğnenin sırrı... Bir an varsayalım ki bu şey müthiş, bitmek tükenmez hazine ya da daha ziyade görünmez, olağanüstü, inanılmaz bir sığınak. Ya da her ikisi birden... Bundan elde edebileceğim insanüstü gücü bir düşün! Ve sen benim kendi içimdeki kaynakları da bilmiyorsun, irademin ve hayal gücümün başarıyla gerçekleştirebileceği şeyleri de... Bir düşünse-

ne benim tüm hayatım, neredeyse doğduğumdan beri aynı hedefe doğru yönelmiş durumda. O da şu anda olduğum kişiye dönüşmeden önce bir kürek mahkûmu gibi çalışmak ve yaratmak istediğim tipi kusursuz bir şekilde hayata getirmek ki bunda da başarılı oldum. Durum böyleyken, sen ne yapabilirsin ki? Zaferin yakalayabileceğin kadar yakında olduğunu düşündüğün anda elinden kaçtığını görüyorsun. Senin düşünemediğin bir şeyler oluyor... Hem de hiç... Senin bilgin olmadan doğru yaptığım bir şeyler oluyor. Sana yalvarıyorum, vazgeç artık. Seni incitmek zorunda kalırım ve bu da beni üzüyor."

Elini çocuğun alnına koyarak tekrar etti:

"Bir kez daha söylüyorum evlat, vazgeç artık. Seni incitirim. Kaçınılmaz olarak içine düşeceğin tuzağın şu anda ayaklarının altında olmadığını kim bilebilir ki?"

Beautrelet ellerini yüzünden çekti. Artık ağlamıyordu. Lüpen'in dediklerini duymuş muydu acaba? Bu ilgisiz havasına bakınca insan duyduğundan şüphe ediyordu. İki ya da üç dakika boyunca sessiz kaldı. Vermek üzere olduğu kararı tartıyor, artıları ve eksileri düşünüyor, lehindeki ve aleyhindeki olasılıkları sayıyor gibi görünüyordu. En sonunda Lüpen'e şöyle dedi:

"Eğer makalenin içeriğini değiştirirsem, eğer öldüğünüzü teyit edersem ve onayladığım bu sahte hikâyeyle çelişecek şeyleri asla yapmazsam babamı serbest bırakacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Söz veriyorum. Arkadaşlarım babanı bir otomobille başka bir şehre götürdüler. Eğer o makale *Grand Journal*'da istediğim şekilde yayımlanırsa yarın sabah saat yedide onları arayıp babanı özgürlüğüne kavuşturacağım."

"Tamam," dedi Beautrelet. "Şartlarınızı kabul ediyorum."

Yenilgisini kabullendikten sonra sohbeti uzatmanın bir anlamı olmadığını düşünmüşçesine çabucak ayağa kalktı, şapkasını aldı, eğilerek bana ve Lüpen'e selam verdi ve çıktı. Lüpen onun gidişini seyretti ve kapının kapandığını duyduktan sonra mırıldandı:

"Zavallı çocuk..."

Ertesi sabah saat sekizde uşağımı bir *Grand Journal* alması için gönderdim. Yirmi dakika sonra gazeteyle geldi ve bugünkü baskının neredeyse hepsinin tükendiğini söyledi.

Gazeteyi aceleyle açtım. *Beautrelet'in makalesi* ön sayfada yer alıyordu. İşte tüm dünyadaki gazetelerde tekrar tekrar basılan haber şöyleydi:

AMBRUMÉSY DRAMI

Burada yazdığım satırların amacı -deyim yerindeyse- iki perdeli bir oyun olan Ambrumésy dramını anlamaya çalışmamı sağlayan düşünme sürecini ve soruşturmalarımı detaylarıyla açıklamak değil. Bana göre bu tarz işler ve gerektirdiği yargılama gücü, çıkarımlar, tümevarımlar, analizler, vb. çok az bir öneme sahiptirler ve her vakada sıklıkla görülürler. Hayır, ben sadece çabalarım sonucu ulaştığım iki önemli fikri açıklamakla yetineceğim. Bunu yaparsam görülecek ki bunları açıklamak ve akla getirdikleri iki problemi çözmekle hikâyeyi olduğu gibi, doğru sırasıyla anlatmış olacağım.

Bu olayların bazılarının kanıtlanmadığı ve söylediklerim üzerine varsayımlar yapılması için büyük boşluklar bıraktığım söylenebilir. Bu oldukça doğru ama bana göre teorim çok fazla sayıda kanıtlanmış durum üzerine kurulu, o kadar ki henüz kanıtlanmamış gerçeklerin bile sıkı bir mantık çerçevesinde gerçekleşmiş olduklarını söyleyebiliyorum. Nehir sık sık çakıllı bir yatağın altında kayboluyor ama yine de aynı nehir belli aralıklarla yüzeye çıkıyor ve mavi gökyüzünü yansıtıyor.

Karşıma çıkan ilk bilmece, genelinde olmasa da detaylara bakınca bilmece diyebiliyorum buna, ölümcül bir yara almış olan Lüpen'in karanlık bir deliğin dibinde, ilaç ya da yiyecek olmadan, bakım yapılmadan, beş-altı hafta boyunca yaşamayı nasıl başardığıydı.

En baştan başlayalım. Arsen Lüpen nisanın on altısında, perşembe günü, sabah dört sıralarında o güne dek gerçekleştirdiği en büyük soygunlardan birinin ortasındayken fark ediliyor ve harabelere giden yolda koşarken vurularak düşüyor. Acı içindeyken kendini sürüklüyor, tekrar düşüyor ve şapele ulaşma umuduyla çaresiz bir şekilde ayağa kalkıyor. Şapelde, varlığını kazara keşfettiği bir mahzen mezar vardı. Eğer oraya saklanabilirse kurtulabilirdi. Büyük çaba göstererek şapele yaklaşıyor, sadece birkaç metre uzağında ama yaklaşan ayak seslerini duyuyor. Yorgun ve mahvolmuş halde kendini bırakıyor. Düşman yanına geliyor. Yani Matmazel Raymonde de Saint-Véran. Buraya kadar anlattıklarım dramın girişiydi, daha doğrusu bu oyunun birinci perdesi...

Aralarında neler oldu? Bunu tahmin etmek biraz daha kolay çünkü bu maceranın geri kalanında gerçekleşenler bize gerekli tüm ipuçlarını

veriyor. Kızın ayaklarının dibinde, çektiği acıdan bitkin düşmüş ve iki dakika içinde yakalanacak olan yaralı bir adam yatıyor. Bu adam kendisi yüzünden yaralandı. *Onu kendi haline bırakacak mı?*

Eğer adam Jean Daval'ın katiliyse evet, olayları kadere bırakacak. Ama adam birkaç kısa cümleyle gerçeği, yani bu korkunç cinayetin kızın amcası Mösyö de Gesvres tarafından işlendiğini söylüyor. Kız da ona inanıyor. Peki, şimdi ne yapacak? Kimse onları görmedi. Uşak Victor ufak kapıyı tutuyor. Diğeri, Albert ise salonun penceresinde dikilmiş ama ikisini de göremiyor. Kız yaraladığı adamı bırakacak mı?

O an karşı konulamaz bir acıma duygusuna kapılıyor, kadınlar bunu daha iyi anlayacaklardır. Lüpen'in talimatlarıyla adamın mendilini yaranın olduğu yere bağlıyor, böylece daha sonra yerde kan izleri bulunamıyor. Sonra Lüpen'in verdiği anahtarla şapelin kapısını açıyor. Lüpen de onun yardımıyla içeri giriyor. Kız kapıyı tekrar kilitliyor ve oradan uzaklaşıyor. Albert geliyor.

Eğer şapele tam o anda ya da en azından birkaç dakika sonra, yani Lüpen kendini toparlayamadan, taşı kaldırıp mahzen mezara giden merdivenlerde kaybolmadan önce girilseydi yakala-

nabilirdi. Ama bu ziyaret ancak altı saat sonra ve oldukça yüzeysel bir şekilde yapıldı. Yani Lüpen kurtarıldı, ama kim tarafından? Onu neredeyse öldürecek olan genç kız tarafından.

Bu yüzden isteyerek ya da istemeyerek Matmazel de Saint-Véran Lüpen'in suç ortağı oluyor. Şimdi sadece Lüpen'i bırakmak zorunda kalmayacak, onun işine de devam etmek zorunda kalacak; yoksa yaralı adam saklanmasına yardım ettiği sığınakta perişan olacak. Bu yüzden devam ediyor. Eğer kadınsı içgüdüleri bunu zorunlu bir görev haline getirdiyse işler oldukça kolaylaşmıştır. Genç kız kurnaz biri, her şeyi önceden görüyor ve ona göre davranıyor. Sorgu yargıcına Arsen Lüpen'in nasıl göründüğü konusunda yanlış ifade veren oydu. (Okuyucular iki kuzenin bu konudaki fikir ayrılığını hatırlayacaklardır.) Görünüşe göre benim bilmediğim bir işaret sayesinde Lüpen'in suç ortaklarından birinin araba sürücüsü olduğundan şüpheleniyor. Adamı uyarıyor. Lüpen'in acilen ameliyat edilmesi gerektiğini söylüyor. Hiç şüphesiz kasketleri değiştiren de oydu. Kendisinin bizzat tehdit edildiği meşhur mektubun yazılmasını da kendisi istiyor. Bu mektuptan sonra ondan şüphelenmek mümkün olabilir miydi?

Ben ilk izlenimlerimi sorgu yargıcına aktarmak üzereyken beni bir gün önce korulukta gördüğünü söyleyen ve Mösyö Filleul'un benden şüphe duymasını sağlayarak beni susturan da oydu. Hiç şüphesiz tehlikeli bir hamleydi çünkü bu, dikkatimi gerçek olmadığını bildiğim bir suçlamayla bana saldıran kişiye yöneltti; aynı zamanda etkili bir hamleydi çünkü en önemli şey zaman kazanmak ve beni susturmaktı. Ve son olarak, kırk gün boyunca Lüpen'i besleyen, ilaçlarını getiren (Ouville'deki eczacı Matmazel de Saint-Véran için yazdığı reçeteyi gösterecektir), ona bakan, yaralarını pansuman eden, göz kulak olan ve onu iyileştiren kişi genç kızdı.

Şimdi iki problemden birini çözdük ve aynı zamanda Ambrumésy dramını ortaya koymuş olduk. Arsen Lüpen ilk başta yakalanmaması ve sonra da hayatta kalması için gerekli olan yardımı çok yakından, şatodan birinden bulmuştu.

Kısacası Lüpen hayatta... Ve böylece ikinci probleme geliyoruz, yani ikinci Ambrumésy dramına. İşte bu konu üstünde araştırmalar yaptım. Hayatta, özgür, çetesinin başında ve eskisi kadar kudretli olan Lüpen neden çaresizliğe kapılmış gibi davranışlarda bulunuyor ve neden sürekli

polisi ve halkı öldüğüne ikna etmeye çalıştığı gibi bir izlenime kapılıyorum?

Unutmamalıyız ki Matmazel de Saint-Véran çok hoş bir genç kızdı. Ortadan kaybolmasından sonra gazetelerde basılan fotoğrafları onun güzelliğini anlatıyor. Bundan sonra olaylar şu şekilde gelişmiş olmak zorunda: Bu sevimli genç kızı kırk gün boyunca her gün gören, yanında olmadığında özleyen, yanındayken cazibesine ve zarafetine kapılan, üstüne doğru eğildiğinde serinlik veren parfümünü koklayan Lüpen hemşiresine âşık oluyor. Minnet duyguları aşka, hayranlığa ve tutkuya dönüşüyor. Genç kız onun kurtarıcısı ama aynı zamanda gözlerinin parlamasına neden olan kişi, yalnız geçen saatlerdeki hayali, ışığı, umudu, hayatının ta kendisi oluyor.

Kızın kendisine gösterdiği sadakatten faydalanmayacak, arkadaşlarını yönlendirmek için onu kullanmayacak kadar saygı duyuyor ona. Gerçekten de çetenin hareketlerinde karar verme konusunda eksiklikler var. Ama Lüpen genç kızı seviyor, vicdanını dinlememeye başlıyor ve Matmazel de Saint-Véran kendisine üzüntü veren bir aşka düşmeyi reddettiği için, ziyaretlerini artık o kadar da gerekmediğinden seyrekleştirdiği için,

iyileştiği gün de onu görmeyi tamamen bıraktığı için Lüpen bu keder yüzünden deliriyor, gözünü karartıyor ve korkunç bir karara varıyor. Saklandığı yerden çıkıyor, hamlesini planlıyor ve haziranın altısında, cumartesi günü adamlarının da yardımıyla genç kızı kaçırıyor.

Hepsi bu kadar değil. Bu kaçırma olayının bilinmesi lazım. Tüm aramalar, tüm tahminler, hatta tüm umutlar hemen kesilmeli: Matmazel de Saint-Véran'ın öldüğü sanılmalı. Sahte bir cinayet hazırlanıyor. Kanıtlar polisin hemen bulabileceği yerlere konuyor. Bu cinayet beklenmedik bir şey değil. Sonuçta suç ortakları bunu yapacaklarını, liderlerinin intikamını alacaklarını önceden bildirmişlerdi. Ve bu gerçek sayesinde –burada ne kadar harika bir zekâ yattığını görün lütfen– Lüpen'in öldüğüne dair inanış, deyim yerindeyse, yeniden canlanıyor.

Bir inanışı ortaya atmak yeterli değil; onu kesinleştirmek de gerekir. Lüpen benim müdahale edeceğimi önceden tahmin ediyor. Şapeldeki düzeneği tahmin edeceğim kesin. Mahzen mezarı keşfedeceğim kesin. Ve mahzen mezar boş olursa tüm çabaları boşa gidecek.

Mahzen mezar boş olmayacak.

Aynı şekilde dalgalar cesedini kıyıya vurmadıkça Matmazel de Saint-Véran'ın ölümü de kesinleşmeyecek.

Dalgalar Matmazel de Saint-Véran'ın cesedini kıyıya atacak!

Bu oldukça zorlu bir şey mi? İki engel birden olunca aşılamaz mı?. Evet, Arsen Lüpen hariç herkes için aşılamaz görünüyor.

Daha önceden tahmin ettiği gibi şapeldeki sırrı çözüyorum, mahzen mezarı keşfediyorum ve Lüpen'in sığındığı gizli yere iniyorum. Cesedi orada!

Lüpen'in öldüğünü kabullenmiş herhangi biri bile şaşkına dönebilir. Ama ben bunu bir an bile kabullenmedim (öncelikle sezgilerim ve sonra da mantığım yüzünden). Bu yüzden rol yapmaları işe yaramıyor, yaptıkları her plan boşa gidiyor. Şapelde, kazmamın yerinden oynattığı taş parçasının oraya tuhaf bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu söylüyorum kendime, o kadar tuhaf ki en ufak bir vuruşta bile taş yerinden oynuyor ve kaçınılmaz olarak sahte Arsen Lüpen'in kafasını pelteye çeviriyor, böylece adamın suratı tanınamaz hale geliyor.

Bir başka keşif: Yarım saat sonra Matmazel

de Saint-Véran'ın cesedinin, daha doğrusu genç kızınkine çok benzeyen bir altın bilezik yüzünde ona ait olduğu düşünülen cesedin Dieppe'deki kayalıklarda bulunduğunu duyuyorum. Ancak teşhis edilirken kullanılan tek ölçüt bu bilezik çünkü ceset tanınamaz halde.

Bunun üzerine bir şeyleri hatırlıyor ve anlıyorum. Birkaç gün önce La Vigie de Dieppe*'nin bir baskısında Envermeu'da kalan genç bir Amerikalı çiftin zehir içerek intihar ettiğini ve cesetlerin daha öldükleri gece ortadan kaybolduğunu okumuştum. Bunun üstüne Envermeu'ya gidiyorum. Bana bu hikâyenin, cesetlerin ortadan kaybolmasıyla ilgili kısım dışında doğru olduğu söyleniyor, çünkü kurbanların kardeşleri cesetleri almaya geliyor ve her zamanki formalitelerden sonra götürüyorlar. Bu kardeşler hiç şüphesiz Arsen Lüpen ve arkadaşları.*

Sonuç olarak olay doğrulanıyor. Lüpen'in genç kızı öldürmüş gibi gösterip kendi ölümünün dedikodusunu yaymaya çalıştığını biliyoruz. Lüpen âşık ve bunun bilinmesini istemiyor. Ve bu amaçlarına ulaşmak için de hiçbir şeyden korkmuyor, hatta kendisi ve Matmazel de Saint-Véran'ın yerine koyabilmesi için ihtiyaç duyduğu cesetleri çal-

mak gibi inanılmaz bir işe bile girişiyor. Bu şekilde rahat olacak. Hiç kimse onu rahatsız edemez. Saklamaya çalıştığı gerçekten hiç kimse şüphelenemez.

Hiç kimse mi dedim? Evet, en fazla üç rakip bundan şüphelenebilir: Her an gelmesi beklenen Ganimard, boğazdan geçmek üzere olan Herlock Sholmès ve olayların ortasındaki ben. Bu, üçlü tehlike demek. Bunu ortadan kaldırıyor. Ganimard'ı kaçırıyor. Herlock Sholmès'i kaçırıyor. Beni Brédoux'ya bıçaklatıyor.

Ama bir konu hâlâ karanlıkta kalıyor. Lüpen Oyuk İğne hakkındaki o belgeyi benden almak konusunda neden bu kadar sert davranıyor? O kâğıdı benden alınca üstünde yazan beş satırı hafızamdan silebileceğini sanmıyor herhalde! O zaman neden? Kâğıdın cinsinin ya da başka bir ipucunun bana işaret vereceğinden mi korkuyor?

Ne olursa olsun Ambrumésy olayının gerçeği budur. Sunduğum bu açıklamada kişisel soruşturmamda büyük rol oynamışlarsa da varsayımlara açık boşluklar olduğunu tekrar ediyorum. Ama insan Lüpen'le mücadele etmek için kanıtlar ve kesin bilgiler için beklerse ya sonsuza kadar bekler ya da Lüpen tarafından özenle hazırlanmış

kanıtlar ve bilgileri keşfeder ve böylece de söz konusu gerçeğin tam aksi yönde ilerlemeye başlar.

Eminim ki kesin bilgiler ortaya çıktığında benim tahminlerim her yönden teyit edilmiş olacak.

Yani, bir anlığına Arsen Lüpen tarafından bastırılan, babasının kaçırılması yüzünden endişelenen ve yenilgiye razı olan Isidore Beautrelet sonunda sessizliğini koruma konusunda kendini ikna edemedi. Gerçekler çok güzel ve merak uyandırıcıydı, ortaya çıkardığı kanıtlar bunları yanlış yorumlamasına razı olamayacağı kadar mantıklı ve inandırıcıydı. Tüm dünya onun açıklamalarını bekliyordu. O da anlattı.

Makalesinin yayımlandığı günün akşamında gazeteler Beautrelet'in babasının kaçırıldığını duyurdular. Isidore Cherbourg'tan çekilen ve kendisine saat üçte ulaşan bir telgrafla olaydan haberdar olmuştu.

5

İz Peşinde

Genç Beautrelet bu darbenin şiddetinden sersemlemişti. Aslına bakılırsa makalesini yayımlamakla bütün ihtiyatlılık hususlarını küçümsemesine neden olan karşı konulamaz isteklere uymuşsa da kaçırılma olasılığına asla gerçekten inanmamıştı. Aldığı önlemler oldukça kapsamlıydı. Cherbourg'taki arkadaşları sadece yaşlı Beautrelet'i koruyup kollamaya yönelik talimatlar almakla kalmamış onun gidiş gelişlerini takip etmeleri, asla tek başına dışarı çıkmasına izin vermemeleri ve hatta ona gelen bir mektubu vermeden önce açıp okumaları konusunda da tembihlen-

mişlerdi. Hayır, tehlike yoktu. Lüpen blöf yapıyordu, zaman kazanmak istediği için rakibini yıldırmaya çalışıyordu. Bu yüzden bu darbe neredeyse beklenmedik bir şeydi ve Isidore harekete geçecek gücü olmadığı için günün geri kalanı boyunca bu sarsıntının acısını yaşamaya devam etti. Yalnızca bir fikir ona destek oluyordu: Paris'ten ayrılıp oraya gitmek ve neler olduğunu bizzat gördükten sonra saldırıya kaldığı yerden devam etmek. Cherbourg'a telgraf çekti. Saat sekize doğru Saint-Lazare Garı'na gelmişti. Birkaç dakika sonra Normandiya ekspresinde yolculuğuna başladı.

Bir saat sonra, platformda aldığı bir gazeteyi açınca o sabah yazdığı makalesine Lüpen'in dolaylı yoldan cevap verdiği mektubu gördü:

Sayın Editör,

Daha destansı çağlarda fark edilmeyecek olan mütevazı kişiliğimin bu korkaklık ve ikiyüzlülük çağında biraz olsun rahatlamama yardımcı olduğunu yadsıyamam. Ancak halkın hastalıklı merakının ahlaka aykırı bir şekle bürünmesinin de bir sınırı var. Eğer özel hayatlarımızı kuşatan duvarlara saygı duyulmazsa vatandaşların hakları nasıl korunur?

İnsanlar olayın asıl yüzünü mü merak ediyorlar? Bana göre bu, boş bir bahane çünkü gerçek biliniyor ve ben de gerçeği yazılı olarak ve resmi anlamda itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Evet, Matmazel de Saint-Véran hayatta. Evet, ona aşığım. Evet, sevgime karşılık bulamayınca aşağılandığımı hissettim. Evet, Beautrelet denen çocuğun soruşturmasının sonuçları kesinlik ve doğruluk bakımından kusursuz. Evet, her konuda onunla hemfikiriz. Bilmece falan yok artık. O zaman ne var?

Ruhumun en derininden yaralanmış, hâlâ korkunç yaralar yüzünden kanayan ben, artık daha derin duygularımın ve gizli umutlarımın halkın kötü niyetine maruz bırakılmasını istemiyorum. Huzur istiyorum, Matmazel de Saint-Véran'ın sevgisini kazanabilmem için, -bundan hiç bahsedilmedi ama- anne ve babasının fakir oluşundan dolayı amcasının ve kuzeninin elindeyken aldığı binlerce ufak yarayı hafızasından silmem için gereken huzuru istiyorum. Matmazel de Saint-Véran bu tatsız geçmişini unutacak. Arzu edebileceği şeyleri, bu ister dünyadaki en güzel mücevherler olsun, isterse en ulaşılamaz hazineler olsun ayağına sereceğim. Mutlu olacak. Beni sevecek. Ama

başarmam gerekiyorsa, bir kez daha söylüyorum huzurlu olmam gerek. İşte bu yüzden tüm yüce gönüllülüğümle düşmanlarımı uyarmama ve itiraz etmeleri onlar için vahim sonuçlar doğuracak olmasına rağmen silahlarımı indirip onlara zeytin dalı uzatıyorum.

Sayın Harlington hakkında da bir şeyler söylemek istiyorum. Bu isim Amerikalı milyarder Cooley'in sekreteri olan harika bir adama ait ve Cooley sekreterine Avrupa'daki bütün antika sanat eserlerini toplaması için talimat vermiş. Talihsizlik bu ya kendisi bir şekilde arkadaşım Étienne de Vaudreix, namı diğer Arsen Lüpen'le, yani benle iletişime geçti. Bu şekilde öğrendi ki Mösyö de Gesvres adında bir adam dört Rubens tablosunu satmaya gönüllüydü -tabii ki bunu ben uydurdum-, tek şartı tabloların kopyalarıyla yer değiştirmesi ve bu takasın bilinmemesiydi. Arkadaşım Vaudreix ayrıca Mösyö de Gesvres'i şapeli satması konusunda da ikna etti. Müzakereler Rubens'ler ve şapeldeki oymaların güvenli bir yere taşındığı ve Harlington'ın hapse atıldığı güne kadar arkadaşım Vaudreix'in iyi niyetiyle ve Harlington'ın büyüleyici içtenliğiyle devam ettirildi. Bu yüzden talihsiz Amerikan'ı serbest bırakmaktan başka

yapacak bir şey yoktu çünkü kendisi saf adam rolünü oynamaktan mutluydu; milyarder Cooley'in susmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu çünkü nahoş şeyler olacağından korktuğu için sekreterinin tutuklanmasına itiraz etmemişti. Ve son olarak arkadaşım Étienne'i tebrik etmekten başka yapacak bir şey yok çünkü sevimsiz Cooley tarafından ödenen beş yüz bin frangı alarak adamın genel ahlak kurallarını hiçe saymasının intikamını aldı.

Dilerim mektubun uzunluğundan dolayı beni affedersiniz.

En derin saygılarımla,

ARSEN LÜPEN

Isidore *Oyuk İğne*yle ilgili tüm belgelerde yaptığı gibi mektupta yazılanları da iyice düşündü. Doğruluğu kolaylıkla kanıtlanabilen ilkeyle düşündü, o da Lüpen'in kesinlikle gerekli olmadığı takdirde eğlenceli mektuplarından birini gönderme zahmetine katlanmayacağıydı, bazı şeylerin er geç ortaya çıkacağı kesindi. Bu mektubun amacı neydi? Hangi gizli nedenden dolayı hem aşkını hem de buna karşılık bulamamasını itiraf ediyordu? Beautrelet'in araştırması

gereken şey burada mıydı, yoksa Harlington'la ilgili açıklamalarda ya da görünüşteki anlamları belki de tehlikeli, hakikatsiz, aldatıcı bir şeyler akla getiren satırlarda mıydı?

Genç adam saatler boyunca kompartımanına kapanmış bir şekilde düşünmeye ve kaygılanmaya devam etti. Bu mektuba güvenemiyordu, sanki bu satırlar Lüpen'in faydası için ve kendisini de hataya düşürmek için yazılmıştı. İlk kez ve doğrudan değil de belirsiz, anlaşılamaz bir mücadele yöntemiyle yüzleştiği için büyük bir korkuya kapıldı. Ve kendisi yüzünden kaçırılan yaşlı, iyi huylu babasını düşününce bu kadar adaletsiz bir mücadeleye devam edecek kadar delirip delirmediğini sordu kendi kendine, vicdan azabıyla. Sonuç belli değil miydi? Lüpen oyunu daha şimdiden kazanmamış mıydı?

Bu kısa süreli bir zayıflık anından başka bir şey değildi! Sabah altıda birkaç saatlik uykuyla tazelenmiş şekilde kompartımanından indiğinde tüm güveni yerine gelmişti.

Platformda, babasına ev sahipliği yapmış olan askeri liman çalışanı Froberval on iki, on üç yaşlarındaki kızı Charlotte ile birlikte kendisini bekliyordu.

"Evet," dedi Isidore.

Yaşlı adam inleyip bağırmaya başlarken onu sus-

turdu, yakınlardaki bir tavernaya götürdü, birer kahve sipariş etti ve adamın konudan en ufak bir sapma yapmasına izin vermeden sorular sormaya başladı:

"Babam kaçırılmadı değil mi? İmkânsız bir şey bu."

"İmkânsız. Ama yine de ortadan kayboldu."

"Ne zamandan beri yok?"

"Bilmiyoruz."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyoruz. Dün sabah saat altıda her zamanki gibi yanıma gelmediğini görünce kapısını açtım. Gitmişti."

"Ama bir önceki gün oradaydı?"

"Evet. Bir önceki gün odasından hiç ayrılmadı. Biraz yorgundu ve Charlotte saat on ikide öğle yemeğini, yedide de akşam yemeğini götürdü."

"Yani iki gün önce akşam saat yediyle dün sabah altı arasında bir zaman diliminde ortadan kayboldu?"

"Evet, o süreler arasında. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Şöyle ki... Geceleri depodan çıkamazsınız."

"Yani dışarı çıkmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Çıkması imkânsız! Arkadaşlarım ve ben askeri limanın her yerini aradık."

"O zaman gitti!"

"İmkânsız! Bütün çıkışlar tutuluyor!"

Beautrelet biraz düşündükten sonra şöyle dedi:

"Yatağı bozulmuş muydu?"

"Hayır."

"Peki, odası dağınık mıydı?"

"Hayır. Piposunu her zamanki yerinde, tütünü ve okuduğu kitabın yanında buldum. Hatta kitabın arasında ayraç olarak kullandığı, sizin bu fotoğrafınız vardı."

"Bir bakayım."

Froberval fotoğrafı uzattı. Beautrelet şaşkınlıkla irkildi. Bu kendisiydi, ağaçların ve harabelerin olduğu bir çimenlikte elleri ceplerinde dikiliyordu. Froberval ekledi:

"Ona son gönderdiğiniz fotoğraf olmalı. Arkasına bakarsanız tarihi göreceksiniz... *3 Nisan*. Fotoğrafçının adı *R. de Val* ve kasabanın adı *Lion*, belki de Lion-sur-Mer."

Isidore fotoğrafın arkasını çevirdi ve kendi el yazısı taklit edilerek yazılmış şu ufak notu okudu: *R. de Val-3-4- Lion.*

Birkaç dakika boyunca konuşmadı, sonra devam etti:

"Babam bu fotoğrafı size göstermemişti değil mi?"

"Hayır. Dün bunu görünce şaşırmamın nedeni

de buydu. Yani babanız sizden çok sık bahsederdi bize."

Yine, oldukça uzun bir sessizlik oldu. Froberval mırıldandı:

"Atölyede yapmam gereken işler var. Belki de birlikte gidip..."

Sustu. Isidore gözlerini fotoğraftan alamıyor, her detayı inceliyordu. En sonunda sordu:

"Kasabanın dışında ama çok da uzak olmayan bir yerde Lion d'Or diye bir han var mı?"

"Evet, buradan beş buçuk kilometre uzaklıkta."

"Valognes yolu üstünde, değil mi?"

"Evet."

"Bu hanın Lüpen'in adamlarının karargâhı olduğuna inanmak için bir sürü nedenim var. Babamla oradan iletişime geçtiler."

"Ne! Babanız hiç kimseyle konuşmadı. Hiç kimseyi görmedi."

"Kimseyi görmedi ama bir aracı kullandılar."

"Bunu nasıl kanıtlayacaksınız?"

"Bu fotoğrafla."

"Ama bu sizin fotoğrafınız!"

"Benim fotoğrafım ama ben göndermedim. Hatta bu fotoğrafın çekildiğini bile fark etmedim. Benim bilgim olmadan, Ambrumésy harabelerindeyken si-

zin de bildiğiniz gibi Arsen Lüpen'in adamlarından biri olan yargıç kâtibi tarafından çekilmiş."

"Ya sonra?"

"Sonra bu fotoğrafı bir pasaport, bir tılsım gibi kullanarak babamın güvenini kazandılar."

"Ama kim? Kim benim evime girebilir ki?"

"Bilmiyorum ama babamı tuzağa düşürmüşler. Ona bir şeyler söylemişler ve o da benim buralarda olduğuma, onunla görüşmek istediğime ve Lion d'Or hanında randevu verdiğime inanmış."

"Ama tüm bunlar saçmalık? Bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz ki?"

"Çok basit. Bu fotoğrafın arkasına benim el yazımı taklit ederek bir şeyler yazmışlar ve bir buluşma yeri ayarlamışlar: Valognes Yolu, 3 km. 400, Lion Hanı. Babam oraya gidince onu yakalamışlar, hepsi bu."

"Tamam," dedi şaşkınlıkla mırıldanan Froberval, "çok güzel. Olayların sizin söylediğiniz gibi geliştiğini kabul ediyorum ama bu onun gecenin bir saati buradan nasıl çıkabildiğini açıklamıyor."

"Gündüz dışarı çıkmış ama buluşma yerine gitmek için havanın kararmasını beklemiş."

"Ama nasıl olur? O gün odasından hiç çıkmadı!"

"Emin olmanın bir yolu var. Limana inin ve iki gün önce, öğleden sonra orada nöbet tutan adam-

lardan birini bulun. Yalnız acele edin, beni burada görmek istiyorsanız tabii ki."

"Gidiyor musunuz?"

"Evet, bir sonraki trenle geri döneceğim."

"Ne! Neden, ama siz... Soruşturmanız..."

"Soruşturmam bitti. Bilmek istediğim her şeyi öğrendim. Bir saat içinde Cherbourg'tan ayrılmış olurum."

Froberval gitmek için ayaklandı. Büyük bir şaşkınlıkla Beautrelet'e baktı, bir an tereddüt ettikten sonra şapkasını alıp sordu:

"Geliyor musun Charlotte?"

"Hayır," dedi Beautrelet. "Öğrenmek istediğim birkaç şey daha var. Onu benle bırakın. Hem onla konuşmak istiyorum. Onu ufaklığından beri tanıyorum."

Froberval yanlarından gitti. Beautrelet ve küçük kız tavernanın özel odalarından birinde baş başa kalmışlardı. Birkaç dakika geçtikten sonra bir garson içeri girdi, boş fincanları aldı ve odadan tekrar çıktı.

Genç adam ve çocuk göz göze geldiler. Beautrelet elini küçük kızın elinin üstüne nazikçe koydu. Kız iki-üç saniye boyunca, sanki boğulacakmış gibi Beautrelet'e baktı. Sonra birden önünde kavuşturduğu kollarına yüzünü gömerek ağlamaya başladı.

Beautrelet kızın ağlamasına bir süre izin verdikten sonra şöyle dedi:

"Sendin değil mi? Tüm bu kötülükleri, aracılığı sen yaptın. Fotoğrafı ona veren sendin? Kabul ediyorsun, değil mi? Ve iki gün önce babamın odasında olduğunu söylediğinde bunun doğru olmadığını biliyordun çünkü sen kendin kaçmasına yardım etmiştin."

Küçük kız cevap vermedi. Beautrelet sorularına devam etti:

"Neden yaptın bunu? Sana para teklif ettiler hiç şüphesiz. Kurdeleler ve elbiseler alman için, değil mi?"

Charlotte'un kollarını açıp başını kaldırdı. Gözyaşlarıyla ıslanmış, zavallı ve ufak bir surat; zayıflığı yüzünden kandırılmış küçük kızlarda görebileceğiniz ilgi çekici, endişe verici ve durgun bir surat gördü.

"Tamam," dedi Beautrelet, "bitti, bundan sonra bu konuda konuşmayacağız. Sana nasıl olduğunu bile sormayacağım. Yalnızca, işime yarayabilecek her şeyi anlat. O adamların arasındaki konuşmalardan bir şeyler hatırlıyor musun? Onu nasıl götürdüler?"

Kız hemen cevap verdi:

"Otomobille. Konuşurlarken otomobille gideceklerini duymuştum."

"Hangi yoldan gittiler?"

"Ah, onu bilmiyorum işte."

"Senin yanındayken bir şeyler söylemediler mi, işimize yarayacak bir şeyler?"

"Hayır. Gerçi... İçlerinden biri şöyle dedi: 'Kaybedecek zamanımız yok, patron sabah sekizde bizi arayacak.'"

"Nereyi arayacakmış? Söyle bana. Bir şehir adıydı, değil mi?"

"Evet, bir isim... Château gibi bir isimdi."

"Châteaubriant? Château-Thierry?"

"Hayır, hayır."

"Châteauroux?"

"Evet, buydu. Châteauroux..."

Beautrelet kızın cümlesini tamamlamasını beklemedi. Froberval'i hiç düşünmeden, kendisine şaşkınlıkla bakan çocuğa bir şeyler söylemeden ayağa fırladı, kapıyı açtı ve istasyona koştu.

"Châteauroux, hanımefendi... Châteauroux'ya bir bilet..."

"Le Mans ve Tours üstünden mi?" diye sordu gişedeki kadın.

"Tabii ki... En kısa yol o. Öğle yemeğine oraya varabilir miyim?"

"Ah, hayır."

"Akşam yemeği? Gece?"

"Ah, hayır. Bunun için Paris üstünden gitmeniz gerekirdi. Paris ekspresi saat sekizde kalkıyor. Çok geç kaldınız."

Çok da geç değildi. Beautrelet treni son anda yakalayabilmişti.

"Pekâlâ," dedi ellerini ovuştururken. "Cherbourg'ta sadece bir saat kadar zaman geçirdim ama işime yarayacak şeyler öğrendim."

Bir an bile, yalan söylediği için Charlotte'ı suçlamayı düşünmedi. En büyük ihanetleri yapabilecek, zayıf ve dengesiz bu ufaklıkların aynı zamanda içtenlik dürtülerine de uyabileceklerini biliyordu ve kızın korkuyla bakan gözlerinde neden olduğu zarardan duyduğu utancı ve bunu düzeltirken ne kadar mutlu olduğunu görmüştü. Bu yüzden Lüpen'in bahsettiği diğer şehir ve adamlarının kendisine telefon açtıkları yer hiç şüphesiz Châteauroux'ydu.

Beautrelet Paris'e varınca takip edilmemek adına gerekli tüm önlemleri aldı. Bunun önemli bir an olduğunu hissediyordu. Babasına giden doğru yolday-

dı ve tek bir tedbirsizliği her şeyin mahvolmasına neden olabilirdi.

Okul arkadaşlarından birinin dairesine gitti ve bir saat sonra tanınamayacak bir halde dışarı çıktı. Kahverengi ekoseli ceketi, şortu, yün çorapları, kızıl peruğu ve kasketiyle ve biraz koyulaştırdığı ten rengiyle otuz yaşlarında bir İngiliz gibi görünüyordu artık.

Üstünde bir ressama ait görünen malzemelerin olduğu bir bisiklete atladı ve Austerlitz Garı'na doğru sürdü.

O geceyi Issoudun'da geçirdi. Ertesi sabah gün ağarırken bisikletine bindi. Saat yedide Châteauroux postanesine girdi ve Paris'le telefon görüşmesi yapmak istediğini söyledi. Beklerken oradaki görevliyle sohbet etmeye başladı ve adamdan iki gün önce aynı saatlerde, otomobile binmek için giyinmiş bir adamın da Paris'le telefon görüşmesi yapmak istediğini öğrendi.

Kanıtı bulmuştu. Daha fazla beklemedi.

Öğleden sonraya gelindiğinde, yadsınamaz kanıtlar sayesinde bir otomobilin Tours yolunu takip ederek Buzançais köyünden ve Châteauroux şehrinden geçtiğini ve şehrin ilerisinde, ormanın kenarında durduğunu kesinleştirmişti. Saat ona doğru, kimliği *bilinmeyen bir adam tarafından sürülen üstü açık bir*

araba otomobilin yanında durmuş ve sonra da Bouzanne vadisinden geçerek güneye doğru devam etmişti. Otomobile gelince, o da yönünü diğer tarafa, kuzeye çevirmiş ve Issioudun'a doğru gitmişti.

Isidore arabanın sahibini kolayca bulmuştu ancak adam pek bir şey bilmiyordu. Atı ve arabayı birine kiralamıştı ve o da ertesi gün bizzat gelip ikisini de teslim etmişti.

Son olarak, aynı akşam Isidore otomobilin Issoudun'dan geçip Orléans'a, yani Paris'e doğru yoluna devam ettiğini öğrendi.

Tüm bunlardan çıkan sonuca göre Isidore'un babası yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Eğer değilse, sırf Châteauroux'dan telefon etmek için Fransa'nın içinde yaklaşık beş yüz kilometre yol kat etmeleri ve sonra da dik bir açı yaparak Paris yoluyla geri dönmeleri mantıklı mıydı? Bu büyük yolculuğun daha kesin bir amacı vardı: Babasını ayarladıkları yere götürmek. "Ve burası kolaylıkla ulaşabileceğim bir yerde," dedi Isidore kendi kendine, umutla ürperirken. "Babam buradan elli-altmış kilometre uzaklıkta bir yerde, kendisini kurtarmamı bekliyor. Yakında bir yerde... Aynı havayı soluyoruz."

Bir an önce çalışmaya başladı. Fiziki bir harita alıp onu bunu ufak karelere ayırdı ve sonra her birini tek

tek ziyaret etmeye başladı. Çiftliklere girip köylülerle konuştu; öğretmenlerle, muhtarlarla, mahalle rahipleriyle görüştü; kadınlarla sohbet etti. Ona göre daha fazla gecikmeden amacına ulaşmalıydı ve kurtarmayı istediği tek insanın babası değil de Lüpen'in tutsak ettiği diğer tüm kişiler olduğunu düşününce daha da isteklendi. Raymonde de Saint-Véran, Ganimard, Herlock Sholmès ve belki başkaları, daha bir sürü kişi daha vardı ve onlara ulaşırsa aynı zamanda Lüpen'in kalesine, haydut yatağına, tüm dünyadan çaldığı hazineleri yığdığı girilmesi imkânsız sığınağa da ulaşabilecekti.

Ancak on beş gün süren nafile aramalardan sonra hevesi azaldı ve sonunda kendine güvenini de kaybetti. Başarıya ulaşması giderek geciktiği için her geçen gün buna inancı azalıyor ve soruşturma planına devam etse de çabaları sonucu en ufak bir şey keşfettiğinde bile büyük bir şaşkınlık yaşamaya başlıyordu.

Cesaret kırıklığıyla dolu, monoton günler yaşamaya devam ediyordu. Bir gün gazetede Gesvres Kontu ve kızının Ambrumésy'den ayrılıp Nice yakınlarında bir yerde kalmaya gittiklerini okudu. Ayrıca Harlington'ın serbest bırakıldığını, Arsen Lüpen tarafından söylenenlere bakılarak adamın masumiyetinin kesinleştiğini de öğrendi.

Isidore kaldığı yeri değiştirip iki gün La Châtre'da ve iki gün de Argenton'da kaldı. Sonuç aynıydı.

İşte o zaman oyunu bırakmak üzereydi. Belli ki babasının kaçırıldığı araba bir yere kadar gitmiş, görevi başka bir arabaya devretmiş ve bu böyle devam etmişti. Yani babası uzaklara götürülmüştü. Artık böyle düşünüyordu.

Bir pazartesi sabahı üstündeki el yazısı yüzünden heyecanla titrediği, Paris'ten gelmiş, pulsuz bir mektubu gördüğünde ayrılmayı düşünüyordu. O kadar heyecanlıydı ki birkaç dakika boyunca, hayal kırıklığına uğrama korkusuyla mektubu açmaya cesaret edemedi. Elleri titriyordu. Bu mümkün müydü? Şeytani düşmanı tarafından kurulmuş bir tuzak olabilir miydi? Zarfı yırtarak açtı. Gerçekten de babası tarafından yazılmış bir mektuptu. El yazısı Isidore'un çok iyi bildiği tüm kendine özgülükleri, tuhaflıkları yansıtıyordu. Şöyle yazmıştı babası:

Bu satırlar sana ulaşacak mı acaba sevgili oğlum? Buna inanmaya cesaret edemiyorum.

Kaçırıldığım gece boyunca bir otomobille seyahat ettik, sonra sabah olunca atlı bir arabaya geçtik. Hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim bağlıydı.

Şu an hapsedildiğim şato etrafın genel yapısı ve parktaki bitkilere bakılacak olursa ülkenin ortalarında bir yerlerde. Kaldığım oda ikinci katta. İki pencerem var ve biri mor salkım sarmaşıklarıyla neredeyse tamamen kapanmış durumda. Öğleden sonra belli saatlerde parkta yürüyüş yapmaya iznim var ama sürekli gözetim altındayım.

Bu mektubu sana belki ulaşır umuduyla yazıyorum ve bir taşın üstüne bağlıyorum. Belki bir gün bunu duvarın üstünden atabilirim ve köylülerden biri alır. Benim için endişelenme. Bana son derece saygılı davranıyorlar.

Seni çok seven ve sana verdiği zahmetleri düşününce çok üzülen yaşlı baban,

BEAUTRELET

Isidore hemen postane damgasına baktı. *Cuzion (Indre)* yazıyordu. Indre! Haftalarca inatla aradığı şube buydu!

Her zaman yanında taşıdığı cep rehberine baktı. Cuzion, Eguzon kantonundaydı. Orada da bulunmuştu.

Tedbirli davranıp bölgede artık tanınmaya başlanan İngiliz kılığını bir kenara bırakarak işçi kılığına

girdi ve Cuzion'a doğru yola çıktı. Burası ufak bir köydü. Mektubu gönderen kişiyi kolaylıkla bulabilirdi.

Gerçekten de şansı yaver gidiyordu.

"Geçen çarşamba gönderilmiş bir mektup!" diye bağırdı muhtar. Isidore'un güvendiği ve kendisine yardım etmeye gönüllü muhtar aynı zamanda saygıdeğer bir iş adamıydı. "Dinleyin, sanırım size kesin bir ipucu verebilirim: Cumartesi sabahı bölgedeki bütün panayırları ziyaret eden bıçak bileyicisi Charel Dede benle köyün bir ucunda karşılaştı ve şöyle sordu: 'Efendim, bir mektup pulsuz da olsa gönderilebilir mi?' Ben de, 'Tabii ki,' dedim. 'Yani gider?' diye sordu tekrar. 'Kesinlikle. Yalnızca gönderme ücretini iki katı ödersiniz, tek fark bu,' diye cevapladım ben de."

"Nerede yaşar bu adam?"

"İleride, tepede... Mezarlıktan sonra göreceğiniz derme çatma kulübede yaşıyor. Sizle gelmemi ister misiniz?"

Adamın yaşadığı kulübe uzun ağaçlarla çevrili bir koruluğun ortasında tek başına duruyordu. Koruluğa girince üç saksağan büyük bir aceleyle uçtu; kuşların bekçi köpeğinin bağlandığı yerden uçtuklarını görmüşlerdi. Ve yaklaşmalarına rağmen köpek ne havlıyor ne de kıpırdıyordu.

Beautrelet oldukça şaşkındı. Hayvan ayakları katılaşmış ve yan yatmış bir şekilde yatıyordu, ölmüştü.

Hemen kulübeye koştular. Kapı açıktı.

İçeri girdiler. Rutubetli, alçak tavanlı odanın arka tarafındaki yere serilmiş eski püskü, hasır bir yatağın üstünde bir adam gündüz kıyafetleriyle uzanıyordu.

"Charel Dede?" diye bağırdı muhtar. "O da mı ölmüş yoksa?"

Yaşlı adamın elleri soğuk, suratı bembeyazdı ama kalbi yavaş da olsa atıyordu ve herhangi bir şekilde yaralanmamıştı.

Adamı kendine getirmeye çalıştılar ve çabaları sonuç vermeyince Beautrelet doktor çağırmaya gitti. Doktor da ikisinin yaptıklarından daha fazlasını yapamadı. Yaşlı adam acı çekiyor gibi görünmüyordu. Sadece uyuyor gibiydi ama yapay bir uykuydu bu, sanki hipnozla ya da uyku ilacıyla uyutulmuştu.

Ancak ertesi gecenin ortasında, Isidore yanında durduğu yaşlı adamın nefes alıp verişlerinin daha da hızlandığını ve tüm bedeninin etkisi altında kaldığı görünmez uyuşturucu bağlarından kurtulduğunu gördü.

Gün ağarırken adam uyandı ve normal hayatına devam etti: Yemek yedi, içkisini içti ve etrafta gezindi. Ama tüm gün boyunca genç adamın sorularına

cevap veremedi ve beyni hâlâ açıklanamaz bir şey yüzünden uyuşmaya devam ediyordu.

Sonraki gün Beautrelet'e sordu:

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Sanki ilk kez yanındaki yabancının varlığına şaşırmıştı.

Bu şekilde yavaş yavaş tüm becerilerini geri kazandı. Konuşuyordu. Planlar yapıyordu. Ama Beautrelet ona uyumasından önce yaptığı şeyleri sorunca anlamamış gibi görünüyordu.

Ve Beautrelet onun gerçekten de anlamadığını hissetti. Adam önceki cumadan beri olanların hepsini unutmuştu. Sanki hayatının sıradan akışında ani bir kesinti olmuştu. Cuma günü sabah ve öğleden sonra yaptıklarını, panayırda yaptığı alışverişi ve handa yediği yemeği anlattı. Sonra... Sonra, hiçbir şey yoktu. Adam o günün ertesinde uyandığına inanıyordu.

Bu, Beautrelet için korkunç bir şeydi. Gerçek oradaydı, babasının kendisini beklediği duvarı görmüş gözlerde, mektubu alan ellerde, olayla ilgili bilgilerin, bu oyunun oynandığı dünyanın ufak köşesini kaydetmiş beyindeydi. Ve Beautrelet o ellerden, o gözlerden, o beyinden gerçekle ilgili en ufak bir zerreyi bile çıkaramıyordu!

Ah, tüm çabalarının boşa çıkmasına neden olan elle tutulmaz ve çetin engeller; sessizlik ve unutuşlardan oluşan engeller! Bunların Arsen Lüpen'in imzasını taşıdığı o kadar belliydi ki... Yalnızca o babasının bir işaret vermeye çalıştığını fark edebilir ve bu işareti alıp kendisine zarar verebilecek adamın kısmen ölümüne neden olabilirdi. Beautrelet fark edildiğini ya da gizli gizli yaptığı araştırmaları duyan ve kendisine bir mektup ulaştığını öğrenen Lüpen'in savunmaya geçtiğini düşünmüyordu. Ama bu nasıl bir ön görü ve gerçek bir dehaydı ki herhangi bir yolcunun yapacağı olası suçlamayı bastırmak için harekete geçiyordu! Hiç kimse o parkın duvarları içinde yardım isteyen bir esir olduğunu bilemezdi artık.

Hiç kimse? Evet, Beautrelet biliyordu. Charel Dede konuşamıyordu. Tamam. Ama en azından yaşlı adamın ziyaret ettiği panayırı bulabilir ve dönmek için kullandığı yolun hangisi olduğunu mantık yürüterek bulabilirdi. Ve bu yol boyunca belki de en azından...

Isidore bu yüzden Charel Dede'nin kulübesini tekrar ziyaret etmemek konusunda dikkatli davrandı, böylece hiç kimse yaptıklarından haberdar olmayacaktı. Oraya tekrar gitmemeye kararlıydı. Yaptığı soruşturmalar sonucunda cuma günleri on-

on beş kilometre uzaklıktaki büyükçe bir köy olan Fresselines'de pazar kurulduğunu ve buraya oldukça kıvrımlı bir anayoldan ya da birkaç kestirme yolu takip ederek ulaşılabileceğini öğrendi.

Cuma günü gideceği yola karar verdi ama dikkatini çeken hiçbir şey yoktu, ne yüksek duvarlı bir yer ne de eski bir şatoyu andıran bir yapı görmüştü. Fresselines'deki bir handa öğle yemeği yedi ve Charel'in gelip bıçak bileyicisini taşıdığı ufak el arabasını önünde sürerek meydanı geçtiğini gördüğünde oradan ayrılmak üzereydi. Ama adamı belli bir mesafeden takip etmeye karar verdi.

Yaşlı adam iki kez uzun aralar verdi, o aralarda bir düzine bıçağı biledi. Sonra, en sonunda, Crozant yönüne ve Eguzon köyüne doğru giden oldukça farklı bir yolda ilerlemeye başladı.

Beautrelet yol boyunca onu takip etti. Ama daha beş dakika kadar gitmişti ki yaşlı adamı takip eden tek kişi olmadığı izlenimine kapıldı. Diğer adam ikisi arasında yürüyor, Charel durduğunda duruyor, tekrar yürüdüğünde yürüyor ama tüm bunları fark edilmemek adına hiçbir önlem almadan yapıyordu.

"Takip ediliyor," diye düşündü Beautrelet. "Belki de adamın duvarların önünde durup durmayacağını bilmek istiyorlardır."

Kalbi deli gibi çarpıyordu. En sonunda yaklaşmıştı.

Üçü arka arkaya dik yokuşlardan inip çıktılar ve sonunda Crozant'a vardılar. Charel orada bir saat kadar durdu. Sonra nehir kenarına gelip köprüden geçti. Ama sonra Beautrelet'i oldukça şaşırtan bir şey oldu. Diğer adam köprüden geçmedi. Yaşlı adamın uzaklaşmasını seyretti ve iyice gözden kaybolunca kendisi de tarlalara doğru giden patikada yürümeye başladı. Ne yapacaktı şimdi? Beautrelet birkaç saniye boyunca tereddüt etti ama sonra hemen kararını verdi. Diğer adamı takip edecekti.

"Charel Dede'nin dosdoğru ilerlediğinden emin oldu," diye düşündü. "İçi rahatladı ve şimdi de gidiyor. Nereye? Şatoya mı?"

Amacına ulaşmaya yakındı. Bunu bilmek hem neşe hem de acı vericiydi.

Adam nehrin yukarısındaki karanlık ormana daldı ve sonra aydınlık alandaki patikada tekrar göründü. Arkasından Beautrelet de ormandan çıktı ama adamı artık göremediğini fark edince çok şaşırdı. Gözleriyle etrafı tarıyordu ki birden çığlık atmak istedi ama bunu bastırdı ve geri geri giderek az önce çıktığı ağaçların arasına döndü. Sağ tarafında, belli aralık-

larla inşa edilmiş yekpare payandalarla desteklenen yüksek duvarları görmüştü.

Orasıydı! Orasıydı! Babasını esir eden duvarlardı onlar! Lüpen'in esirlerini sakladığı gizli yeri bulmuştu.

Kendisini saklayan ağaçların arasından çıkmaya cesaret edemedi. Yavaşça, neredeyse yüz üstü sürünerek sağa doğru gitti ve bu şekilde yan taraftaki ağaçların seviyesine kadar yükselen bir tepeciğin üstüne çıktı. Duvarlar hâlâ yüksek kalıyordu. Yine de duvarların çevrelediği şatonun çatısını görebildi. XIII. Louis dönemine ait bu çatının üstünde diğerlerinden daha sivri ve daha yüksek olan bir kule ve onun etrafında ise daha ince çan kulecikleri vardı.

Beautrelet o gün daha fazla bir şey yapmadı. Düşünmeye ve hiçbir şeyi şansa bırakmadan saldırı planını hazırlamaya ihtiyacı vardı. Lüpen'e karşı üstünlük sağlamıştı, şimdi geriye saati ve mücadele şeklini seçmek kalmıştı. Oradan uzaklaştı.

Köprünün yakınlarında süt kovaları taşıyan iki köylü kıza rastladı. Onlara sordu:

"Şurada, ağaçların arkasındaki şatonun adı ne?"

"Aiguille Şatosu efendim."

Soruyu öylesine sormuştu ama aldığı cevap nefesini kesti.

"Aiguille Şatosu mu? Ah! Şu anda neredeyiz peki? Indre bölgesinde mi?"

"Değiliz. Indre nehrin öteki tarafı oluyor. Bu taraf Creuse."

Isidore bir şimşek çakmışçasına her şeyi anladı. Aiguille Şatosu! Creuse bölgesinde! Aiguille Creuse! Oyuk İğne! O kâğıtta yazanları açacak anahtar! Kesin, net, mutlak zafer!

Başka hiçbir şey söylemeden iki kıza sırtını döndü ve sarhoş bir adam gibi yalpalayarak yürümeye başladı.

6

Tarihi Sır

Beautrelet kararını kısa süre sonra vermişti: Yalnız hareket edecekti. Polise haber vermek çok tehlikeli olurdu. Onlara sadece varsayımlar sunabileceği gerçeğini bir kenara bıraksa bile polisin yavaşlığından, kaçınılmaz boşboğazlıklarından, tüm o ön soruşturmadan korkuyordu çünkü bu sırada Lüpen olanlardan haberdar olup harekete geçer ve rahat bir şekilde ortadan kaybolmaya zaman bulurdu.

Ertesi sabah saat sekizde kolunun altında ufak bir çıkınla Cuzion yakınlarında kaldığı handan ayrıldı, karşısına çıkan ilk koruluğa girdi, üstündeki işçi

kıyafetlerini çıkardı ve bir kez daha İngiliz ressam kılığına girip yakınlardaki en büyük köy olan Eguzon'daki notere gitti.

Adama burayı çok sevdiğini ve eğer uygun bir ev bulabilirse anne ve babasıyla birlikte buraya yerleşmeyi düşündüğünü söyledi. Noter birkaç yerden bahsetti. Beautrelet birilerinin kendisine Creuse'un kuzeyindeki Aiguille Şatosu'ndan bahsettiğini söyledi.

"Ah, evet ama Aiguille Şatosu beş yıldan beri müşterilerimden birine ait ve satılık değil."

"O zaman sahibi içinde oturuyor?"

"Oturuyordu, daha doğrusu annesi oturuyordu. Ama kadın şatoyu çok beğenmedi, oldukça kasvetli buldu. Bu yüzden geçen yıl taşındılar."

"Peki, şu anda orada kimse yaşıyor mu?"

"Evet, bir İtalyan. Müşterim şatoyu yaz sezonu için Baron Anfredi diye birine kiralamış."

"Ah, Baron Anfredi! Hâlâ genç görünen, oldukça ağırbaşlı ve ciddi tavırlı bir adamdır kendisi.

"Bilemiyorum. Müşterim adamla doğrudan ilgilendi. Her zamanki kontratlarımızdan birini yapmadık, sadece bir mektup vardı."

"Ama baronu tanıyorsunuz?"

"Hayır, şatodan hiç çıkmaz. Bazen geceleri oto-

mobiliyle çıktığını söylerler. Alışverişini yaşlı bir aşçı yapar, o da kimseyle konuşmaz. Oldukça tuhaf insanlar..."

"Müşterinizin şatoyu satmaya razı olacağını düşünüyor musunuz?"

"Sanmıyorum. Orası tarihi bir şato, XIII. Louis tarzında yapılmış en nadide eserlerden biri. Müşterim şatoyu çok seviyor ve fikrini değiştirmedikçe..."

"Bana ismini ve adresini verebilir misiniz?"

"Louis Valméras, Mont-Thabor Sokağı 34 numara."

Beautrelet en yakın istasyona gidip Paris trenine bindi. Ertesi gün, üç nafile ziyaretten sonra en sonunda Louis Valméras'ı evinde buldu. Valméras otuzlu yaşlarındaydı ve içten bakışları, hoş bir ifadeye sahip bir suratı vardı. Beautrelet lafı ağzında eveleyip gevelemeden kim olduğunu, ne yapmaya çalıştığını ve şu anda attığı adımın amacını açıkladı:

"Babamın Aiguille Şatosu'nda tutulduğuna inanmak için çok iyi nedenlerim var," dedi, "hiç şüphesiz diğer kurbanlarla birlikte. Ve buraya kiracınız Baron Anfredi hakkında neler bildiğinizi sormak için geldim."

"Pek bir şey bilmiyorum. Baron Anfredi'yle geçen kış Monte Carlo'da tanıştık. Tesadüfen, benim bir şa-

tom olduğunu öğrenmiş ve yazı Fransa'da geçirmek istediği için de bana orayı kiralamamı teklif etti."

"Genç bir adam değil mi?"

"Evet, çok anlamlı bakan gözleri ve açık renk saçları var."

"Sakalı?"

"Evet, arkadan kapanan yakasının üstüne düşmüş, iki ucu olan bir sakalı vardı. Aslına bakılırsa, gerçekten de İngiliz bir rahibe benziyordu."

"Bu o..." diye mırıldandı Beautrelet. "Ben onu o şekilde gördüm. Tam anlattığınız gibi."

"Ne! Şimdi siz..."

"Kiracınızın Arsen Lüpen'den başkası olmadığına eminim."

Hikâye Louis Valméras'ı eğlendirmişti. Adam Arsen Lüpen'in bütün maceralarını ve Beautrelet'le girdiği mücadeleyi biliyordu. Ellerini ovuşturdu.

"Hah, Aiguille Şatosu meşhur olacak! Artık annemin o evde yaşamıyor oluşunu umursamıyorum, her zaman için ilk fırsatta oradan kurtulmayı düşünüyordum. Bu olaylardan sonra hemen bir alıcı bulurum artık. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Sizden son derece ihtiyatlı davranmanızı ve tam olarak emin olana kadar polise haber vermemenizi

isteyeceğim. Eğer kiracım Arsen Lüpen değilse ortaya çıkacak durumu düşünebiliyor musunuz?"

Beautrelet planını anlattı. Geceleyin oraya tek başına gidip duvarları tırmanacak, parkta uyuyacak ve sonra da...

Louis Valméras onu durdurdu.

"O yükseklikteki duvarları o kadar kolay tırmanamazsınız. Tırmansanız bile anneme ait olan ve şatoda bıraktığım iki iri çoban köpeği sizi yakalar."

"Peh! Birazcık zehir yeter."

"Mecburen kullanacaksınız. Ama farz edelim ki onları atlattınız. Ya sonra? Şatoya nasıl gireceksiniz? Kapılar çok sağlam, pencereler demirli. Ve içeri girebilseniz bile size kim rehberlik edecek? İçeride seksen oda var."

"Evet, ama bahsettiğim oda ikinci katta ve iki penceresi var."

"O odayı biliyorum, oraya Mor Salkımlı Oda deriz. Ama orayı nasıl bulacaksınız? Üç merdiven ve labirentleri andıran koridorlar var. Size ipuçları verip yolu tarif edebilirim ama yine de kaybolursunuz."

"Benimle gelin," dedi Beautrelet gülerek.

"İmkânsız. Güneyde yaşayan anneme yanına gideceğime dair söz verdim."

Beautrelet birlikte kaldığı arkadaşının yanına dön-

dü ve hazırlık yapmaya başladı. Ama günün sonlarına doğru gitmeye hazırlanırken Valméras onu ziyarete geldi.

"Beni hâlâ istiyor musunuz?"

"Elbette!"

"Çok güzel! Sizinle geliyorum. Evet, bu yolculuk beni heyecanlandırıyor. Sanırım çok eğlenceli olacak ve ben de bu tür şeylere bulaşmayı severim. Hem size yardım da dokunacak. Bakın, başlangıç olarak böyle bir şeyim var."

Paslanmış ve oldukça eski görünen büyük bir anahtar uzattı.

"Bu anahtar nereyi açıyor?" diye sordu Beautrelet.

"İki payanda arasında gizlenmiş ve yüzyıllardır kullanılmamış ufak bir arka kapıyı. O kapıyı kiracıma göstermek aklıma bile gelmemişti. Koruluktan hemen sonra kapıyı görüyorsunuz."

Beautrelet adamın sözünü hemen kesti.

"O kapıyı biliyorlar. Geçen gün takip ettiğim adam parka o kapıdan girdi. Olsun, bu eğlenceli bir oyun ve biz kazanacağız. Ama kartlarımızı dikkatli oynamalıyız!"

İki gün sonra yarı bitkin durumdaki bir atın çektiği bir Çingene karavanı Crozant'a girdi. Sürücüsü,

karavanı köyün ucundaki eski, ıssız bir sundurmanın altına durdurdu. Valméras'tan başkası olmayan sürücünün yanında, hasırdan sandalyelere kurulmuş üç genç adam daha vardı: Beautrelet ve Janson Lisesi'nden iki arkadaşı.

Üç gün boyunca orada bekleyip uygun, ay ışıksız bir gece beklediler ve parkın hemen dışında dolaşmaya başladılar. Beautrelet arka kapıyı görmüştü. Birbirine çok yakın duran, neredeyse bitişik gibi görünen iki payandanın arasındaki bu kapı önündeki böğürtlen çalıları sayesinde gizleniyordu. En sonunda, dördünce gece gökyüzü simsiyah bulutlarla kaplandı ve Valméras koşullar istedikleri gibi olmazsa tekrar geri dönme riskini alarak keşfe çıkmaları gerektiğine karar verdi.

Dördü birlikte ufak koruluktan geçtiler. Sonra Beautrelet elini sıyırarak çalıların arasından geçti, yavaş hareketlerle yarı doğruldu ve çok dikkatli bir şekilde anahtarı kilide soktu. Yavaşça çevirdi. Kapı hiç uğraştırmadan açılacak mıydı? Diğer tarafta bir sürgü var mıydı? Yavaşça itti. Kapı gıcırdamadan ya da sarsılmadan açıldı. Parka girmişti.

"Girdiniz mi Beautrelet?" diye sordu Valméras. "Beni bekleyin. Siz ikiniz kapıyı bekleyin ve kaçış yolumuzu açık tutun. En ufak bir tehlikede ıslık çalın."

Sonra Beautrelet'in elinden tuttu ve gür çalıların arasına daldılar. Ortadaki çimenliğin ucuna vardıklarında daha düz bir yere çıkmışlardı. Aynı anda ay ışığından bir huzme bulutların arasından çıktı ve hiç şüphesiz yapının ismini aldığı sivri kulenin etrafındaki ufak çan kuleleriyle şatoyu gördüler. Pencerelerde ışık yoktu. Ses de duyulmuyordu. Valméras arkadaşının kolunu kavradı:

"Kıpırdamayın."

"Ne oldu?"

"Köpekler, oradalar. Bakın..."

Bir uluma duydular. Valméras alçak sesle bir ıslık çaldı. İki beyaz siluet ileri doğru sıçradı ve sahiplerinin ayaklarının dibine yattı.

"Yavaş olun çocuklar. Burada kalın... Aferin... Kıpırdamayın."

Sonra Beautrelet'e şöyle dedi:

"Şimdi ilerleyelim. Kendimi daha rahat hissediyorum."

"Doğru yolda olduğumuzdan emin misiniz?"

"Evet. Terasa yaklaşıyoruz."

"Ya sonra?"

"Hatırladığım kadarıyla sol tarafta, dereye bakan

terasın zemin kattaki pencerelerin seviyesine kadar yükseldiği yerinde doğru düzgün kapanmayan ve dışarıdan açılabilen bir panjur var."

Bahsettiği pencerenin yanına geldiklerinde panjurun ufak bir kuvvetle açıldığını gördüler. Valméras yanında getirdiği camcı elmasıyla pencere camlarından birini kesti. İç taraftaki mandalı çekti. İkisi arka arkaya balkondan geçtiler. Artık şatonun içindeydiler.

"Şu an bulunduğumuz oda," dedi Valméras, "bir koridorun sonuna açılıyor. Sonra heykellerin sıralandığı geniş bir koridor geliyor ve koridorun ucunda babanızın kaldığı odanın yakınlarında bir yere çıkan bir merdiven var."

Bir adım ilerledi.

"Geliyor musunuz Beautrelet?"

"Evet, evet."

"Hayır, gelmiyorsunuz. Neyiniz var böyle?"

Beautrelet'i elinden tuttu. Yere çökmüş genç adamın eli buz gibiydi ve Valméras onun korktuğunu anladı.

"Neyiniz var?" diye tekrarladı.

"Hiçbir şey. Geçer şimdi."

"Ne oldu ki?"

"Korkuyorum."

"Korkuyor musunuz?"

"Evet," dedi Beautrelet, açık sözlülükle. "Sinirlerim bozuldu. Genelde kontrollü olurum ama bugün... Bu sessizlik, bu heyecan... Yargıç kâtibi tarafından bıçaklandığımdan beri... Ama geçer. İşte, geçiyor."

Ayağa kalkmayı başardı ve Valméras onu odadan çıkardı. Koridor boyunca el yordamıyla ilerlediler, o kadar sessiz hareket ediyorlardı ikisi de birbirinin çıkardığı sesi duymuyordu. Ancak cılız bir ışık ilerledikleri koridoru aydınlatıyor gibiydi. Valméras başını uzatıp baktı. Merdivenlerin aşağısında, saksı içindeki bir palmiye ağacının dalları arasından görünen bir sehpada gece lambası vardı.

"Bekleyin," diye fısıldadı Valméras.

Gece lambasının yanında tüfekli bir adam nöbet tutuyordu. Onları görmüş müydü? Belki. En azından bir şeyler dikkatini çekmiş olmalıydı ki tüfeğini omzuna koymuştu.

Beautrelet içinde çalı cinsi bir bitkinin olduğu ince uzun bir saksının yanına, dizleri üstüne yığıldı ve kalbi göğüs kafesine çarparken sessizce durmaya devam etti.

Bu arada sessizlik ve başka bir hareketlilik olma-

yışı adamı rahatlatmıştı. Silahını indirdi. Ama kafası hâlâ saksının olduğu tarafa dönüktü.

Korkunç dakikalar yaşıyorlardı. On dakika, on beş dakika... Ay ışığı merdivenlerin yukarısındaki pencereden süzülüyordu. Ve birden Beautrelet ay ışığının azar azar olsa da değiştiğini ve on dakikadan daha az bir zaman sonra tam olarak suratına vuracağını fark etti.

Alnından akan büyük ter damlaları titreyen ellerine düşüyordu. Hissettiği işkence o kadar büyüktü ki ayağa kalkıp kaçmak üzereydi. Ama Valméras'ın yanında olduğunu hatırlayınca gözleriyle onu aradı ve adamın karanlıkta, heykellerin ve bitkilerin sağladığı örtüden faydalanarak ilerlediğini görünce ya da gördüğünü hayal edince şaşkına döndü. Valméras merdivenlerin aşağısında, nöbet tutan adamın birkaç adım uzağındaydı.

Ne yapacaktı? Her şeye rağmen oradan geçecek miydi? Yukarı tek başına çıkıp esiri kurtarmayı mı düşünüyordu? Ama nasıl geçecekti? Beautrelet artık onu göremiyordu, bu yüzden bir şeylerin gerçekleşmek üzere olduğu izlenimine kapıldı; öncekinden daha korkunç, daha ağır bir sessizlik buna işaret ediyordu.

Ve birden nöbet tutan adamın üstüne bir siluet

sıçradı, gece lambası söndü. Mücadele sesi üstüne Beautrelet koştu. İki adam yerde yuvarlanıyorlardı. Eğilip görmeye çalıştı. Ama inleme ve iç çekiş sesleri duydu ve rakiplerden biri ayağa kalkıp onu kolundan yakaladı.

"Çabuk! Gelin benle!"

Bu Valméras'tı.

İki katı çıktılar ve girişine kilim gerilmiş bir koridorun önüne geldiler.

"Burası," diye fısıldadı Valméras. "Sol taraftaki dördüncü oda."

Kısa süre sonra odanın kapısını buldular. Bekledikleri gibi kapı kilitliydi. Kilidi açmak için yarım saat boyunca ses çıkarmamaya dikkat ederek uğraşmaları gerekti. En sonunda kapı açıldı. Beautrelet el yordamıyla yatağa gitti. Babası uyuyordu. Onu yavaşça uyandırdı.

"Benim, Isidore... Ve bir arkadaşım. Korkma, kalk hemen. Ses çıkarma."

Babası üstünü giyindi ama odadan çıkarlarken fısıldayarak şöyle dedi:

"Şatoda yalnız değilim."

"Öyle mi? Başka kimler var? Ganimard? Sholmès?"

"Hayır. Yani ben onları hiç görmedim."

"Kim o zaman?"

"Genç bir kız."

"Matmazel de Saint-Véran hiç şüphesiz?"

"Bilmiyorum. Onu birkaç kez, parkta uzaktan gördüm. Ve penceremden sarktığım zaman onun penceresini görebiliyorum. Bana işaret yolluyordu."

"Hangi oda olduğunu biliyor musun?"

"Evet, bu koridordaki üçüncü oda."

"Mavi oda..." diye mırıldandı Valméras. "Çift kanatlı bir kapı... Bizi bu kadar uğraştırmaz."

Kanatlardan biri kısa süre sonra açıldı. Yaşlı Beautrelet kızla konuşma görevini üstlendi.

On dakika sonra kızla birlikte odadan çıktı ve oğluna şöyle dedi:

"Haklısın. Matmazel de Saint-Véran'mış."

Dördü birlikte merdivenlerden inmeye başladılar. En alt basamağa indiklerinde Valméras eğilip adama baktı. Sonra onları sekiye açılan odaya yönlendirirken şöyle dedi:

"Ölmemiş, yaşayacak."

"Oh!" dedi Beautrelet, içi rahatlamıştı.

"Neyse ki bıçağım eğildi. Darbe ölümcül olmadı. Hem o haydutlar acınmayı hak etmiyorlar."

Dışarıda köpeklerle karşılaştılar ve iki hayvan on-

lara arka kapıya kadar eşlik etti. Beautrelet iki arkadaşını gördü ve hepsi birlikte parktan çıktılar. Sabahın üçü olmuştu.

Bu ilk zafer Beautrelet'i memnun etmeye yetmedi. Babası ve Matmazel de Saint-Véran'ı rahat bir yere götürür götürmez onlara şatoda yaşayanlar hakkında ve özellikle de Arsen Lüpen'in alışkanlıkları hakkında sorular sordu. Böylece Lüpen'in şatoya üç-dört günde bir ve geceleri otomobiliyle geldiğini ve sabahları da gittiğini öğrendi. Ziyaretlerinin her birinde iki esiriyle ayrı ayrı görüşüyordu. Ve hem babası hem de genç kız Lüpen'in kibarlığı ve son derece medeni oluşu konusunda hemfikirdi. Şu anda Lüpen şatoda değildi.

Ondan başka sadece, mutfağı ve evi çekip çeviren yaşlı bir kadın ve ikisini dönüşümlü olarak takip eden ve asla konuşmayan iki adam vardı. Tavırlarına ve görünüşlerine bakılırsa ikisi de çok önemli kişiler değillerdi.

"İki suç ortağı, hepsi bu..." dedi Beautrelet, en sonunda. "Daha doğrusu yaşlı kadınla birlikte üç. Kadını küçümsememek gerek. Ve eğer zaman kaybetmezsek..."

Hemen bisikletine atlayıp Eguzon'a gitti, jandarmaları uyandırıp hepsine haber verdi ve saat sekizde

atlarına binmiş jandarma onbaşı ve altı erle birlikte Crozant'a döndü. İki er Çingene karavanının yanında beklemeye başladı. İkisi arka kapının dışında konuşlandılar. Son ikisi ise onbaşıları, Beautrelet ve Valméras'la birlikte şatonun ana girişine yürüdüler. Ancak çok geçti. Kapı sonuna kadar açıktı. Köylülerden biri bir saat önce bir otomobili şatodan ayrılırken gördüğünü söyledi.

Tabii ki içeriyi aramaları bir sonuç vermemişti. Büyük bir olasılıkla çete orada kamp yapar gibi kalıyordu. Birkaç giysi, ufak bir kumaş parçası ve bazı mutfak eşyaları buldular, hepsi bu kadardı.

Beautrelet ve Valméras'ı şaşırtan şey yaralı adamın ortadan kaybolmasıydı. En ufak bir mücadele izi, hatta koridordaki döşeme taşlarında bir kandamlası bile göremediler.

Her şey söylenmişti. Sonunda Lüpen'in Aiguille Şatosu'ndan kaçtığına dair maddi bir kanıt bulunamamıştı. Yetkililer de genç kızın kaldığı odanın bitişiğindeki başka bir odada, üstünde Arsen Lüpen'in kartvizitinin iliştirildiği ve genç kız tarafından reddedildiği için solmaya terk edilmiş yarım düzine harika çiçek buketini görmemiş olsalardı Beautrelet ve babasının, Valméras ve Matmazel de Saint-Véran'ın söylediklerinin doğruluğunu sorgulayabilirlerdi. Bu-

ketlerden birinde kartvizitin yanı sıra Raymonde'un görmediği bir mektup vardı. O öğleden sonra mektup, sorgu yargıcı tarafından açıldığı zaman yazılanların yalvarmalardan, ricalardan, vaatlerden, tehditlerden, umutsuzluktan ve küçümsenme ve iğrenilmeden başka bir karşılık görmemiş bir aşkın tüm çılgın hallerini anlatan altı sayfadan ibaret olduğu görüldü. Mektup şu şekilde sona eriyordu: *Salı akşamı geliyorum Raymonde. O zamana kadar düşünün. Bana gelince, son derece kararlıyım.*

Beautrelet Matmazel de Saint-Véran'ı esaretinden salı sabahı kurtarmıştı.

Okuyucular bu beklenmedik olayın dünya çapında neden olduğu şaşkınlık ve coşku patlamasını hatırlayacaklardır: Matmazel de Saint-Véran özgürdü! Lüpen'in âşık olduğu güzel kız, yanında tutabilmek için türlü oyunlar çevirdiği kız pençelerinin arasından kaçırılmıştı! Ayrıca Lüpen'in istediği ateşkesi sağlayabilmesi için ihtiyaç duyduğu tutsağı yaşlı Beautrelet de özgürdü! İki esiri de özgürdü!

Ve Oyuk İğnenin çözülemeyeceğine inanılan sırrı dünyanın dört bir yanında biliniyordu!

İnsanlar bu haberle çok eğleniyordu. Hezimete uğramış maceracı hakkında aşk şarkıları yazılıyordu: *Lüpen'in Aşk Maceraları! Lüpen'in Gözyaşla-*

rı! Karasevdalı Hırsız! Yankesicinin Ağıtları! Tüm bunlar bulvarlarda söyleniyor, sanatçı stüdyolarında mırıldanılıyordu.

Kendisini rahat bırakmayan gazetecilerin sorularından bunalan Raymonde büyük bir ihtiyatla cevap verdi. Ama mektubu, çiçekleri ya da bu acıklı hikâyenin herhangi bir kısmını inkâr etmedi! Deyim yerindeyse kendisiyle dalga geçilen, küçük düşürülen Lüpen'in heykeli devrilmişti. Ve Beautrelet popüler bir kişiye dönüşmüştü. O her şeyi önceden görüp tahmin etmişti ve şimdi söylediği her şey açıklığa kavuşmuştu. Matmazel de Saint-Véran'ın kaçırılmasıyla ilgili sorgu yargıcı önünde verdiği ifade en ufak detayına kadar Isidore'un öne sürdüğü hipotezle uyuşuyordu. Gerçekler onun önceden söylediklerinin aynısıydı. Lüpen bu çocuğa yenilmişti.

Beautrelet babasına Savoie'daki evine dönmeden önce bu güneşli yerde kalması için ısrar etti. Ona ve Matmazel de Saint-Véran'a Gesvres Kontu ve kızı Suzanne'ın kışı geçirmek üzere çoktan yerleştiği Nice'e kadar eşlik etmek istiyordu. İki gün sonra Valméras da annesini yeni arkadaşlarını görmesi için getirdi. Böylece bu ufak grup Gesvres Villası'nda ufak bir koloni oluşturdu ve kontun tuttuğu yarı düzine adam tarafından gece gündüz korunmaya başladı.

Beautrelet ekimin başlarında lise öğrencisi olarak yeniden Paris'e döndü ve eğitimine devam edip sınavlarına hazırlanmaya başladı. Ve hayat bu kez daha sakin, daha olaysız bir şekilde yeniden başladı. Hem ne olabilirdi ki? Savaş bitmemiş miydi?

Lüpen kendi içinde bunu, ortadaki gerçeği kabullenmekten başka bir şey yapamayacağını çok net bir şekilde hissetmiş olmalıydı, zira güzel bir günde, diğer iki kurban Ganimard ve Herlock Sholmès ortaya yeniden çıktılar. Ancak hayata geri dönüşleri hiç de şaşalı ya da şaşırtıcı olmadı. Seyyar bir eskici ikisini Orfèvres Limanı'nda, karakolun karşısında bulmuştu. İkisinin de ağızları, elleri ve ayakları bağlıydı ve ikisi de uyuyordu.

Bir hafta süren şaşkınlıktan sonra doğru düzgün düşünmeyi başardılar ve Kırlangıç isimli bir yatla Afrika kıyılarında nasıl dolaştıklarını anlattılar; daha doğrusu Ganimard anlattı çünkü Sholmès kati ve inatçı bir sessizliğe bürünmüştü. Yolculukları sırasında, mürettebatın daha uzak limanlarda karaya ayak bastıkları sürelerde ikisinin ambarda geçirdikleri birkaç saati saymazlarsa kendilerini özgür sayabilirlerdi. Orfevres Limanı'na indirilmelerine gelince, bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorlardı ve bulundukları sırada, uyumaya başlamalarının üstünden muhtemelen birkaç gün geçmişti.

Esirlerin serbest bırakılması bu yenilginin son itirafıydı. Mücadeleyi bırakan Lüpen durumu kabullenmişti.

Dahası bir olay, yani Louis Valméras ile Matmazel de Saint-Véran'ın nişanlanması bu durumu daha da sinir bozucu hale getirmişti. İçinde yaşadıkları bu yeni koşulların yarattığı samimiyet sayesinde iki genç birbirlerine âşık olmuşlardı. Valméras, Raymonde'un melankoli kokan cazibesine âşık olmuştu; hayatın yaraladığı ve birileri tarafından korunmayı isteyen genç kız ise kurtarılmasına cesur bir şekilde katkı sağlamış bu adamın gücüne ve enerjisine teslim olmuştu.

Düğün günü heyecanla bekleniyordu. Lüpen saldırıya geçmeyi denemeyecek miydi? Âşık olduğu kadını geri döndürülemez şekilde kaybedişini anlayışla mı karşılayacaktı? İki ya da üç kez şüphe uyandıran birkaç adam villanın etrafında gezinirken görüldüler, hatta Valméras bir akşam kendisine ateş eden ve şapkasını delen sözde sarhoş bir adama karşı kendini savunmak zorunda kalmıştı. Ama sonunda tören gerçekleştirildi ve kararlaştırılmış gün ve saatte Raymonde de Saint-Véran, Madam Louis Valméras oldu.

Sanki kader Beautrelet'den yana çıkmıştı ve bu zafer haberini ikinci kez onaylamıştı. Bu, halk için

o kadar önemli bir şeydi ki genç adamın hayranları onun zaferini ve Lüpen'in tahttan düşüşünü kutlamak için bir şölen hazırlamaya karar verdiler. Bu harika bir fikirdi ve herkes hevesle kabul etti. On beş gün içinde üç yüz bilet satıldı. Paris'teki bütün liselere, her sınıftan iki öğrenciye verilmek üzere davetiyeler gönderildi. Halk zafer şarkıları söylüyordu. Bu şölen bir yüceltmenin temsiliydi.

Ama büyüleyici ve sade bir yüceltmeydi çünkü burada yüceltilen kahraman Beautrelet'di. Onun varlığı her şeyi olması gerektiği ölçülerine geri döndürüyordu. Genç adam son derece mütevazı davranıyordu ve bu aşırı coşku karşısında her zamanki gibi biraz şaşkındı; en meşhur dedektiflerden bile daha büyükmüş gibi bahsedildiği aşırı övgülerden utanıyordu. Evet, biraz utanıyordu ama çok da duygulanıyordu. Şölene gelenleri hoşnut edecek birkaç cümleyle konuştu. Dikkatle baktığınızda kızaran bir çocuğun utangaçlığı vardı üstünde. Mutluluğundan, gurur duyduğundan bahsetti. Ve gerçekten de ne kadar mantıklı ve kendine hâkim konuşsa da bu onun için asla unutulmayacak bir iftihar anıydı. Arkadaşlarına, Janson'dan gelen okul arkadaşlarına, onu tebrik etmek için özellikle gelmiş Valméras'a, Mösyö de Gesvres'e ve babasına gülümsedi.

Konuşmayı bitirdiğinde ve elinde hâlâ kadehi varken salonun diğer ucundan bir ses duyuldu; birileri el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyor, elindeki gazeteyi sallıyordu. Bir anda sessizlik oldu ve deminki adam tekrar yerine oturdu. Ama masanın etrafında bir meraktır başladı; gazete elden ele dolaşıyordu ve konuklar gazeteyi her açıp baktıklarında bir bağırış duyuluyordu:

"Okusanıza! Okusanıza!" diye bağırıyordu karşı tarafta oturanlar.

Şeref konuklarının oturduğu masadaki herkes ayaklandı. Mösyö Beautrelet gazeteyi aldı ve oğluna uzattı.

"Oku! Oku!" diye bağırdı herkes, daha yüksek sesle.

Diğerleri ise şöyle dedi:

"Dinleyin! Okuyacak! Dinleyin!"

Beautrelet seyircilerinin karşısında dikilip bu kadar hengâmeye neden olan makalenin yer aldığı akşam gazetesine baktı ve birden gözleri mavi kalemle altı çizilmiş manşete takıldı. İnsanları susturmak için elini kaldırdı ve yüksek sesle okumaya başladı. Bu şaşkına çeviren, çabalarını bir hiçe indirgeyen, Oyuk İğneyle ilgili düşüncelerini allak bullak eden ve Arsen Lüpen'le girdiği mücadelenin nafile oldu-

ğunu kanıtlayan açıklamaları okudukça sesi yavaş yavaş çatallaşmaya başladı:

Académie des Inscriptions et Belles-Lettres[3] *üyesi Mösyö Massiban'ın açık mektubudur.*

Sayın Editör,

1679 yılı, Mart ayının 17'sinde -yani XIV. Louis'nin yönetimi altında- Paris'te ufak bir kitap yayımlandı. Kitabın başlığı ve girişi şu şekildeydi:

OYUK İĞNE GİZEMİ

Tüm gerçekler ilk kez açıklanıyor.

Kitabın yüz adet kopyası mahkeme soruşturması için tarafımdan basılmıştır.

On yedi mart sabahı, saat dokuzda çok genç, iyi giyimli ve ismi bilinmeyen yazarımız kitabını mahkemedeki önemli kişilere dağıtmaya başladı. Saat onda dört kitabın dağıtma işini bitirdiğinde baş muhafız tarafından yakalanıp kralın dairesine götürüldü ve bir an önce, dağıttığı dört kopya aranmaya başladı. Yüz kopya bir araya getirilip teker teker sayıldıktan ve dikkatle incelenip onay

3 *Institut de France* bünyesindeki beş akademiden biri olan ve beşeri bilimler konusunda çalışmalar yapan kurum.

verildikten sonra kral onları bizzat ateşe attı ama sadece birini, kendi amaçları için sakladı. Sonra baş muhafıza kitabın yazarını Mösyö de Saint-Mars'a götürmesini istedi. Saint-Mars yazarı önce Pignerol'de ve sonra Sainte-Marguerite adasındaki hapishanede tuttu. Hapishanede tutulan mahkûm meşhur Demir Maskeli Adam'dan başkası değildi.

Eğer baş muhafız o görüşmede bulunmamış olsaydı ve kralın sırtı dönükken ateşe gitmeden önce başka bir kopyayı daha almamış olsaydı gerçek ya da en azından gerçeğin bir kısmı asla bilinemeyecekti. Altı ay sonra baş muhafız Gaillon ve Mantes arasındaki bir anayolda ölü bulundu. Katilleri adamın üstündeki her şeyi almışlar ancak sağ cebinde sakladığı mücevheri unutmuşlardı. Daha sonra fark edilen bu mücevher birinci kalite ve oldukça değerli bir elmastı.

Üstünden çıkanlar arasında el yazısıyla yazılmış bir not da bulundu. Baş muhafız bu notta alevlerden kurtardığı kitap hakkında konuşmasa da önceki bölümlerin özetini vermişti. Yazılanlar İngiliz kralları tarafından bilinen ama taç zavallı aptal VI. Henri'den York Dükü'ne geçtiğinde Jeanne d'Arc aracılığıyla Fransa kralı VII. Charles'a

açıklanan ve devlet sırrı haline gelen sırra işaret ediyordu. Bu sır her defasında yeniden mühürlenerek bir hükümdardan diğerine aktarılırdı, bir hükümdar ölüm döşeğindeyken, üstüne "Fransa Kralı için" yazarak mektubu hazır etmiş olurdu. Bu sır krallara ait olan ve yüzyıllardır giderek artmış olan muazzam bir hazinenin varlığıyla ve nerede olduğuyla ilgiliydi.

Yüz on dört yıl sonra XVI. Louis, Temple'da[4] *mahkûmken görevi kraliyet ailesini korumak olan muhafızlardan birini yanına alıp adama sordu:*

"Benim büyükbabalarımdan biri olan büyük krala, baş muhafız olarak hizmet etmiş bir atanız var mıydı?"

"Evet efendim."

"Şey... Size güvenebilir... Size güven..."

Tereddüt edince muhafız cümlesini tamamladı:

"İhanet etmeyeceğim konusunda güvenebilirsiniz."

"O zaman dinleyin beni."

Cebinden ufak bir kitap çıkardı ve son sayfalarından birini yırttı. Ama sonra fikrini değiştirdi:

4 Temple: Paris'te Orta Çağ'da inşa edilmiş ve Fransız devrimi sırasında kraliyet ailesinden pek çok kişinin hapsedildiği kale.

"Hayır, kopyalasam daha iyi olur."

Büyük bir kâğıt çıkardı ve yalnızca ufak bir dikdörtgen şekli kalıncaya kadar yırttı. Üstüne kitaptan kopardığı sayfada yer alan ve noktalar, harfler ve şekillerden oluşan beş satırı kopyaladı. Sonra kopardığı sayfayı yaktı, yazdığı kâğıdı dörde katlayıp kırmızı balmumuyla mühürledi ve adama verdi.

"Bakın, ben öldükten sonra bunu Kraliçe'ye teslim etmeli ve ona 'Kral bunu siz majesteleri ve oğlunuz için gönderdi.' demelisiniz. Eğer anlamazsa..."

"Anlamazsa?"

"O zaman, 'İğnenin sırrıyla ilgili,' diye eklemelisiniz. Kraliçe anlayacaktır."

Konuşmayı bitirince kitabı şöminede parlayan alevlerin arasına attı.

Ocağın yirmi birinde kral giyotinle idam edildi.

Merhum kralın görevlendirdiği muhafızın görevini yerine getirebilmesi için birkaç ay geçmesi gerekti.

Bu süre içinde Kraliçe Conciergerie'ye[5] *götürülmüştü. Muhafız en sonunda kurnazlık gerekti-*

5 Conciergerie. Paris'te bulunan ve önceleri saray, Fransız Devrimi sırasında ise zindan olarak kullanılan yapı.

ren entrikalardan sonra bir gün kendisini Marie-Antoinette'in huzurunda buldu. Çok alçak sesle konuşarak şöyle dedi:

"Kocanız merhum kraldan siz majesteleri ve oğlunuz için."

Sonra mühürlü mektubu kraliçeye uzattı.

Kraliçe kendisini burada tutsak edenlerin görmediğinden emin olarak mührü kırdı ama anlaşılamaz satırları görünce bir anlığına şaşırsa da sonra hemen anladı. Acı acı gülümsedi ve muhafızın güçlükle duyabileceği şekilde şöyle dedi:

"Neden bu kadar geç?"

Tereddüt etti. Bu tehlikeli belgeyi nerede saklamalıydı? En sonunda içinde takvimin, duaların, ilahilerin ve dini bilgilerin olduğu kitabını açtı ve kâğıdı deri ciltle onun üstündeki parşömenin arasındaki gizli bir göze yerleştirdi.

"Neden bu kadar geç?" diye sormuştu.

Aslına bakılırsa bu belgenin, onu kurtarabilmiş olsaydı, çok geç geldiği düşünülebilirdi ama bir sonraki ekim ayında Kraliçe Marie-Antoinette de giyotinle idam edildi.

Muhafız, ailesiyle ilgili evrakları incelerken büyük büyükbabasının, yani XIV. Louis'nin baş muhafızının kaleme aldığı el yazmasına denk geldi.

O andan itibaren aklında tek bir fikir vardı, o da tüm boş vakitlerini bu tuhaf bilmeceye ayırmaktı. Bütün Latin yazarları okudu, Fransa'nın ve tüm komşu ülkelerin yıllıklarını okudu, manastırları ziyaret etti, muhasebe defterlerini, diplomatik ilişkilerle ilgili bütün belgeleri, anlaşmaları inceledi ve bu şekilde, yıllardır orada burada bahsedilmiş bazı bilgileri keşfedebildi.

Sezar Galya Savaşı Üstüne Yorumlar *eserinin üçüncü kitabında, Viridovix'in Caleti şefi G. Titulius Sabinus tarafından mağlup edilmesinden sonra kendi huzuruna getirildiğinden ve serbest bırakılması karşılığında İğnenin sırrını açıkladığından bahsediyordu.*

III. Charles ile kuzeyli barbarların lideri Roll arasındaki Saint-Clair-sur-Epte Anlaşması'nda Rollo'nun isminin önünde unvanları da yer alıyor ve o unvanlar arasında İğnenin Sırrını Bilen *gibi bir ifade de geçiyordu.*

Sakson Güncesi'nde (Gibson baskısı, sayfa 134) Fatih William'dan bahsediliyor ve sancak değneğinin çelikten bir uçla sona erip bu ucun tıpkı bir iğne gibi delikli olduğu anlatılıyordu.

Jeanne d'Arc ise duruşmasında geçen oldukça muğlâk bir ifadede Fransa Kralı'na söyleme-

si gereken büyük bir sır olduğunu kabul ediyor. Hâkim ise bu ifadeye şöyle karşılık veriyor: "Evet, neyden bahsettiğinizi biliyoruz ve ölecek olmanızın nedeni de bu."

Bir yerde şöyle bir ifade geçiyordu: "IV. Henri bazen 'İğnenin erdemi üstüne' diye yemin ederdi."

IV. Henri'den önce yaşamış François 1520'de, Le Havre'daki ileri gelenler önünde yaptığı bir konuşmada "Fransa kralları ilişkilerin nasıl yürütüleceğini düzenleyen ve şehirlerin kaderine karar veren sırları taşırlar." gibi bir cümle söylemiş ve bu da bir Honfleur kasabalısının günlüğüne yazılmıştı.

Sayın Editör, Demir Maskeli Adam'la, baş muhafız ve onun torunlarının oğullarıyla ilgili tüm hikâyelerden yola çıktım ve bugün o torunların oğullarından biri tarafından yazılmış ve 1815 yılının haziran ayında basılmış bir kitapçığa ulaştım. Bu kitapçık Waterloo savaşından hemen önce ya da hemen sonra, yani büyük karışıklıkların yaşandığı bir dönemde basılmış, bu yüzden de içeriğindeki açıklamaların fark edilmeden başkalarına aktarılmış olması muhtemel.

Bu kitapçığın değeri ne peki? Bana, hiçbir değeri yok ve buna inanmamalıyız diyeceksiniz. İlk

önce ben de böyle düşündüm, ancak sonra aklıma Sezar'ın kitabında geçtiği bahsedilen bölümü okumak geldi. Önümdeki ufak kitapta yer alan ifadeye denk gelince nasıl da şaşırmıştım! Saint-Clair-sur-Epte Anlaşması, Sakson Güncesi, Jeanne d'Arc'ın duruşması, kısacası bu konuda bugüne kadar doğruluğunu teyit edebildiğim her şeyde aynı şaşkınlığı yaşadım.

Son olarak, 1815'teki kitapçığın yazarı tarafından bahsedilen çok daha kesin bir gerçek var. Fransa seçim kampanyası sırasında Napolyon'un altında çalışan bir memur olan yazar, bir akşam yolda giderken atı durduk yere ölüyor ve o da bir şatonun kapısını çalıyor. Şatonun sahibi eski Saint-Louis şövalyelerinden biri çıkıyor. Ve yazar bu yaşlı adamla sohbeti sırasında Creuse kıyısında dikilen bu şatonun XIV. Louis tarafından inşa ettirilip isimlendirilen ve onun isteğine uygun olarak çan kuleleri ve iğneyi andıran sivri bir kuleyle süslenen Aiguille Şatosu olduğunu öğreniyor. Üstündeki tarihe gelince, 1680 sayısı hâlâ duruyor olmalı.

1680! Kitabın yayımlanmasından ve Demir Maskeli Adam'ın hapsedilmesinden bir yıl sonra. Şimdi her şey açıklanıyordu: Sırrın duyulacağını

önceden tahmin eden XIV. Louis meraklılarına bu tarihi sırrı doğal bir şekilde açıklayabilmek için şatoyu inşa ettirip ismini koymuştu. Oyuk İğne! Creuse kenarında duran sivri kulelere sahip bir şato, hem de krala ait. İnsanlar gizemi çözecek anahtarı bulduklarını düşünüp tüm araştırmalarını sonlandıracaklardı.

Kralın her şeyi doğru hesapladığını iki yüz yıldan fazla bir zaman sonra Mösyö Beautrelet'in bu tuzağa düştüğünü görünce anlamış bulunuyoruz. Bu mektubu yazma nedenim de buydu efendim. Eğer Lüpen, Anfredi adıyla Creuse kenarında bulunan Aiguille Şatosu'nu Valméras'tan kiralamışsa, iki esirini o şatoda tutmuşsa bunun nedeni onun Mösyö Beautrelet'in kaçınılmaz araştırmalarının başarısını kabul etmesi ve istediği barışı sağlamak amacıyla genç adamı XIV. Louis'nin tarihi tuzağı diye adlandırdığımız tuzağa düşürmesiydi.

Ve böylece bu inkâr edilemez sonuca, yani Lüpen'in hiç yardım almadan, elimizde olanlardan başka bir bilgiye sahip olmadan, gerçekten de sıra dışı bir dehanın büyücülüğü yardımıyla deşifre edilemeyen belgeyi deşifre etmeyi başardığına, yani Fransa krallarının son varisi olarak

Oyuk İğne *adlı kraliyet sırrını bildiğine geliyoruz!*

Mektup burada sona eriyordu. Ama son birkaç dakikadır, yani Aiguille Şatosu'yla ilgili kısmın başlangıcından beri yüksek sesle okumayı yapan Beautrelet değildi. Yenildiğini fark eden genç adam gazeteyi bırakmış ve sandalyesine çöküp yüzünü elleriyle kapamıştı.

Bu inanılmaz hikâyenin heyecanıyla titreyen, güçlükle nefes alıp veren kalabalık yavaş yavaş öne doğru yaklaşıyor ve genç adamın etrafını çevreliyordu. Herkes kederli bir halde Isidore'un vereceği cevabı, yapacağı itirafı beklemeye başladı.

Genç adam kıpırdamıyordu.

Valméras nazikçe Isidore'un ellerini çekip başını kaldırdı.

Isidore Beautrelet ağlıyordu.

7

İğne Anlaşması

Saat sabahın dördüydü. Isidore okula henüz dönmemişti. Lüpen'e karşı ilan ettiği büyük savaş sona ermeden önce de dönmeye niyeti yoktu. O kadar kararlıydı ki arkadaşlarıyla birlikte şölen yerinden güçsüz ve incinmiş bir şekilde çıkıp bir arabaya bindiklerinde kendi kendine yemin etmişti. Çılgınca bir yemin! Saçma ve mantıksız bir savaş! Tek başına, silahsız bir delikanlı olarak enerji ve güç timsali bir adama karşı ne yapabilirdi ki? Ona ne taraftan

saldıracaktı? Adama saldırılamıyordu. Onu neresinden yaralayacaktı? Adam dokunulmazdı sanki. Onu nerede bulacaktı? Adam ulaşılamazdı.

Sabahın dördü... Isidore okul arkadaşının davetini yine kabul etmişti. Kaldığı odada, dirsekleri şömine rafının üstünde ve yumruk yaptığı iki eli çenesinin altındayken şöminenin önünde dikiliyor ve aynadaki yansımasını inceliyordu.

Şimdi ağlamıyordu, artık ne gözyaşı dökmek istiyor ne yatağında yatarken kendi kendine hakaretler ediyor ne de son iki saat boyunca yaptığı gibi, umutsuzluğa kapılıyordu. Düşünmek, düşünmek ve anlamak istiyordu.

Ve gözlerini aynadaki gözlerden ayırmıyordu, sanki karşısındaki düşünceli yansımaya bakarak düşünce gücünü iki katına çıkarmayı, aynadaki yansımada kendi içinde bulamadığı o çözümü bulmayı umuyordu. Bu şekilde saat altıya kadar dikildi. Ancak sonra, bir soru zihnine bir denklem kesinliğiyle, çıplak ve sade bir şekilde, yavaş yavaş girdi ve zihnini karmaşıklaştırıp karartan bütün detayları temizledi.

Evet, bir hata yapmıştı. Evet, o kâğıttakileri tamamen yanlış bir şekilde yorumlamıştı. "İğne" sözcüğü Creuse kenarındaki şatoya işaret etmiyordu. Aynı şekilde, "demoiselles" sözcüğü de Raymonde de Saint-

Véran ve kuzenine işaret edemezdi çünkü metin yüzyıllar önce yazılmıştı.

Bu yüzden her şey tekrar yapılmalıydı. Ama nasıl?

Tek bir kanıt tartışılmazdı: O da XIV. Louis döneminde yayımlanmış kitaptı. Demir Maskeli Adam olduğu sanılan kişi tarafından basılan yüz kopyadan sadece ikisi yanmaktan kurtulmuştu. Birisi baş muhafız tarafından aşırılmış ve sonrasında kaybedilmişti. Diğeri XIV. Louis tarafından saklanıp XV. Louis'e verilmiş ve sonrasında XVI. Louis tarafından yakılmıştı. Ama asıl sayfanın bir kopyası, yani sırrı çözecek şeyin yer aldığı sayfa, en azından kriptografik bir çözümün yer aldığı sayfa Marie-Antoinette'e iletilmiş, o da bunu ibadet kitabının cildine saklamıştı.

Bu kâğıda ne olmuştu peki? Beautrelet'in ellerinde tuttuğu ve Lüpen'in kendisinden sorgu yargıcının kâtibi Brédoux aracılığıyla geri aldığı kâğıt mıydı bu? Yoksa kâğıt hâlâ Marie-Antoinette'in kitabında mıydı?

Soru burada şu şekle dönüşüyordu: "Kraliçenin kitabına ne olmuştu?"

Beautrelet kısa bir dinlenmenin ardından babasının bir arkadaşına, sık sık bir konuda uzman görüşünü bildirmesi için resmi olarak çağrılan ve yakın zaman önce katalog düzenlemesi için müzelerden

birinin yöneticisine tavsiye vermesi için davet edilen yaşlı ve deneyimli bir koleksiyoncuya danıştı.

"Marie-Antoinette'in ibadet kitabı mı?" diye bağırdı. "Kraliçe onu hizmetçisine bırakmıştı, Kont Fersen'e gizlice ulaştırması konusunda talimatlar vererek. Kitap kontun ailesinde saygıyla korunduktan sonra, son beş yıldır bir camekânın içinde sergileniyor."

"Camekân mı?"

"Evet, hem de Carnavalet Müzesi'nde."

"Müze saat kaçta açılıyor?"

"Yirmi dakika sonra."

Isidore ve arkadaşı arabadan indikleri sırada Madam de Sevigne'in eski malikânesinin kapıları açılıyordu.

"Merhaba Mösyö Beautrelet!"

Yaklaşık on kişi onu selamladı. Büyük bir şaşkınlıkla, "Oyuk İğne meselesini" takip eden gazeteci güruhunu hemen tanıdı. İçlerinden biri şöyle dedi:

"Hepimizin aynı fikirde olması ne tuhaf değil mi? Dikkatli olun, Arsen Lüpen aramızda olabilir."

Hep birlikte müzeye girdiler. Kendisine hemen haber verilince müze müdürü gelip tamamen onlarla ilgilenmeye başladı, sonra hepsini camekâna götürdü ve süsten yoksun ve kraliyetle hiçbir alakası

yokmuş gibi görünen ufak kitabı gösterdi. Yine de hepsi Kraliçe'nin o trajik günlerinde dokunduğu, ağlamaktan kızarmış gözleriyle baktığı eşyayı görünce duygulanmadan edemediler. Ve kitabı alıp içini aramaya cesaret edemediler, sanki kutsal bir şeye saygısızlık edeceklerinden korkuyorlardı.

"Gelin Mösyö Beautrelet, bu sizin işiniz."

Beautrelet kitabı endişeli bir ifadeyle eline aldı. Görünüşü kitapçığın yazarının verdiği tarifle uyuşuyordu. Dışı kirli, yer yer lekelenmiş ve yıpranmış bir parşömenle kaplı ve altında sert bir deriden gerçek bir cilde sahip bir kitaptı.

Beautrelet gizli cep için öyle heyecanlanıyordu ki! Bu bir peri masalı mıydı? Yoksa XVI. Louis tarafından yazılan ve kraliçe tarafından ateşli hayranlarından birine miras bırakılan kâğıdı bulacak mıydı?

İlk sayfada, kitabın üst tarafında bir cep yoktu.

"Bir şey yok," diye mırıldandı.

"Bir şey yok," diye tekrar etti, etrafındaki heyecanlı grup.

Ama son sayfada kitabın sırtını biraz zorlayınca parşömenin cilde yapışık olmadığını fark etti. Parmaklarını arasına kaydırdı ve... Bir şeyler vardı, evet, hissetmişti. Bir kâğıt...

"Ah!" dedi, zafer kazanmış bir ses tonuyla. "İşte... Olabilir mi acaba?"

"Çabuk, çabuk!" diye bağırdı herkes. "Neyi bekliyorsunuz daha?"

Parşömenle cilt arasındaki gizli cepten ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"Haydi, okusanıza! Kırmızı mürekkeple yazılmış kelimeler var. Durun bir dakika... Kan olabilir, rengi solmuş gerçi ama... Okusanıza!"

Isidore okudu:

Size Fersen. Oğlum için, 16 Ekim 1793... Marie-Antoinette.

Ve birden bire Beautrelet şaşkınlıkla bağırdı. Kraliçenin imzasının altında... İmzasının altında siyah mürekkeple yazılmış ve altı çizilmiş iki kelime vardı: *Arsen Lüpen*

Oradaki herkes kâğıdı sırayla eline aldı ve dudaklarından aynı şaşkınlık nidası döküldü:

"Marie-Antoinette... Arsen Lüpen."

Ardından büyük bir sessizlik çöktü. Bu ikili imza... Yüzyıldan daha fazla bir süre boyunca uykuya dalmış bu ibadet kitabında bir araya gelmiş iki isim, zavallı kraliçenin çaresizliğini anlatan kelimeler... O korkunç tarih, 1793 yılının 16 Kasım'ı, kraliçenin

başının kesildiği tarih... Tüm bunlar berbat ve şaşırtıcı bir şekilde trajikti.

"Arsen Lüpen..." diye fısıldadı oradakilerden biri, böyle yaparak kutsal sayfanın sonundaki şeytani ismin uyandırdığı korkuyu vurguluyordu sanki.

"Evet, Arsen Lüpen," diye tekrarladı Beautrelet. "Kraliçenin arkadaşı Fersen onun can verirken çaresizce yaptığı çağrıyı anlayamamıştı. Sevdiği kadının kendisine gönderdiği şeyi muhafaza ederek yaşadı ve yadigârın kendisine verilmesinin nedenini asla tahmin edemedi. Lüpen her şeyi keşfetti ve üstelik onu aldı."

"Neyi aldı?"

"Belgeyi tabii ki! XVI. Louis tarafından yazılmış belgeyi, yani şu anda ellerimde tuttuğum şeyi. Aynı görüntü, aynı şekiller, aynı kırmızı mühür. Lüpen'in, benim sadece kâğıdın cinsini, mührü vesaire inceleyerek kendi yararıma kullanabileceğim bir belgeyi bana bırakmamasını anlıyorum şimdi."

"Yani?"

"Yani diyorum ki belge orijinal olduğu için, kendi gözlerimle kırmızı mühür işaretlerini gördüğüm için, Marie-Antoinette kendi el yazısıyla yazdığı birkaç kelimeyle bana güven verdiği için tüm kitapçık

hikâyesi, Mösyö Massiban'ın gönderdiği mektupta anlattığı gibi, doğrudur. Çünkü Oyuk İğne diye bir mesele gerçekten var ve artık başaracağımdan eminim."

"Ama nasıl? Orijinal olsun ya da olmasın eğer deşifre etmeyi başaramazsanız o belgenin size bir faydası olmaz çünkü XVI. Louis açıklamanın yer aldığı kitabı imha etti."

"Evet ama diğer kopya, yani XVI. Louis'nin baş muhafızının alevlere gitmekten kurtardığı kopya imha edilmedi."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Aksini kanıtlayın."

Beautrelet bunu söyledikten sonra bir süre sessiz kaldı. Sonra gözleri kapalı bir şekilde ve yavaşça, sanki düşüncelerini sıraya koyup özetlemeye çalışırmışçasına şöyle dedi:

"Sırrı elinde tutan baş muhafız bunu torununun oğlu tarafından bulunan günlükte parça parça açıklıyor. Sonra bir sessizlik oluyor. Gizemin cevabını saklamış oluyor. Neden? Çünkü bu gizemden faydalanmak adama yavaş yavaş cazip gelmeye başlıyor ve o da bu isteğe karşı koyamıyor. Kanıt? Adamın öldürülmesi. Daha fazla kanıt mı istiyorsunuz? Üzerinde

bulunan ve hiç şüphesiz hiç kimse tarafından bilinmeyen gizli bir yerde saklanan kraliyet hazinesinden çalınmış olan muhteşem mücevher tam olarak Oyuk İğne gizemini oluşturuyor. Lüpen bu kadarını anlattı ve yalan söylemiyordu."

"Peki, tüm bunlardan ne çıkarıyorsunuz Beautrelet?"

"Şu sonucu çıkarıyorum: Bu hikâyenin reklamını olabildiğince çok yapmak, böylece tüm gazetelerin bizim *İğne Anlaşması* isimli kitabı aradığımızı bilmesi gerekiyor. Belki de bu kitap şehir kütüphanelerinin birinde bulunabilir."

Hemen bir not yazıldı ve Beautrelet, bunun bir sonuç vermesini bile beklemeden, bir an önce işe koyuldu.

İlk ipucu şöyleydi: Cinayet Gaillon yakınlarında işlenmişti. Aynı gün o şehre gitti. İki yüz yıl önce işlenmiş bir cinayeti yeniden canlandırmayı ummuyordu tabii ki. Ama yine de insanların anılarında, kırsal kesimin geleneklerinde iz bırakan cinayetler vardı.

Bunlar yerel günlüklere kaydedilirdi. Bir gün yörede çalışan bir arkeolog, eski efsaneleri seven sıradan biri, geçmiş zamanlardaki önemsiz olaylarla ilgilenen biri bunları gazetede bir makale ya da kendi

bulunduğu şehrin akademisine bir çalışma olarak sunabiliyordu.

Isidore bu arkeologlardan üç-dört tanesiyle görüştü. İçlerinden biri, aynı zamanda eski bir noterdi. Onunla birlikte hapishane kayıtlarını, eski yetki alanlarının ve bölgelerin kayıtlarını inceledi. On yedinci yüzyılda bir baş muhafızın öldürülmesiyle ilgili bir kayıt yoktu.

Bunun cesaretini kırmasına izin vermedi ve araştırmasına, belki de o zamanki soruşturmanın yer aldığı Paris'te devam etti. Ama çabaları bir sonuç vermedi.

Ancak başka bir ipucunu düşününce yeni bir yönde ilerlemeye başladı. Baş muhafızın, yani torunu göç etmiş, torununun oğlu cumhuriyet ordusunda görev yapmış, kraliyet ailesinin hapsedildiği sırada Temple'da geçici görev yapmış ve seçim kampanyasında Napolyon için çalışmış baş muhafızın adını bulmanın bir şansı yok muydu?

Sabırla çalışarak bir liste yaptı, burada en az iki isim birbirine neredeyse tamamen benziyordu: XIV. Louis döneminde görev yapmış Mösyö de Larbeyrie ve Fransız Devrimi'nden sonraki Terör döneminde görev yapmış yurttaş Larbrie.

Bu önemli bir noktaydı. Bunu gazetelere gönderdiği bir notta net bir şekilde belirtip bu Larbeyrie ya da onun soyundan gelenlerle ilgili herhangi bir şey biliyorlarsa haber vermelerini rica etti.

Enstitü üyesi ve mektubu yazan Mösyö Massiban şöyle bir cevap gönderdi:

Sayın Beautrelet,

Voltaire'in, XIV. Louis Yüzyılı (XXV. Bölüm: Hükümdarlığın Tuhaf Yanları ve Anekdotlar) adlı elyazmasında denk geldiğim şu kısma dikkatinizi çekmek istiyorum. Bu kısım bazı baskılarda silinmiştir.

"Bakan Chamillard'ın bir arkadaşı olan maliye müfettişi merhum Mösyö de Caumartin'den, bir gün kralın Mösyö de Larbeyrie'nin öldürüldüğünü ve üstündeki muhteşem mücevherlerin çalındığını duyması üzerine aceleyle yola düştüğünü duydum. Kral son derece heyecanlıymış ve durmadan şöyle tekrarlıyormuş: 'Her şeyi kaybettik... Her şey gitti.' Sonraki yıl bu Larbeyrie'nin oğlunun ve Vélines Markisi'yle evlenen kızının Provence ve Bretagne'daki mülklerine girmeleri yasaklandı. Bu olayda tuhaf bir şeyler olduğundan şüphe edilemez."

Ben de şunu ekleyeceğim: Voltaire'e göre Mösyö de Camillard Demir Maskeli Adam'ın tuhaf sırrını bilen son bakan olduğu için *bundan daha da az şüphe duyulabilir.*

Siz de bizzat göreceksiniz ki bu alıntıdan ve iki macera arasında kurulan bariz ilişkiden faydalanılabilir. Kendime gelince, XIV. Louis'nin bu durumdaki tutumu, şüpheleri ve endişeleriyle ilgili gerçek bir tahminde bulunmayı göze alamayacağım. Ancak diğer yandan Mösyö de Larbeyrie'nin, muhtemelen yurttaş Larbrie'nin büyükbabası olan bir oğlu ve ayrıca bir de kızı olduğunu öğrenince Larbeyrie tarafından geride bırakılan kâğıtların bir kısmının kızına gelmiş olması ve bunların arasında baş muhafızın alevlerden kurtardığı meşhur kopyanın da yer alması mümkün gibi durmuyor mu?

Şatolar Rehberine *bakınca Rennes civarında yaşayan Baron de Vélines adında birine rastladım. Bu adam markinin bir akrabası olabilir miydi? Her neyse, dün barona bir mektup yazdım ve başlık sayfasında "Aiguille" kelimesinin geçtiği ufak bir kitaba sahip olup olmadığını sordum. Cevabı henüz gelmedi.*

Tüm bu konuları sizinle konuşabilirsem çok

memnun olurum. Eğer sizin için sakıncası yoksa gelin ve benle görüşün. Kabul etmenizi çok isterim.

Not: Tabii ki bu ufak keşiflerimi basınla paylaşmayacağım. Amacınıza bu kadar yaklaşmışken gizlilik son derece önemli.

Beautrelet de kesinlikle aynı fikirdeydi. Hatta o daha da ileri gitti: O sabah kendisinin canını sıkan iki gazeteciye akli durumu ve planlarıyla ilgili en gerçek dışı açıklamalarda bulundu.

Öğleden sonra aceleyle, Voltaire Rıhtımı, 17 numarada yaşayan Massiban'ı görmeye gitti. Büyük bir şaşkınlıkla, Mösyö Massiban'ın beklenmedik bir şekilde evden çıktığını ve Isidore gelirse diye bir not bıraktığını öğrendi. Isidore notu açıp okudu:

Umutlanmama neden olan bir telgraf aldım. Bu yüzden yola çıktım ve geceyi Rennes'de geçireceğim. Siz de akşam trenine binebilir, Rennes'te hiç durmadan Vélines adlı küçük istasyonda inebilirsiniz. İstasyondan dört kilometre uzaktaki şatoda buluşuruz.

Program, özellikle de şatoya Massiban'la nere-

deyse aynı zamanda ulaşabileceği fikri Beautrelet'e uygun geldi, çünkü bu deneyimsiz adamın hata yapabileceğinden korkuyordu. Massiban'ın evinden çıkınca tekrar arkadaşının yanına gitti ve günün geri kalanını onunla geçirdi. Akşam olunca Bretagne ekspresine bindi ve sabah altıda Vélines'te indi. Çalılıklı ormanın içinden dört kilometre yürüdü. Bir tepenin başında yer alan şatoyu uzaktan görüyordu artık. Şato Rönesans ve Louis-Philippe tarzlarının bir karışımı, melez bir yapıydı ancak dört kulesi ve sarmaşıklarla kaplı asma köprüsüyle heybetli bir görüntüsü vardı.

Isidore şatoya yaklaştıkça kalp atışlarının sesini duymaya başladı. Gerçekten de bu yarışın sonuna yaklaşıyor muydu? Bu şato gizemi çözecek anahtarı barındırıyor muydu?

Korkmuyor değildi. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu ve kendi kendine bir kez daha, Lüpen'in şeytani entrikalarından birine hizmet edip etmediğini, mesela Massiban'ın düşmanının elindeki bir oyuncak olup olmadığını sordu.

Sonra birden gülmeye başladı:

"İyice saçmalamaya başladım. İnsan Lüpen'in her şeyi önceden görebilen, yenilmez bir insan, karşısında hiçbir şeyin duramayacağı, her şeye gücü yeten

ilahi bir güç olduğunu gerçekten de düşünebilir. Ama Lüpen de hatalar yapar; Lüpen de bazen olayların insafına kalabilir; Lüpen de arada sırada kaybeder! Ve tam da bu belgeyi kaybederek yaptığı hata yüzünden ona karşı üstünlük sağlamaya başlıyorum. Her şey buradan çıkıyor. Lüpen'in tüm çabaları yalnızca bu ilk hatayı telafi etmeye yoğunlaşacak." Beautrelet büyük bir özgüvenle ve mutlu bir şekilde zili çaldı.

"Buyurun efendim," dedi kapıyı açan uşak.

"Baron de Vélines'le görüşebilir miyim?"

O sırada kartvizitini uşağa uzattı.

"Baron hazretleri henüz uyanmadılar ama içeride bekleyebilirsiniz."

"Beyaz sakallı ve hafif kamburlu bir beyefendi de baron hazretlerini sormaya geldi mi?" diye sordu Beautrelet, gazetelerdeki fotoğraflarından Massiban'ı tanıyordu.

"Evet, bahsettiğiniz beyefendi yaklaşık on dakika önce geldi, kendisini salona götürdüm. Beni takip edin lütfen."

Massiban'la Beautrelet arasındaki görüşme son derece samimi geçiyordu. Isidore sunduğu birinci sınıf bilgiler için yaşlı adama teşekkür etti ve Massiban da gayet candan bir tavırla genç adama duyduğu hay-

ranlığı ifade etti. Sonra belgeyle ilgili ve kitabı keşfetme ihtimali üstüne yürüttükleri fikirlerini paylaştılar ve Massiban Mösyö de Vélines'le ilgili duyduklarını tekrarladı. Baron altı yıl önce eşini kaybeden ve kızı Gabrielle de Villemon'la birlikte gözlerden uzak bir hayat yaşayan altmış yaşında bir adamdı. Kızı ikisi de bir otomobil kazasında ölen en büyük oğlu ve kocasının kaybıyla büyük bir darbe almıştı.

"Baron hazretleri beyefendilerin yukarı çıkmalarını istirham ediyorlar."

Uşak ikisini birinci kattaki çalışma masaları, dolaplar ve üstleri kâğıtlar ve muhasebe defterleriyle dolu masalarla sade bir şekilde döşenmiş, geniş ve duvarları boş bir odaya götürdü. Baron onları oldukça nazik ve yalnız başlarına çok vakit geçiren insanların sıklıkla sergilediği gevezelikle karşıladı. İki adam barona ziyaretlerinin nedenini açıklamakta büyük zorluk yaşadılar.

"Ah, evet, biliyorum, bu konuda bana yazmıştınız Mösyö Massiban. İğne hakkında bir kitaptı değil mi, atalarımdan bana kaldığı düşünülen bir kitap?"

"Aynen."

"Size atalarımla aramın iyi olmadığını söylemeliyim. O günlerde atalarımın tuhaf fikirleri vardı. Ben

kendi çağıma ait bir adamım. Geçmişle bağlarımı kopardım."

"Evet," dedi Beautrelet sabırsızca, "ama o kitabı gördüğünüze ait bir anınız yok mu?"

"Kesinlikle var, telgrafımda da söylemiştim bunu," dedi kendisini sinir edercesine odayı arşınlayan ve uzun pencerelerden dışarıyı seyreden Mösyö Massiban'a hitap ederek. "Yani en azından kızım yukarıdaki kütüphanede yığdığım binlerce kitap arasında o başlığı gördüğünü düşünüyor, ama kızım düşünüyor çünkü ben gazeteleri bile okumam. Kızım bazen gazete okur ama sadece küçük oğlu Georges'le ilgili bir mesele olmadığı zaman! Bana gelince, kiracılarım kiralarını ödedikleri ve kiralarım yükseldiği sürece sorun yok! Muhasebe defterlerimi görüyorsunuz. Ben o defterlerin içinde yaşıyorum Mösyö Massiban ve itiraf ediyorum mektubunuzda yazdığınız hikâye her neyse o konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Baronun söyledikleriyle sinirleri bozulan Isidore Beautrelet adamın sözünü birden kesti:

"Affedersiniz beyefendi ama o kitap..."

"Kızım kitabı aradı. Dünden beri bu işle uğraşıyor."

"Ve?"

"Ve buldu, birkaç saat önce buldu. Siz geldiğinizde..."

"Kitap nerede?"

"Nerede mi? Şu masanın üstüne bırakmıştı, işte... Orada..."

Isidore hemen oraya koştu. Masanın ucunda, karman çorman duran bir kâğıt yığınının üstünde kırmızı sahtiyanla kaplı ufak bir kitap vardı. Yumruğunu kitabın üstüne indirdi, sanki herkesi buna dokunmaktan men etmek ister gibiydi ama kendisi de onu eline almaya cesaret edemiyordu.

"İşte!" diye bağırdı Massiban, çok heyecanlanmıştı.

"İşte... Burada. En sonunda ulaştık!"

"Ama başlık... Emin misiniz?"

"Tabii ki! Bakın."

Kırmızı sahtiyana altın harflerle yazılmış başlığı gösterdi: *Oyuk İğnenin Gizemi.*

"İkna oldunuz mu? En sonunda sırra erişecek miyiz?"

"İlk sayfa... İlk sayfada ne diyor?"

"Okuyorum: '*Tüm gerçekler ilk kez açıklanıyor. Kitabın yüz adet kopyası mahkeme soruşturması için tarafımdan basılmıştır.*'"

"İşte bu, işte bu..." diye mırıldandı Massiban, boğuk bir sesle. "Alevlerden kurtarılan kopya bu! XIV. Louis'nin alevlere mahkûm ettiği kitap buydu!"

Sayfaları çevirmeye başladılar. İlk bölümde baş muhafız Larbeyrie'nin günlüğünde yazdığı açıklamalar yer alıyordu.

"Devam edin, devam edin," dedi Beautrelet, bir çözüme ulaşmak için acele ediyordu.

"Devam etmek mi? Ne demek istiyorsunuz? Asla! Demir Maskeli Adam'ın hapse atıldığını biliyoruz çünkü adam Fransa kraliyetinin sırrını biliyor ve bunu ifşa etmek istiyordu! Bunu nasıl öğrenmişti? Ve neden ifşa etmek istiyordu? Son olarak, bu tuhaf kişilik kimdi? Voltaire'in iddia ettiği gibi XIV. Louis'nin üvey kardeşi mi yoksa modern eleştirmenlerin ilan ettiği gibi İtalyan bakan Mattioli miydi? Lanet olsun! Tüm bunlar birincil öneme sahip sorular!"

"Sonra, sonra..." diye itiraz etti Beautrelet. Sanki gizemi çözemeden kitabın ellerinden uçup gideceğinden korkarmış gibi sayfaları aceleyle çeviriyordu.

"Ama..." dedi tarihi detayları çok seven Massiban. "Daha sonra bir sürü vaktimiz olacak zaten. İlk önce açıklamaya bakalım."

Beautrelet birden durdu. Belge! Sol taraftaki bir sayfada gözleri nokta ve rakamlardan oluşan beş gi-

zemli satıra takılmıştı! Tekrar tekrar bakıp bu metnin uzun zaman boyunca üstünde çalıştığı metinle aynı olduğundan emin oldu. Şekiller aynı yerdeydi. *Demoiselles* sözcüğünü oluşturmaya ve *aiguille* ve *creuse* sözcüklerinin ayrı yazılmasına olanak tanıyan aralıklar da aynıydı.

Öncesinde kısa bir not vardı:

Gerekli tüm talimatlar Kral XIII. Louis tarafından aşağıda kopyasını yazdığım ufak tabloyla özetlenmiştir.

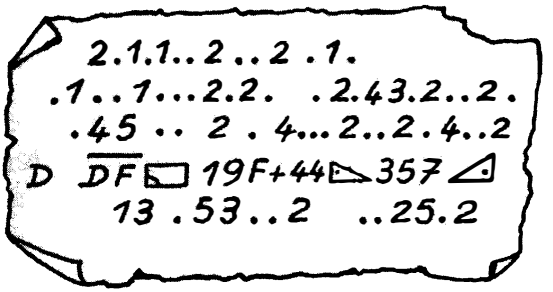

Sonra belgenin açıklaması yer alıyordu.

Beautrelet çatallaşmış bir sesle okumaya başladı:

Görüleceği gibi bu tablo, rakamları ünlü harflerle değiştirdiğimizde bile bir işe yaramıyor. Birileri çıkıp sırrı deşifre etmek için sadece bunu bilmemiz gerek diyebilir. Ancak bu en fazla, labiren-

tin koridorlarını bilenler için bir ipucudur. Şimdi bu ipucunu alalım ve ilerleyelim. Size rehberlik edeceğim.

Öncelikle dördüncü satırı ele alalım. Dördüncü satırda ölçümler ve işaretler var. Bu işaretlere uyarak ve ölçümleri göz önünde bulundurarak, amacımıza kaçınılmaz olarak ulaşıyoruz. Yalnız nerede olduğumuzu ve nereye doğru gittiğimizi, bir diğer deyişle Oyuk İğnenin gerçek anlamını bilmemiz şart. İlk üç satırdan öğrenebileceğimiz şey bu. İlki benim kraldan intikam almam için tasarlanmış; onu uyarmıştım, bu yüzden..."

Beautrelet hayretler içinde kalarak sustu.

"Ne? Ne diyor?" diye sordu Massiban.

"Bunlar bir anlam ifade etmiyor."

"Gerçekten de..." diye cevapladı Massiban. "*İlki benim kraldan intikam almam için tasarlanmış...* Ne anlama gelebilir ki bu?"

"Kahretsin!" diye bağırdı Beautrelet.

"Ne oldu?"

"Yırtılmış! İki sayfa! Sonraki iki sayfa! İşaretlere bakın!"

Isidore öfke ve hayal kırıklığıyla titriyordu. Massiban öne doğru eğildi.

"Doğru. İki sayfanın ciltte kalan kısımları görünüyor. Yırtılalı çok olmamış gibi. Kesilmemiş, yırtılmış... Sanki şiddet dolu duygularla yırtılmış. Bakın, kitabın sonundaki bütün sayfalar buruşturulmuş."

"Ama kim yapabilir ki bunu? Kim?" diye inledi Isidore, sinirleri bozulmuş bir şekilde. "Uşaklardan biri? Bir suç ortağı?"

"Ama birkaç ay önce de yırtılmış olabilir," dedi Massiban.

"Yine de... Yine de, birileri kitabın izini sürüp bulmuş olmalı. Söylesenize beyefendi!" diye bağırdı Beautrelet, barona hitap ederek, "bu konuda bir şey biliyor musunuz? Şüphelendiğiniz kimse yok mu?"

"Kızıma sorabiliriz."

"Evet, evet... Bunu... Belki o biliyordur."

Mösyö de Vélines uşağını çağırdı. Birkaç dakika sonra Matmazel de Villemon içeri girdi. Genç kadının yüz ifadesinden hüzünlü ve kaderini kabullenmiş olduğu anlaşılıyordu. Beautrelet hemen sordu:

"Hanımefendi, bu kitabı yukarıdaki kütüphanede buldunuz, değil mi?"

"Evet, sicimleri açılmamış bir yığın cildin arasında."

"Okudunuz mu peki?"

"Evet, dün gece..."

"Okuduğunuzda o iki sayfa kayıp mıydı? Hatırlamaya çalışın, rakamlar ve noktalarla dolu bu tabloyu takip eden iki sayfa?"

"Hayır, kesinlikle hayır!" dedi kadın, oldukça şaşırmıştı. "Kayıp sayfalar falan yoktu."

"Yine de, birileri yırtmış."

"Ama kitap dün gece odamdan hiç çıkmadı."

"Ya bu sabah?"

"Bu sabah kitabı buraya kendim getirdim, Mösyö Massiban'ın geldiği haber verilirken."

"Sonra?"

"Şey, ben anlayamıyorum. Yani... Ama yok..."

"Neye yok dediniz?"

"Georges, oğlum yani. Bu sabah Georges kitapla oynuyordu."

Kadın yanında Beautrelet, Massiban ve baronla birlikte hemen odadan çıktı. Çocuk odasında değildi. Her tarafı aradılar. En sonunda onu şatonun arka tarafında oynarken buldular. Ama bu üç insan o kadar heyecanlıydı ve çocuğu o kadar inatla arıyorlardı ki çocuk yüksek sesle ağlamaya başladı. Herkes sağa sola dağıldı. Uşaklar sorgulandı. Tarif edilemez bir kargaşa çıktı. Ve Beautrelet gerçeğin parmaklarının arasından akıp giden su misali kendisinden uzaklaşmaya başladığı gibi korkunç bir izlenime kapıldı.

Kendine gelmeye çabaladı, Madam de Villemon'un koluna girdi ve arkasında baron ve Massiban'la birlikte tekrar kabul salonuna döndü. Sonra şöyle dedi:

"Kitap eksik, tamam... İki sayfa yırtılmış ama onları okudunuz, değil mi hanımefendi?"

"Evet."

"Ne yazdığını biliyorsunuz yani?"

"Evet."

"Bize tekrar edebilir misiniz?"

"Elbette. Kitabı büyük bir merakla okudum ama o iki sayfa beni özellikle etkiledi çünkü açıklamalar oldukça ilginçti."

"Tamam, o zaman lütfen anlatın hanımefendi, size yalvarıyorum. O açıklamalar sıra dışı bir öneme sahip. Konuşun, yalvarırım. Kaybedilen dakikalar asla geri gelmez. Oyuk İğne..."

"Ah, oldukça basit... Oyuk İğnenin anlamı..."

O sırada içeri bir uşak girdi.

"Hanımefendiye bir mektup geldi."

"Ah, ama postacı geçmişti."

"Bir çocuk getirdi bunu."

Matmazel de Villemon mektubu açıp okudu. Birden yüzü bembeyaz oldu, suratı korku dolu bir ifadeye büründü ve her an bayılacakmış gibi elini kalbine koydu.

Mektup yere düştü. Beautrelet kâğıdı alıp özür dileme zahmetine bile girmeden okudu:

Tek kelime etmeyin. Aksi takdirde oğlunuz bir daha asla uyanamaz.

"Oğlum... Oğlum..." diye kekeledi, tehdit altındaki oğlunun yardımına koşacak kadar bile dermanı yoktu.

Beautrelet kadını rahatlatmaya çalıştı.

"Bu ciddi bir şey değil. Şaka sadece... Yapmayın ama böyle bir şeyle kim ilgilenir ki?"

"Arsen Lüpen olabilir," dedi Massiban.

Beautrelet ona dilini tutması için bir işaret yaptı. Tabii ki düşmanın tetikte ve kararlı bir şekilde orada bulunduğunu; Madam de Villemon'un genç adamın uzun süredir beklediği, onu kesin sonuca götürecek kelimeleri söylemesini engellemek istediğini ve neden tam da o anda engellemek istediğini biliyordu.

"Size yalvarıyorum hanımefendi, kendinizi toparlayın. Hepimiz buradayız. En ufak bir tehlike bile yok."

Kadın konuşacak mıydı? Isidore öyle düşünüyor, öyle umuyordu. Kadın birkaç şey geveledi. Ama kapı tekrar açıldı. Bu kez içeri bakıcı girdi. Kadın çılgına dönmüş gibiydi.

"Mösyö Georges! Hanımefendi... Mösyö Georges!"

Birden anne tüm gücünü topladı. Hepsinden daha çabuk davranarak ve yanılmayan bir içgüdüyle harekete geçerek merdivenleri hızla indi, koridoru geçip terasa çıktı. Küçük Georges hasır bir sandalyenin üstünde, kımıldamadan duruyordu.

"Ne? Ne oldu? Uyuyor işte!"

"Birden uyudu hanımefendi," dedi bakıcı. "Onu engellemek, odasına götürmek istedim. Ama anında daldı ve elleri... Elleri buz gibiydi."

"Buz gibi!" diye bağırdı anne. "Evet, doğru. Tanrı'm! Ah canım, bir uyansan!"

Beautrelet elini yavaşça cebine attı, tabancasının kabzasını kavradı ve birden tabancayı çıkarıp Massiban'a ateş açtı.

Massiban sanki Beautrelet'in hareketlerini seyrediyormuş gibi bu kurşundan kaçabilmişti. Ama Beautrelet çoktan adamın üstüne atlamış, uşaklara bağırıyordu:

"Yardım edin! Bu adam Lüpen!"

Bu saldırının etkisiyle Massiban arka arka giderek hasır sandalyelerden birine düştü.

Ancak yedi-sekiz saniye içinde ayağa kalktı, bu arada Beautrelet'i nefes alamaz bir hale getirip ser-

semletmişti. Ve elinde genç adamın tabancasını tutuyordu.

"Çok güzel... Tamam! Kıpırdamayın. İki-üç dakika içinde siz de onun gibi olursunuz. Ama beni tanımanız zaman aldı! Yaşlı Massiban makyajım bu kadar iyiydi yani?"

Şimdi ayakları üstünde, dimdik bir duruşla ve sert bir tavırla dikiliyor ve dehşete düşmüş üç uşakla şaşkınlıktan sersemlemiş barona sırıtarak bakıyordu.

"Isidore, büyük bir hata yaptın. Eğer onlara Lüpen olduğumu söylememiş olsaydın üstüme atlarlardı. Ve bunlar gibi arkadaşlar karşısında, yani bire karşı dörtken halim nice olurdu?"

İçlerinden birine doğru yürüdü:

"Yapmayın ama çocuklar, korkmayın. Uf olmayacaksınız. Biraz şekerleme ister miydiniz? Kendinizi daha iyi hissederdiniz. Ah, mesela yüz frangımı geri verirsiniz, değil mi? Evet, seni tanıyorum! Sen az önceki mektubu hanımına ulaştırman için rüşvet verdiğim uşaksın. Seni sadakatsiz uşak seni..."

Uşağın kendisine uzattığı mavi banknotu aldı ve ufak parçalara böldü.

"İhanetin bedeli! Bu kâğıtlar parmaklarımı yakıyor."

Şapkasını çıkardı ve Madam de Villemon'un önünde eğilerek şöyle dedi:

"Beni affedecek misiniz hanımefendi? Hayatta -özelliklede benim hayatımda- karşılaştığımız olaylar bizleri sıklıkla utanılacak derecede zalimce hareketler yapmaya itiyor. Ama oğlunuz için korkmayın. Onu sorgularken koluna ufak bir iğne yapmıştım. En fazla bir saat içinde oğlunuz eski haline döner. Bir kez daha özür diliyorum. Ama sessiz kalacağınızdan emin olmak zorundaydım."

Bir kez daha eğilerek selam verdi, konukseverliği için Mösyö de Vélines'e teşekkür edip bastonunu aldı, bir sigara yaktı, bir tane de barona ikram ettikten sonra şapkasını aldı ve küçümseyen bir ses tonuyla Beautrelet'e şöyle dedi: "Hoşça kal yavrucuğum." Ardından, sigarasının dumanını uşakların suratına üfleye üfleye sessizce oradan uzaklaştı.

Beautrelet birkaç dakika bekledi. Şimdi biraz daha sakinleşen Matmazel de Villemon oğlunu seyrediyordu. Beautrelet son bir kez daha yalvarmak niyetiyle kadının yanına gitti. Göz göze geldiler. Genç adam hiçbir şey söylemedi. Ama kadının ne olursa olsun asla konuşmayacağını anlamıştı. Bir kez daha, Oyuk İğnenin gizemi o annenin beynindeki karanlıklara, en derinlere gömülmüştü.

Bu yüzden vazgeçti ve şatodan ayrıldı.

Saat on buçuktu. On bir ellide bir tren vardı. Parktaki patikada yavaşça yürüdü ve sonra istasyona giden yola döndü.

"E, buna ne diyorsun?"

Bunu söyleyen, yolun kenarındaki ormandan çıkan Massiban, daha doğrusu Lüpen'di.

"Her şey çok iyi ayarlanmıştı, değil mi? Bu eski dostun ip cambazlığında harikalar yaratıyor, ne dersin? Eminim ki bu olanlara hâlâ inanamıyorsun ve kendi kendine sözde, Académie des Inscriptions et Belles-Lettres üyesi Massiban'ın gerçekten de var olup olmadığını soruyorsun. Tabii ki öyle biri var. Hatta uslu bir çocuk olursan onu sana gösteririm. Ama önce tabancanı geri vereyim sana. Dolu olup olmadığına mı bakıyorsun? Kesinlikle dolu, küçüğüm. Beş mermi var, içlerinden biri beni cennete göndermek için yeterli olacaktır. Ne, cebine mi koyuyorsun? Oldukça doğru bir hareket... Şatoda yaptığın hareketten daha iyi... O çirkin hareketi yapmayacaktın! Ama sen daha çok gençsin ve her şeyi birden bire görüyorsun! Bir kez daha Lüpen tarafından kandırıldığını, senin önünde ve sadece üç adım ilerinde dikildiğini anladın. Ve pat! Ateş açtın! Seni asla suçlamıyorum. Bunu kanıtlamak için de yüz beygir gü-

cündeki otomobilimde bir yolculuk teklif ediyorum sana. Uygun mu senin için?"

Parmaklarını ağzına koyup ıslık çaldı.

Yaşlı Massiban'ın saygı uyandıran görünüşüyle Lüpen'in liseli delikanlı hali tavrına bürünmesi arasındaki tezat muhteşemdi. Beautrelet gülmeden edemedi.

"Güldü! Güldü!" diye bağırdı Lüpen, neşeyle zıplayarak. "Görüyorsun ya çocuk, sende eksik olan şey gülümsemek... Yaşına göre biraz fazla ciddisin. Çok hoş bir delikanlısın, insanları çeken bir samimiyetin ve sadeliğin var ama gülümsemiyorsun."

Beautrelet'in önüne dikildi.

"Buraya bak, seni ağlatacağıma dair iddiaya girebilirim. Yaptığın tüm soruşturmaları nasıl takip edebildiğimi, Massiban'ın sana yazdığı mektubu ve bu sabah Vélines Şatosu'nda buluşacağınızı nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Birlikte kaldığın arkadaşının boşboğazlığı sayesinde... O aptala güveniyorsun, o da hiç zaman kaybetmeden kız arkadaşına gidiyor ve her şeyi ona anlatıyor. Ve bu kız arkadaş Lüpen'den hiçbir şey saklamıyor. Ne demiştim sana? İşte, gözlerin yaşarmış bile. Arkadaşın ihanet etti sana. Üzüldün, değil mi? Ama sen harikasın küçüğüm! Seni kollarıma alıp kucaklayabilirim! Sen her zaman doğ-

rudan kalbime işleyen o şaşkın bakışları takınıyorsun ya... Önceki akşam Gaillon'da bana danıştığın zamanı asla unutamam. Evet, o yaşlı noter bendim. Ama neden gülmüyorsun çocuk? Dediğim gibi şakadan hiç anlamıyorsun sen. Bak buraya, sende eksik olan şey... Nasıl desem? İçinden geldiği gibi davranmaman... Bense hep içimden geldiği gibi hareket ederim."

Otomobilin sesi yakınlardan gelmeye başlamıştı. Lüpen Beautrelet'in kolunu sertçe kavradı ve soğuk bir sesle, gözlerinin içine bakarak şöyle dedi:

"Şimdi sessiz olacaksın, tamam mı? Yapılacak hiçbir şey olmadığını görüyorsun. Hem zamanını ve enerjini boşa harcamanın ne faydası olacak ki? Dünyada bir sürü soyguncu var. Onların peşinden ve beni rahat bırak. Aksi takdirde... Anlaşıldı, değil mi?"

Sanki söylediklerini karşısındakine aktarmak istercesine Beautrelet'i sarstı. Sonra sırıtarak şöyle dedi:

"Ne kadar da aptalım! Peşimi bırakmak mı? Sen hiç de pes edecek birine benzemiyorsun! Ah ah! Beni tutan ne, bilmiyorum. Beş-altı hareketimle senin elini kolunu bağlarım ve iki saat içinde birkaç ay boyunca bir yerlerde kilit altında kalacağın bir yere gönderebilirim. Sonra güven içinde, eski Fransa krallarının benim için hazırladıkları huzurlu sığı-

nağa çekilip yine benim için biriktirdikleri hazinenin tadını çıkarırım ve hiçbir şey yapmadan zaman öldürebilirim. Ama hayır, o hazineyi sonuna kadar har vurup harman savurmam gerek. Sen ne istiyorsun? Hepimizin zaafları var ve benim de sana zaafım var. Dahası, işimiz henüz bitmedi. Şu andan iğnenin oyuğuna parmağını koyacağın zamana kadar köprünün altından çok sular akması gerekecek. Kahretsin, benim sadece on günümü aldı! Düşünsene benim, Lüpen'in! Senin en az on yıla ihtiyacın var. Ne de olsa aramızda o kadar fark var!"

Üstü kapalı ve büyük bir otomobil yanlarında durdu. Lüpen kapıyı açtı ve Beautrelet şaşkınlıkla bağırdı. İçeride bir adam vardı ve bu Lüpen, daha doğrusu Massiban'dı.

Birden her şeyi anlayınca gülmeye başladı.

Lüpen şöyle dedi:

"Korkma, derin bir uykuda şu an. Onu göreceğine söz vermiştim. Durumu anladın mı şimdi? Gece yarısı, senin Massiban'la şatoda buluşacağını öğrendim. Sabah yedide oradaydım. Massiban yanımdan geçerken tek yapmam gereken ona ufak bir iğne yapmaktı. İşte hepsi bu kadar! Hemen uykuya dal, yaşlı dostum. Seni yokuşta bir yere bırakalım. Böyle güneşte durun ki soğuk almayın. Evet, harika... İşte, böyle...

Ve şapkamız da elimizde! Ne, lütfen para mı verelim? Ah, benim yaşlı Massiban'ım, demek Lüpen'in peşindeydiniz, şimdi dilencilik yapıyorsunuz!"

İki Massiban'ı yüz yüze, birini kafası önüne düşmüş bir şekilde uyurken ve diğerini kendisine ilgi ve saygıyla konuşurken görmek gerçekten de büyük bir şaka gibiydi.

"Bu zavallı kör adama yazık! İşte Massiban, sana iki kuruş... Kartvizitimi de veriyorum.

"Ve şimdi arkadaşlar dördüncü viteste gidiyoruz! Duydun mu şoför? Saatte 120 kilometreyle gidiyorsun. Atla Isidore... Bugün akademide tüm üyelerin hazır bulunacağı bir oturum var ve Massiban'ın da saat üç buçukta ne hakkında olduğunu bilmediğim ufak bir konuşma yapması gerekiyor. Pekâlâ, bu konuşmayı yapacak. Onlara gerçeğinden daha gerçek bir Massiban sunacağım. Tabii ki gölle ilgili yazıtlar üstüne kendi geliştirdiğim fikirlerimle. Her gün akademide konuşma yapma fırsatım yok sonuçta! Daha hızlı şoför! Daha yüz on beş bile yapamadık! Korkuyor musun? Lüpen'le olduğunu unutma! Ah Isidore, bir de insanlar hayatın monoton olduğunu söylerler! Ama hayat çok güzel bir şey küçüğüm. Sadece bunu bilmek gerek ve ben biliyorum. Şatoda sen yaşlı Vélines'le sohbet ederken benim pencere-

ye karşı o tarihi kitabın sayfalarını yırtarken sevinçten ölecek gibi hissetmemi bir düşünsene! Ve sonra, sen Madam de Villemon'u Oyuk İğneyle ilgili sorgularken? Kadın konuşacak mıydı? Evet, konuşacaktı. Hayır, konuşmayacaktı. Evet... Hayır... Tüylerim diken diken oldu orada. Eğer konuşsaydı hayatımı yeniden inşa etmem gerekecekti, tüm binam çökmüş olacaktı. Uşak zamanında gelecek miydi? Evet... Hayır... İşte geldi. Ama Beautrelet maskemi indirecek mi? Asla! O fazla budaladır. Evet, gerçi... Hayır, işte yaptı. Hayır, yok canım... Sanki bana bakıyor. İşte, tabancasını kavrayacak! Ah, ne eğlenceydi ama! Isidore, çok fazla konuşuyorsun! Biraz kestirelim, olur mu? Uykusuzluktan ölüyorum. İyi geceler."

Beautrelet ona baktı. Lüpen neredeyse uykuya dalmıştı. Uyudu.

Otomobil kendileri ilerledikçe uzaklaşan ufuk çizgisine doğru son hızla koşuyordu. Ne kasabalar ve köyler ne de tarlalar ve ormanlar vardı. Sadece boşluk vardı, yutarak ilerledikleri boşluk... Beautrelet yanındaki adama uzun bir süre, büyük bir merakla ve maskesinin altındaki gerçek karakteri anlamak isteyerek baktı. Ve ikisini bu şekilde, bir otomobilin sağladığı yakınlıkta bulmalarını sağlayan şartları düşündü.

Ama sabahki olayların heyecanı ve hayal kırıklığından sonra yorgun düşünce o da uykuya daldı.

Uyandığında Lüpen kitap okuyordu. Beautrelet ismine bakmak için eğildi. Kitap filozof Seneca'nın *Lucilius'a Mektuplar*'ıydı.

8

Sezar'dan Lüpen'e

Kahretsin, benim sadece on günümü aldı! Düşünsene benim, Lüpen'in! Senin en az on yıla ihtiyacın var!

Vélines Şatosu'ndan ayrıldıktan sonra Lüpen'in söylediği bu sözler Beautrelet'in çalışmalarında epey etkili oldu. Genel anlamda Lüpen çok sakin ve her zaman kendine hâkim olsa da aşırı heyecana kapıldığı, romantik diyebileceğimiz bir şekilde içini döktüğü anlar da oluyordu. Hatta bu şekilde davrandığı bazı zamanlarda bazı şeyleri ağzından kaçırıyor, Bea-

utrelet gibi bir delikanlının kendi lehinde kullanabileceği konuşmalar yapıyordu.

Doğru ya da yanlış, Beautrelet Lüpen'in bilinçsizce sarf ettiği bu cümleleri yorumlamıştı. Eğer Lüpen kendisinin ve Beautrelet'in Oyuk İğne hakkındaki gerçeği kovalarken sarf ettikleri çabaları karşılaştırdıysa bu, ikisinin de amaçlarına ulaşmak için benzer yolları kullanmaları, Lüpen'in başarıya ulaşmak için rakibininkilerden daha farklı araçlara sahip olmaması yüzündendi. Beautrelet böyle bir çıkarım yapmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Şansları eşitti. Aynı fırsatlarla, aynı araçlarla, aynı yöntemlerle on gün Lüpen için yeterli olmuştu. Peki, bu araçlar, yöntemler, fırsatlar nelerdi? Şöyle bir düşünüldüğünde hepsi 1815'te basılan bir kitapçığın bilgisine indirgeniyordu. Lüpen bu kitapçığı hiç şüphesiz Massiban gibi kazara ve Marie-Antoinette'in ibadet kitabının içindeki elzem belgeyi keşfetmesi sayesinde bulmuştu. Bu yüzden kitapçık ve belge Lüpen'in güvendiği iki temel şeydi. Bunlarla gösterişli ve büyük bir bina inşa etmişti. Dışarıdan hiçbir yardım almamıştı. Kitapçığın ve belgenin incelenmesi... İşte hepsi bu kadardı.

Çok güzel! Peki, Beautrelet de aynı zeminde çalışmakla yetinebilir miydi? Kazanması imkânsız bir

mücadelenin ne faydası vardı? Ayaklarının altında katlanarak artan tuzaklardan kaçtığı varsayılsa bile sonunda en kötü sonuçlara ulaşacağından eminken nafile soruşturmaların ne faydası vardı?

Kararını hemen ve kesin bir şekilde verdi ve bunu hayata geçirirken de doğru yolda olduğu gibi mutluluk verici bir hisse kapılıyordu. İşe gereksiz karşılıklı suçlamalarla uğraşmadan Janson-de-Sailly'li arkadaşının yanından ayrılarak başladı ve bavulunu da alıp bir süre araştırma yaptıktan sonra Paris'in tam kalbindeki ufak bir otele yerleşti. Otelden birkaç gün boyunca hiç çıkmadı. Yemeklerini çoğunlukla tabldot olarak yiyordu. Zamanının geri kalanında kendisini odasına kilitliyor, perdeleri tamamen kapalı bir vaziyette düşünmeye devam ediyordu.

On gün, demişti Arsen Lüpen. Beautrelet o zamana kadar yaptığı her şeyi unutmaya çalışarak ve yalnızca temel unsurlar olan kitapçık ve belgeyi aklında tutarak on günlük limiti aşmamaya gayret ediyordu. Ancak onuncu gün geçti, sonra on birinci ve on ikinci de... On üçüncü gün beyninde bir kıvılcım çaktı ve kısa süre sonra mucizevî bir bitki gibi gelişen fikirlerinin şaşkınlık verici hızıyla *gerçek* ortaya çıkıp gelişti ve güçlendi. On üçüncü günün akşamı, problemin çözümünü kesin olarak bilmiyordu ama

Lüpen'in hiç şüphesiz kullandığı ve onu başarıya götüren yöntemlerden birini bir dereceye kadar öğrenmişti.

Bu basit ama etkili yöntem tek bir soruya dayanıyordu: Kitapçığın Oyuk İğne gizemiyle ilişkilendirdiği ve az ya da çok tarihi bir öneme sahip olaylar arasında herhangi bir bağlantı var mı?

Bu olayların çok çeşitlilikte olması soruyu cevaplamayı zorlaştırıyordu. Yine de Beautrelet'in kendi başına yaptığı yoğun araştırma, hepsinde ortak olan bir noktayı ortaya çıkardı. Olayların her biri, hiç istisnasız, neredeyse bugünkü Normandiya'ya denk gelen eski Neustrie krallığının sınırları içinde gerçekleşmişti. Bu fantastik maceraların bütün kahramanları ya Norman'dı, ya sonradan Norman oluyordu ya da bu topraklarda oynadığı bir rolü vardı.

Çağlar boyunca ne büyüleyici bir geçit töreniydi bu! Tüm o baronların, düklerin ve kralların bu kadar zıt noktalardan gelip dünyanın bu köşesinde buluşması ne heyecan verici bir şeydi!

Beautrelet tarih sayfalarını rastgele karıştırdı: Saint-Clair-sur-Epte Anlaşması'na göre İğnenin sırrını bilen kişi birinci *Normandiya* dükü Roll ya da Rollon'du!

Sancak değneğinin ucu bir iğne gibi delinmiş olan kişi Fatih William, yani *Normandiya* Dükü ve İngiltere Kralı'ydı!

İngilizler, sırrı bilen Jeanne d'Arc'ı *Rouen*'da yakmışlardı!

Ve maceranın en başında, iğnenin sırrını vererek Sezar'a fidyesini ödemiş olan ve *Normandiya*'nın tam kalbinde yer alan Caux bölgesinin Caleti şefi kimdi?

Bu varsayım giderek daha da güçlenmeye başladı. Çember daraldı. Rouen, Seine kıyıları, Caux bölgesi... Gerçekten de tüm yollar o yöne çıkıyor gibiydi. Sır, Normandiya dükleri ve onların varisleri olan İngiltere kralları tarafından kaybedilip Fransa'nın kraliyet sırrı haline geldikten sonra iki Fransa kralından özellikle bahsediliyordu. Bu iki kral Rouen'ı kuşatan ve Dieppe yakınlarındaki Arques Savaşı'nı kazanan Kral IV. Henri ile Le Havre'ı kuran ve şu ifadeyi kullanan I. François'ti: "Fransa kralları şehirlerin kaderini belirleyen sırları taşırlar." Rouen, Dieppe, Le Havre... Üçgenin köşeleri, üç noktayı oluşturan üç büyük şehir... Merkezde ise Caux bölgesi.

On yedinci yüz yıl geliyor. XIV. Louis kimliği bilinmeyen birinin gerçeği ifşa ettiği kitabı yakıyor. Baş muhafız Larbeyrie bir kopyayı kurtarıyor, böyle-

ce sırrı öğreniyor, birkaç mücevher çalıyor ve haydutların elinde can veriyor. Bu pusu nereye kuruluyor? Gaillon'a! Gaillon'a, yani Le Havre, Rouen ya da Dieppe'den Paris'e giden yol üstündeki ufak bir kasabaya!

Bir yıl sonra XIV. Louis bir arazi satın alıyor ve Aiguille Şatosu'nu inşa ettiriyor. Peki, bu araziyi nereden alıyor? Fransa'nın tam ortasından. Sonuç olarak, meraklıları yanlış yola sevk edecek ve Normandiya'da araştırma yapmalarını engelleyecekti.

Rouen... Dieppe... Le Havre... Cauchois üçgeni... Her şey orada yatıyordu. Bir tarafta deniz, diğer tarafta Seine... Üçüncü noktada ise Rouen'dan Dieppe'ye giden iki vadi...

Beautrelet'in zihninde bir şimşek çaktı. Bu topraklar, Seine uçurumlarından Manş uçurumlarına kadar uzanan yüksek platolar bölgesi Lüpen'in operasyonlarını yürüttüğü değişmez mekândı.

Lüpen on yıldan beri bu bölgeyi kendi amaçları için kullanmış, Oyuk İğne efsanesinin çok yakından bağlantılı olduğu bölgenin tam merkezine âdeta karargâh kurmuştu.

Baron Cahorn meselesi? Rouen ve Le Havre arasındaki Seine kıyılarında. Thibermesnil meselesi?

Platonun diğer ucunda, Rouen ve Dieppe arasında. Gruchet, Montigny, Crasville soygunları? Caux içinde. Lüpen kompartımanında La Fontaine Sokağı katili Pierre Onfrey tarafından saldırıya uğrayıp eli kolu bağlandığında nereye gitmişti? Rouen'a. Lüpen'e esir düşen Herlock Sholmès nerede gemiye bindirilmişti? Le Havre yakınlarında.

Ve bugünkü trajedi nerede yaşanmıştı? Le Havre ve Dieppe arasındaki yol üstünde yer alan Ambrumésy'de.

Rouen, Dieppe, Le Havre... Her zaman bu Cauchois üçgeni.

Ve birkaç yıl önce kitapçığı ele geçiren ve Marie-Antoinette'in kâğıdı nerede sakladığını bilen Arsen Lüpen sonunda meşhur ibadet kitabını da ele geçirmişti. Belgeye ulaşınca harekete geçti, *buldu* ve sanki bir ülke fethetmiş gibi oraya yerleşti.

Beautrelet de harekete geçti.

Lüpen'in yaptığı yolculuğun aynısını, kendisine muazzam bir güç sağlayacak büyük sırrı ararken içinde nabız gibi atan umudun aynısını düşünerek büyük bir heyecanla işe koyuldu. Beautrelet'in çabaları da aynı zaferi getirecek miydi?

Sabah erkenden Rouen'dan çıktı; suratını makyajla olabildiğince gizlemişti ve Fransa'da gezinen genç

bir işsiz gibi, bir değneğin ucuna bağladığı çıkınıyla yürüyordu.

Doğrudan Duclair'e gitti, orada öğle yemeğini yedi. Bu küçük köyden ayrılınca Seine kıyısını takip etti ve neredeyse bu hattan hiç ayrılmadı. Birkaç varsayımdan dolayı güçlenen içgüdüleri onu hep bu görkemli nehrin kıvrımlı kıyılarına götürüyordu. Malaquis Kalesi soyulduğunda Baron Cahorn'un koleksiyonundan çalınan parçalar Seine yoluyla taşınmıştı. Ambrumésy'deki şapelden çalınan tarihi oymalı taşlar Seine kıyısına getirilmişti. Hayalinde Rouen ve Le Havre arasında düzenli olarak gidip gelen ve çalınan sanat eserlerini ve hazineleri milyarderlerin yaşadığı yerlere gönderen filikalar canlanıyordu.

"Yaklaştım. Çok yaklaştım." diye mırıldandı genç adam. Sert darbeler şeklinde kendisini vuran gerçek âdeta nefesini kesiyordu.

İlk birkaç gün karşılaştığı engeller cesaretini kırmadı. Kendisine rehberlik eden varsayımın doğruluğuna kesinlikle inanıyordu. Bu varsayım cüretkârdı, saçmaydı belki ama önemli değildi, rakibine, Lüpen adındaki olağanüstü gerçekliğe yaraşırdı. Onun gibi bir adam söz konusu olduğunda akla en olağandışı, en insanüstü şeyler gelmesi mantıklı değil miydi zaten? Jumièges, La Mailleraye, Saint-Wandrille, Cau-

debec, Tancarville, Quillebeuf onun hatıralarıyla dolu yerlerdi. Lüpen bu yerlerin Gotik kulelerinin görkemini ya da buralardaki uçsuz bucaksız harabelerin ihtişamını kim bilir kaç kez düşünmüştü!

Ama Le Havre... Le Havre yakınları Isidore'u bir deniz feneri gibi çekiyordu.

"Fransa kralları şehirlerin kaderini belirleyen sırları taşırlar."

Bu şifreli sözcükler Beautrelet'in zihninde şimşek gibi çakıp bütün karanlıkları aydınlattı! I. François'in bu noktada bir şehir kurmaya karar vermesini sağlayan neden ve Le Havre-de-Grâce'ın kaderi İğnenin sırrıyla bağlantılı değil miydi?

"İşte bu, işte bu..." diye kekeledi Beautrelet, heyecan içinde. "Eski Normandiya halici, yani bizim milletimizin şekillendiği ilk, ana noktalardan biri olan bu yer iki güç tarafından tamamlanıyor. Bunlardan faal olanı, herkes tarafından görülen ve bilineni okyanusa hâkim ve dünyaya açılan yeni bir limandı. Ancak karanlıkta kalan diğeri bilinmiyordu ve bu güç görünmez olduğu kadar da telaş vericiydi. Fransa tarihinin bir kısmı ve kraliyet ailesi İğne sayesinde açıklanıyordu, tıpkı Arsen Lüpen'in hikâyesi gibi. İğnenin verdiği enerji ve güç kaynakları kralların bir servet sahibi olmasını sağlamıştı, şimdi de bu maceracı aynı servetin tadını çıkarıyor."

Beautrelet köyden köye, nehirden denize, burnu koku peşinde, kulaklarını dört açmış şekilde dolaşıyor, cansız şeyleri bildiklerini kendisine anlatmaları konusunda ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Şu tepeyi mi sorgulamalıydı? Yoksa şu ormanı mı? Yoksa şu köydeki evleri mi? Şuradaki köylülerin aralarında konuştukları şeylerden ufak ama aydınlatıcı bir şeyler yakalayabilir miydi acaba?

Bir sabah, halicin eski şehri Honfleur'ü gören bir handa kahvaltı yapıyordu. Karşısında iri yarı, kızıl saçlı, elinde kırbacı ve üstünde uzun bir ceketi olan ve bölgedeki panayırda çalışan Normandiyalı cambazlardan biri oturuyordu. Bir süre sonra Beautrelet adamın kendisine dikkatle baktığını hissetmeye başladı, sanki adam kendisini tanıyordu ya da en azından tanımaya çalışıyordu.

Yok canım diye düşündü, bana öyle geliyordur. Bu adamı daha önce hiç görmedim, o da beni görmemiştir."

Aslına bakılırsa adam da artık kendisiyle ilgilenmiyor gibiydi. Piposunu yaktı, kahve ve brendi sipariş ettikten sonar piposunu tüttürüp siparişlerini içmeye başladı. Beautrelet kahvaltısını bitirince hesabı ödedi ve ayağa kalktı. Tam dışarı çıkmak üzereyken bir grup adam içeri girince kendisi birkaç saniyeli-

ğine cambazın oturduğu masanın yanında dikilmek zorunda kaldı. Sonra adamın kısık bir sesle şöyle dediğini duydu:

"Günaydın, Mösyö Beautrelet."

Isidore hiç tereddüt etmeden adamın yanına oturup şöyle dedi:

"Evet, adımı bildiniz ama siz kimsiniz? Beni nereden biliyorsunuz?"

"Bu çok zor değil. Gazetelerde fotoğrafınızı gördüm. Ama siz çok... Fransızcada nasıl diyorsunuz? Çok uyduruk çıkmışsınız."

Konuşmasında belirgin bir aksan vardı ve Beautrelet adamın, görünüşünü tamamen değiştiren bir kılığa girdiğini görünce bunu iyice anladı.

"Kimsiniz?" diye tekrarladı. "Kimsiniz siz?"

Adam gülümsedi:

"Beni tanımadınız mı?"

"Hayır, sizi daha önce hiç görmedim."

"Ben de sizi görmemiştim. Ama düşünün bir. Gazeteler benim fotoğrafımı da basarlar, hem de oldukça sık. Pekâlâ, hatırlamadınız mı?"

"Hayır."

"Herlock Sholmès."

Bu, sıra dışı ve aynı zamanda önemli bir buluşmaydı. Genç adam bunun ne anlama geldiğini hemen an-

lamıştı. Karşılıklı iltifatlardan sonra Sholmès'e şöyle dedi:

"Sanırım onun yüzünden buradasınız?"

"Evet."

"Yani... Yani bu yönde bir şansımız olduğunu düşünüyorsunuz."

"Eminim."

Beautrelet Sholmès'in de kendisiyle aynı fikirde olduğuna sevindi ama bunu diğer hisleriyle karıştırmadı. Eğer bu İngiliz amacına ulaşırsa bu en iyi olasılıkla zaferi ikisinin paylaşacakları anlamına gelirdi. Ve kim çıkıp da Sholmès'in bu amaca kendisinden önce ulaşmayacağını söyleyebilirdi ki?

"Kanıtlarınız var mı? İpuçlarınız?"

"Korkmayın," diye sırıttı İngiliz, Isidore'un huzursuzluğunu anlamıştı. "Sizin ayağınızı kaydırmaya falan çalışmıyorum. Sizde belge ve kitapçık var ama bunlar bana çok fazla güven vermiyor."

"Peki, sizde ne var?"

"Bende farklı bir şey var."

"Kabalık etmiş olmazsam ne olduğunu..."

"Elbette. Süslü taç hikâyesini, Charmerace Dükü'nün hikâyesini hatırlarsınız?"

"Evet."

"Lüpen'in yaşlı sütannesi Victoire'ı hatırlarsınız, hani benim eski dostum Ganimard'ın sahte bir cezaevi aracında kaçmasına izin verdiği kadın?"

"Evet."

"Victoire'ın izini buldum. Yirmi beş numaralı ulusal yoldan çok da uzak olmayan bir çiftlikte yaşıyor. Bu ulusal yol Le Havre'dan Lille'e gidiyor. Victoire aracılığıyla Lüpen'e kolaylıkla ulaşacağım."

"Bu uzun zaman alır."

"Sorun değil! Tüm işlerimi bıraktım. Sadece bu işle ilgileniyorum. Lüpen ve benim aramda bir savaş var. Ölümüne bir savaş..."

Sholmès bu cümleleri maruz kaldığı bütün aşağılanmalar karşısında hissettiği öfkeyi, kendisiyle gaddarca oyunlar oynayan büyük düşmanına duyduğu nefreti açığa vuran bir hırsla telaffuz ediyordu.

"Şimdi gidin," diye fısıldadı. "Birlikte görüldük. Tehlikeli olabilir. Ama söylediklerimi unutmayın: Lüpen'le yüz yüze geldiğimiz gün... Çok ama çok müthiş bir gün olacak."

Beautrelet Sholmès'in yanından içi rahat bir şekilde ayrıldı. İngiliz'in kendisine üstünlük sağlayacağından korkmasına gerek yoktu.

Ve bu tesadüfî görüşmede karşısına bir ipucu daha çıkmıştı! Le Havre'dan Lille'e giden yol Dieppe'den

geçiyordu. Bu, Caux bölgesinde, deniz kenarındaki anayoldu! Manş uçurumlarına bakan sahil yolu yani! Ve Victoire'ın yerleştirildiği çiftlik bu yolun yakınlarındaydı. Victoire, yani Lüpen'in yanından hiçbir zaman ayırmadığı, körü körüne bağlı olduğu sütannesi.

"Çok yaklaştım, hissediyorum..." diye tekrarlıyordu kendi kendine. "Ne zaman yeni bir bilgiye denk gelsem bu, varsayımımı destekliyor. Bir yandan Seine kıyılarından, diğer yandan ulusal yoldan son derece eminim. Bu iki yol Le Havre'da, I. François'in kurduğu şehirde, sırrı taşıyan şehirde buluşuyor. Sınırlar daralıyor. Caux bölgesi çok büyük değil, hem öyle bile olsa sadece batı kısmını aramam gerek."

Güçlenen kararlılığıyla işe koyuldu:

"Lüpen'in bulduğu bir şeyi," diyordu kendi kendine, "benim de bulmamam için hiçbir neden yok." Lüpen'in büyük bir avantaj sahibi olduğu kesindi, bu belki bölgeyi yakından tanıması, yerel efsaneleri çok iyi bilmesi ya da sadece bir hatıraydı. Bunlar paha biçilemez avantajlardı çünkü Beautrelet hiçbir şey bilmiyor ve bölgeyi tanımıyordu. Burayı ilk kez Ambrumésy soygunu zamanında ziyaret etmişti ve o zaman da uzun süre kalmamıştı.

Ama ne önemi vardı ki?

Bu soruşturmaya on yılını vermek zorunda kalsa bile sonunda başarıyla ulaşacaktı. Lüpen oradaydı. Onu görebiliyor, hissedebiliyordu. Yolun sonraki dönemecinde, bir sonraki ormanın bittiği yerde, sonraki köyün hemen dışında karşısına çıkmasını bekliyordu. Ve sürekli olarak hayal kırıklığına uğramasına rağmen her hayal kırıklığında ayağa kalkmak için yeni bir neden buluyor gibiydi.

Kendisini sık sık yol kenarındaki bir bayırda uzanıp her zaman yanında taşıdığı belgeyi, yani üstündeki rakamları sesli harflerle değiştirdiği kopyayı incelerken buluyordu.

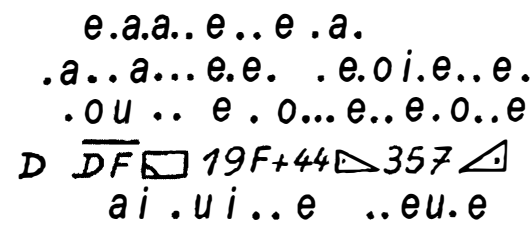

Alışkanlığı olduğu üzere sık sık uzun çimlerin üstüne yüz üstü uzanıyor ve saatlerce düşünüyordu. Yeterince zamanı vardı. Gelecek onundu.

Büyük bir sabırla Seine'den denize ve denizden Seine'e dolaşıp durdu; yavaş yavaş ilerliyor, teorik olarak konuşacak olursak geride toplanmamış en

ufak bir ipucu kalmayana kadar bir yerden ayrılmıyordu.

Montivilliers, Saint-Romain, Octeville, Gonneville ve Criquetot'yu gezmiş ve incelemişti.

Akşam olunca köylülerin kapısını çalıyor, evlerinde kalmak için izin istiyordu. Akşam yemeğinden sonra birlikte sigara içip sohbet ediyorlardı. Onlara birbirlerine uzun kış gecelerinde anlattıkları hikâyeleri anlattırıyordu.

Ve üstü kapalı bir şekilde şöyle sorular soruyordu:

"Peki ya İğne? Oyuk İğne efsanesi? Onu bilmiyor musunuz?"

"Yani... Daha önce hiç duymadım böyle bir şeyi."

"Bir düşünün. Kocakarı hikâyeleri olur ya... İğneyle alakalı bir şeyler... Sihirli bir iğne belki... Nasıl desem..."

Hiçbir şey yoktu. Ne bir efsane ne bir hatıra... Ve ertesi sabah yine neşeyle yola koyuluyordu.

Bir gün Saint-Jouin adlı, denize nazır, şirin bir kasabadan geçiyordu ve uçurumlardan kopup düşen kayaların yarattığı karışık alanın arasından aşağı doğru indi.

Sonra platoya tırmandı ve Bruneval adlı boğaza, Antifer burnu ve Belle-Plage adlı küçük koya doğru yürüdü. Biraz yorgun hissetse de neşeyle ve kaygısız

bir şekilde yürüyordu ve hayatta olmaktan o kadar mutluydu ki Lüpen'i, Oyuk İğne gizemini, Victoire'ı ve Sholmès'i bile unutmuştu. Sadece gördüğü manzaralarla ilgileniyordu; mavi gökyüzüyle, güneşle parlayan zümrüt rengi engin denizle...

Bir Roma ordugâhının kalıntılarına benzettiği düz bir çizgi halindeki bentler ve duvarlar ilgisini çekti. Sonra gözleri çatlamış ufak kulelere ve Gotik üsluptaki yüksek pencerelere sahip, tarihi bir kalenin taklidi gibi duran ufak şatoya takıldı. Bu yapı kayalık, engebeli, giderek yükselen ve denize bakan bir zeminde, neredeyse uçurumdan ayrı gibi duruyordu. Önündeki dar geçidin iki yanında demir korkuluklar vardı ve giriş ise sivri uçlu çubuklara sahip demir parmaklıklı bir kapıyla korunuyordu.

Beautrelet biraz zorluk yaşasa da üst kısmı sivri bir kemer şeklindeki kapıya tırmanmayı başardı. Eski, paslı bir kilitle kapatılmış kapının üstünde şu iki sözcüğü okudu:

Fréfossé Kalesi[6]

İçeri girmeye çalışmadı, bunun yerine sağa döndü. Ufak bir tepeyi indikten sonra, tahta çitlerle desteklenmiş sırt boyunca ilerleyen bir patikada buldu

6 Fréfossé Kalesi, yakınlarındaki bir malikânenin adını taşıyordu. Ancak kale, bu kitapta yer alan açıklamalar nedeniyle birkaç yıl sonra askeriye tarafından yıkılmıştır. (Yazarın notudur.)

kendini. Patikanın sonunda küçük bir mağara vardı, birden bire denize düşen ve içi oyulmuş bu kayada bir çeşit nöbetçi kulübesi oluşmuştu sanki.

Mağaranın ortasındaki yüksekliği sadece ayakta durmanıza izin verecek kadardı. Duvarlarda birbiri üstüne yazılmış bir sürü yazılar vardı. Kara tarafında, kayanın içinde neredeyse kare şeklinde açılmış ve çatı penceresini andıran bir delik, tepeleri testere dişi gibi görünen kuleciklere sahip, otuz-kırk metre uzaktan görünen Fréfossé Kalesi'nin tam karşısına denk geliyordu. Beautrelet çıkınını bir kenara bıraktı. Zor ve yorucu bir gün geçirmişti. Bir süre uyudu.

Sonra mağaranın içinde esen soğuk bir rüzgâr yüzünden uyandı. Birkaç dakika boyunca hareket etmeden, dalgın ve boş bir şekilde etrafına bakındı. Durağan, uyuşmuş düşüncelerini harekete geçirmek, tekrar düşünmek istedi. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Gözleri bir şeye takıldığında ayağa kalkmak üzereydi. Gözleri o noktaya sabitlendi, birden fal taşı gibi açıldı ve... Tepeden tırnağa sarsıldı. Elleri istemsizce kasıldı ve saç diplerine kadar terlediğini hissetti.

"Hayır, hayır..." diye kekeledi. "Bu bir rüya, sanrılar görmeye başladım. Bir bakayım... Bu mümkün mü?"

Dizleri üstüne çöküp baktı. Granit zeminde, belki de otuzar santim uzunluğunda iki büyük harf görüyordu. Bu iki harf fazla özenilmeden, sade bir şekilde kazınmıştı ve yüzyılların etkisiyle köşeleri yuvarlanıp yüzeyleri aşınmış olsa da *D* ve *F* harfi oldukları net bir şekilde anlaşılıyordu.

D ve *F*! Ne şaşkınlık verici bir mucizeydi bu! *D* ve *F*... Tam da belgedeki harfler! Belgede yazan yegâne harfler!

Beautrelet'in, ölçümlerin ve işaretlerin yer aldığı dördüncü satırdaki harfleri aklına getirmek için kâğıda bakması gerekmiyordu!

O kadar iyi biliyordu ki! O kâğıttakiler âdeta gözlerine yazılmış, beyninin kıvrımlarına bir kabuk gibi bağlanmıştı!

Ayağa kalkıp dik yokuştan aşağı indi, eski kaleye doğru tekrar tırmandı, geçmek için korkulukların çubuklarına tutundu ve platoda otlanan sürünün çobanına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

"Mağara, hani oradaki... O mağara..."

Dudakları titredi ve bir türlü çıkaramadığı kelimeleri bulmaya çalıştı. Çoban ona şaşkınlıkla bakıyordu. Isidore en sonunda tekrar etti:

"Evet, oradaki mağara... Şurada hani... Kalenin sağında. Bir adı var mı?"

"Tabii ki! Tüm Étretat halkı oraya Demoiselles der."

"Ne? Ne? Ne derler dedin?"

"İşte, yani... La Chambre des Demoiselles derler."

Isidore adamın boğazına sarılmak üzereydi, sanki tüm gerçek bu adamın içinde yaşıyordu ve bunu ondan bir hamlede söküp çıkarmayı umut ediyordu.

Demoiselles! Belgede deşifre ettiği üç sözcükten biri!

Beautrelet durduğu yerde bir çılgınlık rüzgârına kapılmıştı. Ve bu rüzgâr karadan gelen şiddetli bir fırtına gibi üstüne saldırıp onu içine çekti. Sadece karadan değil her yönden gelen bu fırtına onu gerçeğin kırbaçlarıyla dövüyordu âdeta. Anlamıştı! Belgede yazılanlar gerçek anlamıyla görünüyordu gözüne! La Chambre des Demoiselles... Étretat...

"İşte bu!" diye düşündü, zihni aydınlanırken. "Bu olmalı. Ama bunu neden daha önce tahmin edemedim ki?"

Çobana kısık bir sesle şöyle dedi:

"Güzel... Şimdi git. İstersen gidebilirsin yani. Teşekkürler..."

Ne düşüneceğini bilemeyen adam ıslık çalarak köpeğini çağırdı ve gitti.

Yalnız kalan Beautrelet tekrar kaleye doğru yürüdü. Neredeyse kaleyi geçmişti ki yere oturup duvarlardan birine yaslandı. Ve endişeyle şöyle düşündü:

"Delirmiş olmalıyım! Ya *o* beni gördüyse! Ya adamlarından biri gördüyse! Bir saatten beri buralarda dolanıp duruyorum."

Hiç kıpırdamadan oturmaya başladı. Güneş batıyordu. Gece yavaş yavaş günle karışıp her şeyin dış hatlarını bulanıklaştırmaya başlıyordu.

Sonra yüzükoyun yere uzandı ve ufak ufak hareketlerle uçurumun kenarına, denize doğru çıkıntı yapan yere kadar süründü. İstediği yere varmıştı. Ellerini uzatıp uzun çimenleri bir kenara çekti ve başını uçurumdan aşağı uzattı.

Tam karşısındaki açık denizde, neredeyse üstünde bulunduğu uçurumla aynı seviyede, devasa bir dikilitaşı andıran, seksen metreden daha yüksek bir kaya parçası vardı. Suyun üstünde görünen granit temeli ve tepeye doğru incelen şekliyle derinlerde yaşayan bir canavarın kocaman dişine benziyordu. Uçurumunki gibi kirli beyaz bir renge sahip olan bu yekpare kaya, çakmaktaşıyla işaretlenmiş gibi duran yatay çizgilere sahipti ve yüzyıllardır devam eden yavaş bir aşınma sonucu kireçtaşı ve çakıl taşı tabakaları üst üste birikmişti.

Orasında burasında yarıklar, kırıklar vardı ve bunların oluştuğu yerlerde de çimler ve yaprakların süslediği toprak parçaları görülüyordu.

Bu güçlü ve sert yapısıyla dalgaların ve fırtınaların öfkeli saldırılarına boyun eğmeyen, zarar verilemez bir şey gibi görünüyordu. Yanı başındaki uçurumun büyüklüğüne, içinde bulunduğu denizin enginliğine rağmen heybetli ve kalıcı izlenimi veriyordu.

Beautrelet tırnaklarını avına saldırmaya hazır bir hayvanın pençeleri gibi toprağa geçirmişti. Gözleri kayanın pürüzlü dokusuna odaklandı, genç adam için bu doku sanki kayanın teniydi. Ona dokunuyor, onu hissediyor, zihnine kazıyıp içine çekiyordu.

Ufuk çizgisi ortadan kaybolan güneşin bıraktığı alev rengiyle kızıla dönmüştü. Uzun, kırmızı bulutlar gökyüzünde hareketsiz duruyor, muhteşem manzaralar, olağanüstü lagünler, kıpkırmızı ovalar, altın rengi ormanlar, kan rengi göller oluşmasına neden oluyordu. Kısacası huzurlu, rüya gibi bir manzara vardı.

Gökyüzünün mavisi daha da koyulaştı. Çobanyıldızı muhteşem bir ışıkla parlıyordu, sonra diğerleri de onun kadar parlamasalar da görünmeye başladılar.

Beautrelet birden gözlerini kapadı ve katladığı kollarını alnına bastırdı. Oracıkta mutluluktan ölebilirdi, o kadar mutluydu ki kalbi sıkışıyordu. Orada, neredeyse Étretat İğnesi'nin tepesinde, martıların üstünde kanat çırptığı sivri noktanın biraz aşağısında, ince bir duman sanki görünmez bir bacadan çıkarcasına tütüyor, alacakaranlığın serinliğinde halkalar halinde yükseliyordu.

9

Açıl Susam Açıl!

Étretat İğnesi'nin içi oyuktu!

Bu bir doğa olayı mıydı? Yerkabuğundaki değişimlerin ya da sürekli hareket halindeki denizin ve yağmurun zaman içindeki aşındırmalarının neden olduğu bir oyuk muydu? Yoksa tarih öncesi dönemdeki Galyalılar, Keltler tarafından yapılmış insanüstü bir iş miydi? Bunlar hiç şüphesiz cevabı olmayan sorulardı. Ama ne fark ederdi ki? Önemli olan gerçek şuydu: İğnenin içi oyuktu.

Bu heybetli yapının kırk-elli metre uzağındaki

yere Porte d'Aval deniyordu. Porte d'Aval, uçurumun tepesinden inen ve su altındaki kayalara kök salan yaşlı bir ağacın kalın bir dalı gibi görünüyor, kireçtaşından büyük bir koni oluşturuyordu. Ve bu koni sivri uçlu bir külah gibi duran boşluktan başka bir şey değildi!

Harika bir keşifti bu! Lüpen'den sonra Beautrelet de iki bin yıldan fazla bir zamandır çözülememiş büyük bilmeceyi çözecek anahtarı keşfediyordu! Sahip olan kişiye eski günlerde, eski dünyayı istila eden barbarların zamanında büyük bir güç bahşeden anahtarı! Bu devasa oyuğu düşmanından kaçan tüm kabilelere açan sihirli bir anahtar! En dokunulamaz sığınağın kapılarını açan gizemli anahtar! İnsana güç veren ve üstünlük sağlayan büyülü anahtar!

Sezar bu anahtarı bildiği için Galyalılara boyun eğdirebilmişti. Normandiyalılar bu anahtarı bildikleri için ülke üzerinde etkili olabilmişler ve daha sonra bundan destek alarak komşu adayı, Sicilya'yı, Doğu'yu, Yeni Dünyayı fethedebilmişlerdi!

Sırrı bilen İngiltere kralları bunun sayesinde Fransa'ya üstünlük taslıyor, onu küçük görüyor, parçalara ayırıyor, taç giyme törenlerini Paris'te yapıyorlardı. Ama sonra sırrı kaybettiler ve bozguna uğradılar.

Sırrı öğrenen Fransa kralları egemenlikleri altındaki bölgelerin sınırlarını genişletmeye başladılar ama sonra yarattıkları büyük ulus yavaş yavaş erimeye başladı. Bu sırada sırrı unuttular ya da nasıl kullanacaklarını bilemediler ve bunu ölümler, sürgünler, yıkımlar takip etti.

Suyun ortasında ve karadan on kulaç uzakta, görünmez bir krallık! Notre Dame'ın kulelerinden daha yüksek, bilinmeyen bir kale, hem de bir şehir meydanından daha geniş, granit bir temele oturtulmuş... Nasıl bir güçtü, nasıl bir güven vericilikti bu! Seine aracılığıyla Paris'ten denize. Orada Le Havre, yani yeni, gerekli şehir. Ve oradan yaklaşık kırk kilometre uzakta Oyuk İğne, ele geçirilemez mabet!

Bir mabet ve aynı zamanda harikulade bir saklanma yeri... Kralların yüzyıllardır biriken bütün hazineleri, Fransa'nın halkından zorla toplayıp kiliselerde biriktirdiği altınlar, Avrupa'daki savaş alanlarında toplanan ganimetler kraliyete ait mağarada toplanmıştı. Eski altın paralar, gümüş paralar; parıl parıl parlayan taçlar; İspanyol altınları, florinleri, İngiliz altınları; değerli taşlar ve elmaslar, tüm mücevherler ve süslemeler... Hepsi oradaydı. Bunu kim keşfedebilirdi? İğnenin çözülemez sırrını kim öğrenebilirdi? Hiç kimse.

Lüpen hariç.

Ve Lüpen bildiğimizden tamamen farklı davranıyor, gerçek gölgeler arasında kaldıkça bu mucizeyi açıklamak imkânsız. Dehasının kaynakları sonsuz olsa da topluma karşı yürüttüğü çılgınca mücadeleye yeterli gelmiyor. Onun maddi kaynaklara ihtiyacı var. Güvenli bir inziva yerine ihtiyacı var; dokunulmaz olacağından, huzurlu ve planlarını yürütmesine izin veren bir yerde olacağından emin olması gerekiyor.

Oyuk İğne olmadan Lüpen anlaşılamaz bir karakter, gerçeklikle hiçbir bağlantısı olmayan bir efsane, bir roman karakteri oluyor. Sırrı -Hem de ne sır!- bilen biri olarak yine sıradan bir adam olmaya devam ediyor ama kaderin kendisine bahşettiği sıra dışı bir silah sayesinde diğerlerinden daha üstün oluyor.

Tamam, İğnenin içi oyuktu. Geriye sadece buraya nasıl girileceği sorunu kalmıştı.

Görünüşe göre denizden girilecekti. Açık denizin bir tarafında, bir kayıkla belli saatlerde yanaşabileceği bir yarık olmalıydı. Ama ne tarafta?

Beautrelet uçurumun kenarında yere uzandı ve gözleri gölgeler arasındaki piramidimsi kütleye kilitlenmiş şekilde, tüm zihnini vererek akşam olana kadar düşündü.

Sonra Étretat'a inip en ucuz oteli buldu, akşam yemeğini yedi ve odasına çıkıp belgeyi açtı.

Buradakilerin asıl anlamını çözmek *şimdi* onun için çocuk oyuncağıydı. İlk satırda düzgün sırasıyla ve gerekli yerdeki boşluğuyla Étretat'ın üç ünlü harfini hemen gördü. Bu satır şu şekildeydi:

e. a. a. . étretat . a. .

Étretat'tan önce hangi sözcükler gelebilirdi? Hiç şüphesiz İğnenin köye göre konumunu anlatan sözcükler. Şimdi, İğne sol tarafta, batıdaydı. Biraz çabadan sonra batıdan esen rüzgârlara *aval* rüzgârları dendiğini ve en yakın kapının Porte d'*Aval* olduğunu hatırladı. Sonra şöyle yazdı:

En aval d'Étretat. a. .

İkinci satırda *demoiselles* sözcüğü vardı ve o sözcüğün önünde *la chambre des* ifadesini oluşturabilecek ünlüleri görünce iki ifadeyi yan yana yazdı:

En aval d' Étretat - La chambre des Demoiselles.

Beatrelet'i en çok zorlayan satır üçüncüydü ve ancak La Chambre des Demoiselles'in yakınındaki Fréfosse Kalesi'nin yerini hatırlayınca belgede yazanları neredeyse en baştan yazabildi:

En aval d'Étretat – La Chambre des Demoiselles – Sous le Fort de Fréfossé – Aiguille Creuse.[7]

7 *Étretat'ın batısı- La Chambre des Demoiselles- Fréfossé Kalesinin altı- Oyuk İğne*

Bilmeniz gereken temel ve genel formül bu dört ifadeydi. Bunlar aracılığıyla Étretat'ın batısına dönüyor, La Chambre des Demoiselles'e giriyor, büyük bir olasılıkla Fréfossé Kalesi'nin altından geçiyor ve böylece İğneye ulaşıyordunuz.

Ama nasıl? Dördüncü satırı oluşturan gösterge ve işaretlerle:

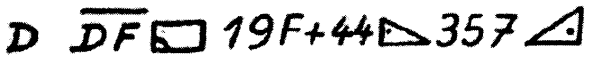

Bunlar İğneye giren yolu bulmanızı sağlayan daha özel formüllerdi hiç şüphesiz.

Beautrelet, kara ve İğne denen bu yekpare dikilitaşın arasında doğrudan bir bağlantı olması gerektiğini tahmin etti ve bu tahmini belgenin mantıksal gerekliliklerinden başka bir şey değildi. Yer altı geçidi La Chambre des Demoiselles'ten başlayıp Fréfossé Kalesi'nin altından geçmeli, uçurumda yüz metre dikine inmeliydi. Sonra denizin kayalıkları altında açılmış bir tünelle kendinizi Oyuk İğnede bulmalıydınız.

Peki, bu yeraltı geçidinin girişi hangisiydi? Basit bir şekilde kazınmış *D* ve *F* harfleri bu girişe işaret ediyordu da zekice oluşturulmuş bir mekanizma yardımıyla buraya mı giriyordunuz?

Isidore ertesi gün tüm sabah Étretat'ı dolaştı ve karşılaştığı herkesle sohbet edip işine yarayabilecek bir şeyler yakalamaya çalıştı. En sonunda, öğleden sonra uçuruma tırmandı. Kendisini daha da genç gösteren çok kısa pantolonu ve balıkçı yaka kazağıyla miço kılığına girmişti, şimdi on iki-on üç yaşlarında yaramaz bir çocuk gibi görünüyordu.

Mağaraya girer girmez harflerin yanına çömeldi. Burada kendini bir hayal kırıklığı bekliyordu. Harflere vurmak, itmek, kıpırdatmaya çalışmak işe yaramıyordu. Harfler hareket etmeyi reddediyordu. Ve Isidore'un bunların kesinlikle hareket etmeyeceklerini, bir mekanizmayı falan kontrol etmediklerini anlaması uzun sürmedi. Yine de... Yine de bir anlamları olmalıydı! Köyde yaptığı soruşturma sonucu hiç kimsenin harflerin varlığını açıklayamadığını ve Başpapaz Cochet'in Étretat üstüne yazdığı değerli kitapta[8] da bu ufak bilmeceyi çözmeyi denediğini ama başaramadığını öğrenmişti. Ama Isidore o bilgili Norman arkeologun bilmediği şeyi, yani belgedeki iki harfin işaretlerin yer aldığı satırdakilerle aynı olduğunu biliyordu. Tesadüf olabilir miydi? Hayır, imkânsızdı. Peki, o zaman?

8 Les Origines d'Étretat (Étretat'ın kökleri) kitabın sonunda Başrahip Cochet, bu iki harfin oradan geçen bir yolcunun isminin baş harfleri olduğu sonucuna varıyor. Burada yaptığım açıklamalar bu varsayımın yanlış olduğunu gösteriyor. (Yazarın notudur.)

Aklına birden bir fikir geldi; o kadar mantıklı, o kadar basitti ki bunun doğru olmayacağından bir saniye bile şüphe etmedi. *D* ve *F* harfleri -İğneyle birlikte- izlenecek yoldaki esas durakları temsil eden iki önemli sözcüğün baş harfleri değil miydi? La Chambre des Demoiselles ve Fréfossé Kalesi: *Demoiselles* için *D*, *Fréfossé* için *F*. Aradaki bağlantı tesadüf olamayacak kadar belirgindi.

Bu durumda şöyle bir sorun ortaya çıkıyordu: Yan yana duran *DF* La Chambre des Demoiselles ile Fréfossé Kalesi arasındaki ilişkiyi temsil ediyordu. Satırın başındaki *D* harfi tek başına Demoiselles'i, yani başlangıç noktasını oluşturan mağarayı ve satırın ortasındaki *F* harfi de tek başına Fréfossé'yi, yani muhtemelen yer altı geçidine giriş yerini temsil ediyordu.

Bu çeşitli işaretler arasında iki şey daha vardı: İlk önce sol alt köşesi işaretlenmiş bir dikdörtgen ve sonra da hiç şüphesiz mağaranın içindeki kişiye kalenin altına girme yolunu işaret eden 19 sayısı vardı.

Bu dikdörtgenin şekli Isidore'un kafasını karıştırıyordu. Etrafında, duvarlarda ya da gözünün önündeki herhangi bir yerde bir yazı, dikdörtgen şeklindeki bir nesneyle alakalı bir şeyler mi vardı acaba?

Uzun bir süre etrafına bakındı ve tam da bu düşüncenin peşini bırakma noktasına gelmişti ki gözleri kayaya oyulmuş ve bir pencere görevi gören ufak açıklığa takıldı. Bu açıklığın kenarları tam bir dikdörtgen oluşturuyordu: Aşınmış, tırtıklı ve acemice yapılmış gibi görünse de yine de bir dikdörtgendi ve Beautrelet iki ayağını yerde kazınmış *D* ve *F* harflerinin üstüne koyunca kendini tam da pencerenin seviyesinde buldu. Böylece belgedeki harflerin üstünde gördüğü çizik de açıklanmış oluyordu!

Dik bir şekilde durdu ve baktı. Pencere karadan tarafa bakıyordu ve ilk önce mağarayı karaya bağlayan ve iki uçurum arasında duran patikayı gördü; sonra üstünde kalenin yükseldiği küçük tepeyi gördü. Beautrelet kaleyi görebilmek için sola doğru eğildi ve işte o an dikdörtgenin alt köşesindeki o kıvrımlı işaretin anlamını anladı. Pencerenin sol alt tarafında bir parça çakmak taşı çıkıntı oluşturmuştu ve çıkıntının ucu bir pençe gibi kıvrıktı. Bu çıkıntı bir nişan gibiydi. Birisi bu işarete gözünü koyup baktığı zaman karşısındaki tepenin bayırında, bu noktada inşa edilmiş orijinal Fréfossé Kalesi'ne ya da eski bir Roma yerleşim yerine ait gibi duran neredeyse tek bir eski duvarın yer aldığı ufak bir alanı görüyordu.

Beautrelet, belki on metre uzunluğundaki duvar

parçasına koştu. Duvar çimler ve bitkilerle örtülmüştü. Herhangi bir işaret görünmüyordu.

Peki ya 19 sayısı?

Tekrar mağaraya dönüp cebinden bir yumak ip ve bir mezura çıkardı. Sonra on dokuz metre olarak ölçtüğü ipin bir ucunu çakmak taşından çıkıntıya bağladı, diğer ucuna da bir çakıl taşı tutturdu ve kara tarafına doğru fırlattı. Taş, patikanın sonuna zorlukla ulaştı.

Ne kadar da aptalım diye düşündü Beautrelet. "O zamanlar metreyi nereden bileceklerdi ki? 19 sayısı 19 kulaçtan başka bir değil!"

Birimleri birbirine çevirince bu kez ipi 34 metre olarak ayarladı, otuz dördüncü metrenin sonuna bir düğüm attı ve Demoiselles penceresinden 34 metre gidince Fréfossé duvarına ulaştı. Birkaç dakika içinde bağlantı noktasını bulmuştu. Boşta kalan eliyle çatlaklarda yetişmiş sığırkuyruğu yapraklarını kenara çekiyordu.

Birden ufak bir çığlık attı. Yaptığı düğüm duvarda kazınmış ufak bir çarpının tam merkezine denk geliyordu.

Ve belgede 19 sayısını takip eden işaret bir çarpıydı!

Yaşadığı heyecanı kontrol etmek için tüm ira-

desini kullanması gerekmişti. Aceleyle ve titreyen parmaklarla çarpıyı yokladı ve üstüne bastırınca çarpının kolları sanki bir tekerleğin telleri gibi döndü. Duvardaki taş hareket ediyordu. Uyguladığı gücü iki katına çıkardı ama daha fazla hareket yoktu. Sonra hiç döndürmeden biraz daha bastırdı, bir şeyler olduğunu hissediyordu. Birden açılan bir sürgünün, açılan bir kilidin sesine benzer bir ses duyuldu ve taşın sağında yaklaşık bir metrelik bir kısım kendi ekseninde dönerek yer altı geçidine açılan kapıyı ortaya çıkardı.

Beautrelet delirmiş gibi, dışı taşlarla kaplı demir kapıyı kavradı, geri çekti ve kapadı. Şaşkınlık, neşe, yakalanma korkusu suratını tanınamayacak bir hale sokmuştu. İki bin yıl boyunca bu kapının önünde olanları, buraya girip bu büyük sırrı öğrenen insanları düşünmek dehşet vericiydi: Keltler, Galyalılar, Romalılar, Normandiyalılar, İngilizler, Fransızlar, baronlar, dükler, krallar ve onların hepsinden sonra Arsen Lüpen. Ve Lüpen'den sonra, kendisi, Beautrelet... Beyninin uçup gittiğini hissediyordu. Göz kapakları titreşti. Bayılacağını hissetti ve yokuşun dibine, uçurumun en ucuna gitti.

Görevi tamamlamıştı, en azından hiçbir yerden yardım almadan her şeyi tek başına yapmıştı.

O akşam emniyet müdürüne uzun bir mektup yazıp soruşturmalarının sonucunu ve Oyuk İğnenin sırrını tüm gerçekliğiyle açıkladı. İşlerini tamamlaması için destek talep edip adresini verdi.

Cevabı beklerken iki geceyi Demoiselles'de geçirdi. Bu süre içinde sürekli korkuya kapıldı, gecenin sesleri yüzünden artan dehşet hissiyle titriyordu. Her an gölgelerin kendi tarafına doğru geldiğini düşünüyordu. İnsanlar onun mağarada kaldığını biliyorlar, yanına gelip onu öldürüyorlardı! Ancak, deli gibi etrafına bakan gözleri tüm iradesini kullanarak duvara bakmaya devam ediyordu.

İlk gece hiçbir şey olmadı ama ikinci gece yıldızların ve hilal şeklindeki ayın ışığı sayesinde kapının açıldığını ve birkaç siluetin karanlıklardan ortaya çıktığını gördü. İki, üç, dört... Beş kişi saymıştı.

Bu beş adamın oldukça büyük eşyalar taşıdıklarını gördü. Onları biraz uzaktan takip etti. Beşi de Le Havre yoluna çıkan ve tarlaların arasından geçen kestirme yolda ilerlediler ve sonra bir otomobilin uzaklaştığını duydu.

Büyük bir çiftliğin etrafından yürüyerek geldiği yoldan geri döndü. Ama yoldaki dönemece geldiğinde kenara çekilip ağaçların arkasına saklanacak zamanı güçlükle buldu. Daha fazla adamın geçtiğini

gördü, dört, beş... Ve hepsi de bir şeyler taşıyordu. Birkaç dakika sonra başka bir otomobilin sesi daha geldi. Bu kez mağaraya dönecek cesareti yoktu, o yüzden bir otele gitti.

Uyandıktan kısa süre sonra, otel görevlisi bir mektup getirdi. Hemen açtı. İçinde Ganimard'ın kartviziti vardı.

"En sonunda!" diye bağırdı Beautrelet. Bu kadar zorlu bir süreç geçirdikten sonra yardım edecek birilerine gerçekten de ihtiyacı vardı.

Ellerini iki yana açmış bir şekilde merdivenleri indi. Ganimard genç adamın ellerini tutup bir an ona baktıktan sonra şöyle dedi:

"Çok fenasınız evlat!"

"Değilim aslında," dedi Beautrelet. "Şans yanımdaydı sadece."

"Söz konusu *o* olunca şans diye bir şey yoktur," dedi dedektif, Lüpen'den bahsederken her zaman ciddi bir havaya bürünürdü ve adını asla telaffuz etmezdi.

Oturdu.

"Yani onu yakaladık!"

"Daha önce yirmiden fazla kez yakalandığı gibi," dedi Beautrelet, gülerek.

"Evet, ama bugün..."

"Bugün, elbette durum farklı... Nerede saklandığını, kalesini biliyoruz. Tabii ki her şeyden önemlisi Lüpen Lüpen'dir. O kaçabilir ama Étretat İğnesi kaçamaz."

"Neden kaçacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu Ganimard, endişeli bir sesle.

"Neden kaçması gerektiğini düşünüyorsunuz?" diye karşılık verdi Beautrelet. "Onun şu anda İğnenin içinde olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok. Dün gece on bir adamı dışarı çıktı. O on bir kişinin arasında kendisi de olabilirdi."

Ganimard biraz düşündükten sonra şöyle dedi:

"Haklısınız. Önemli olan Oyuk İğne. Gerisi için umut edelim de şansımız yaver gitsin. Şimdi biraz konuşalım."

Yeniden kendini beğenmiş havasıyla, ciddi ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Sevgili Beautrelet, size bu konuyu son derece gizli tutmanızı tembihlemem için emirler aldım."

"Kimden?" diye sordu Beautrelet. "Emniyet müdüründen mi?"

"Daha üst düzey bir kişi."

"Başbakan?"

"Daha da üst."

"Eee!"

Ganimard sesini alçalttı.

"Beautrelet, dün gece Élysée'deydim. Bu meseleye son derece önemli bir devlet sırrı olarak bakıyorlar. Bu kalenin varlığını saklamak için çok ciddi nedenler var; özellikle de stratejik nedenler... O yer yeni patlayıcılar, yakın zamanda icat edilen roketler, yani o türdeki her şey için bir depo olabilir. Nasıl desem, Fransa'nın gizli mühimmat deposu gibi yani."

"Ama böyle bir sırrı gizli tutmayı nasıl umuyorlar ki? Eski günlerde bu sırrı tek bir kişi biliyordu: Kral. Bugünse daha şimdiden birkaç kişi bunu biliyoruz, Lüpen'in çetesini saymıyorum bile."

"Yine de on sene olmasa da, bir beş sene daha sessiz kalabilirsek... Bu beş sene bizi kurtarır!"

"Ama bu kaleyi, geleceğin mühimmat deposunu ele geçirmek için oraya saldırmamız gerek, Lüpen'i oradan çıkarmamız gerek. Ve tüm bunlar gürültü çıkarmadan yapılamaz."

"Tabii ki insanlar bir şeylerden şüphelenecektir ama bir şey öğrenemezler. Dahası, denemekten başka şansımız yok."

"Pekâlâ. Planınız nedir?"

"İşte, kısaca anlatıyorum. İlk olarak siz Isidore Beautrelet değilsiniz ve Arsen Lüpen diye biri de yok. Siz Étretat'te yaşayan bir delikanlısınız ve buralarda

gezinirken yer altı geçidinden çıkan adamları görüyorsunuz. Bu yüzden uçurumun içinden geçen, tepeden aşağı kadar giden merdivenler olduğundan şüpheleniyorsunuz."

"Evet, sahil boyunca o merdivenlerden birkaç tane var. Mesela buraya yakın bir yerlerde, Bénouville'in karşısında bana Curé Merdivenleri diye, oraya yüzmeye giden herkesin bildiği bir merdiveni gösterdiler. Balıkçıların kullandığı üç ya da dört tünelden bahsetmiyorum bile."

"O zaman bana ve adamlarımın yarısına rehberlik edersiniz. Ben tek başıma ya da yanımda birileriyle girerim, buna sonra karar veririz. Saldırının bu şekilde yapılması gerektiği kesin. Eğer Lüpen iğnenin içinde değilse er ya da geç yakalanacağı bir tuzak hazırlarız. Eğer oradaysa..."

"Eğer oradaysa Mösyö Ganimard, İğnenin diğer tarafından, denize bakan tarafından kaçar."

"Bu durumda adamlarımın kalan yarısı tarafından hemen yakalanır."

"Evet, ama tahmin ettiğim gibi denizin geri çekildiği anı seçerseniz, yani İğnenin temelini açıkta bırakırsanız kovalamacayı herkes görür, çünkü o saatlerde midye, karides ve kabukluları avlayan tüm kadın ve erkekler kayaların etrafında olacaklardır."

"Denizin kalabalık olduğu saati seçmemin nedeni de tam olarak bu zaten."

"O durumda bir kayıkla kaçar."

"Ah, ama her biri adamlarım tarafından yönetilen bir düzine balıkçı teknesi olacak ve onu yakalayacağız."

"Eğer sizin o bir düzine tekneniz arasından ağlardan kurtulan bir balık gibi kaçıp gitmezse."

"Tamam, o zaman onu batırırım."

"İnanmıyorum! Silah mı kullanacaksınız?"

"Tanrı'm! Elbette. Şu anda Le Havre'da bir torpido bot var. Bir telgrafımla istediğim saatte İğnenin etrafında olur."

"Lüpen ne kadar da gurur duyacak! Bir torpido bot! Pekâlâ, Mösyö Ganimard, siz her şeyi düşünmüşsünüz. Yalnızca harekete geçmek kalmış. Ne zaman saldırıyoruz?"

"Yarın."

"Gece mi?"

"Hayır... Gündüz gözüyle, saat onu vururken yani deniz kabarmışken..."

"Harika."

Her ne kadar dışarıdan neşeli görünse de Beautrelet oldukça tedirgindi. Sabaha kadar uyuyamadı, sürekli olarak, hiç olmayacak şeyleri düşünüp dur-

du. Ganimard tedbirli davranmak adına kendisini bırakıp Étretat'ten on kilometre uzaktaki Yport'a gitmişti ve adamlarına kendisiyle buluşmalarını söyleyip sahil boyunca gördüğü on iki balıkçı teknesini kiralamıştı.

Ertesi sabah saat ona çeyrek kala yanında on iki güvenilir adamıyla Isidore'la uçuruma çıkan yolun aşağısında buluştu. Saat tam onda duvarın yanına vardılar. O an gelip çatmıştı.

"Neyiniz var Beautrelet? Betiniz benziniz attı!" dedi Ganimard, genç adamla dalga geçercesine.

"Siz bir de kendinizi görseniz Ganimard," diye karşılık verdi Beautrelet. "Gören de birazdan öleceğinizi falan sanır!"

İkisi de oturmak zorundaydı ve Ganimard birkaç yudum rom içti.

"Korku yok ama," dedi, "o kadar heyecanlıyım ki! Onu yakalamak üzere olduğum her seferde midemde böyle bir şeyler oluyor. Biraz rom ister misiniz?"

"Hayır."

"Eğer geride kalırsanız?"

"Öldüm demektir."

"Bırrr! Neyse, göreceğiz. Şimdi, *açıl susam, açıl* deme vakti! Sanırım görülme tehlikemiz yok?"

"Hayır. İğne uçurumla aynı yükseklikte ve hem bulunduğumuz zemin de eğimli."

Beautrelet duvara gidip taşa bastırdı. Sürgü kenara çekildi ve yer altı geçidi ortaya çıktı. Yaktıkları fenerin ışığı sayesinde duvarın kasa dairesi şeklinde kesildiğini ve hem bu dairenin hem de zeminin tamamen tuğlalarla döşendiğini gördüler.

Birkaç saniye yürüdükten sonra birden bir merdivenle karşılaştılar. Beautrelet kırk beş basamak saydı, basamakların orta kısımları yüzyılların etkisiyle aşınmıştı.

"Kahretsin!" dedi Ganimard, birden durup başını tutmuştu; sanki bir yerlere çarpmış gibiydi.

"Ne oldu?"

"Bir kapı!"

"Kahretsin!" diye mırıldandı Beautrelet, kapıya bakarken. "Ve bunu kıramayız da. Yekpare demirden yapılmış."

"Bittik," dedi Ganimard. "Üstünde bir kilit bile yok."

"Aynen. Ama bana umut veren de bu."

"Nasıl yani?"

"Bir kapı açılmak için yapılır ve bunun üstünde bir kilit yok, bu da demek oluyor ki bunu açmak için gizli bir yol var."

"Ve biz de bu yolu bilmediğimiz için..."

"Birazdan öğreneceğim."

"Nasıl?"

"Bu belge sayesinde... Dördüncü satır bir zorluk çıktığında bunu çözmeye yardımcı olsun diye yazılmış. Ve çözüm görece daha kolay çünkü bu satır meraklıları yanlış taraflara yönlendirmekten ziyade onlara yardım etmek amacıyla konmuş."

"Görece daha kolaymış! Size katılmıyorum!" diye bağırdı belgeyi açan Ganimard. "44 sayısı ve sol tarafında bir nokta olan üçgen... Bunlar çok da şey anlatmıyor!"

"Evet, anlatıyor! Kapıya bakın. Her köşe üçgen şeklindeki bir demir levhayla güçlendirilmiş ve bu levhalar büyük çivilerle sabitlenmiş. Sol alt taraftaki levhayı tutup köşedeki çiviyi oynatın. Bire on bahse girerim ki doğru yoldayız."

"Bahsi kaybettiniz," dedi Ganimard, denedikten sonra.

"O zaman 44 sayısının anlamı..."

Kendi kendine sesli şekilde düşünürken Beautrelet şöyle dedi:

"Bir bakalım... Ganimard ve ben bir merdivenin son basamağında duruyoruz. Toplamda 45 basamak var... Belgedeki sayı 44 olduğu halde neden 45 ba-

samak var? Bir tesadüf mü? Hayır. Buraya kadarki hiçbir şeyde tesadüf diye bir şey yoktu, en azından kendiliğinden oluşmuş bir şey... Ganimard, rica etsem bir basamak yukarı çıkar mısınız? Tamam, bu kırk dördüncü basamaktan ayrılmayın. Şimdi bu demir çiviyi oynatayım. İşe yaramalı, yoksa kafamı keserim!"

Ağır kapı yavaşça açıldı. Önlerinde oldukça geniş bir mağara belirdi.

"Tam olarak Fréfossé Kalesi'nin altında olmalıyız," dedi Beautrelet. "Artık toprak katmanını geçtik. Bundan sonra taş tuğlalar falan olmayacak. Kaskatı bir kireçtaşının kalbindeyiz."

Ortam diğer taraftan az da olsa gelen gün ışığı sayesinde biraz aydınlıktı. Işığa doğru gidince bunun uçurumdaki bir yarıktan geldiğini ve bu sayede burayı bir tür gözlem evine çevirdiğini anladılar. Önlerinde, yaklaşık elli metre uzaklarındaki İğne dalgalar arasında tüm heybetiyle dikiliyordu. Sağ tarafta, oldukça yakında Porte d'Aval'ın kemerli payandası ve sol tarafta, oldukça uzakta geniş bir koyun zarif kavisini kapatan başka bir kemer daha vardı. Daha da heybetli olan ve uçurumdan kesilip çıkarılmış gibi duran Manneporte (*magna porta*)[9] o kadar geniş ve

9 Latince. Büyük kapı

yüksekti ki üç direkli bir gemi içinden rahatlıkla geçebilirdi. Bunların dışında her yer denizdi.

"Bizim ufak filoyu göremiyorum," dedi Beautrelet.

"İmkânsız," dedi Ganimard. "Porte d'Aval'da Étretat ve Yport sahilindeki bütün balıkçı teknelerini saklıyoruz şu an. Ama bir dakika... Bakın, açık denizde siyah bir çizgi var, suyla aynı seviyede..."

"Ee?"

"İşte bizim donanmamız, 25 numaralı torpido bot. O oradayken Lüpen istediği gibi kaçabilir. Eğer denizin dibini incelemek istiyorsa yani."

Yarığın yanındaki bir tırabzan merdivenlere işaret ediyordu. İnmeye başladılar. Arada sırada uçurumun duvarında ufak bir pencere açılmış oluyor ve İğneyi her gördüklerinde o büyük kütle daha da devleşiyormuş gibi geliyordu. Su seviyesine gelmeden biraz önce pencerelere rastlamamaya başladılar, artık her yer karanlıktı.

Isidore basamakları yüksek sesle sayıyordu. Üç yüz elli sekizde daha geniş bir geçide girdiler, burası da levhalar ve çivilerle sağlamlaştırılmış başka bir demir kapıyla örtülüydü.

"Bunu biliyoruz," dedi Beautrelet. "Belgede 357 sayısı ve sağ tarafında noktası olan bir üçgen var. Di-

ğer kapıda yaptıklarımızı tekrarlamamız gerekiyor sadece."

İkinci kapıda da ilki gibi açıldı. Önlerinde uzun, çok uzun bir tünel vardı ve tüm geçit belli aralıklarda tonozlardan sarkan fenerlerle aydınlatılıyordu. Duvarlar rutubetliydi ve su damlaları yerlere düşüyordu, o kadar ki yürümeyi kolaylaştırmak için zemin en baştan sonra kadar döşemelik tahtalarla kaplanmıştı.

"Denizin altından geçiyoruz," dedi Beautrelet. "Geliyor musunuz Ganimard?"

Dedektif hiçbir şey söylemeden tünele girdi ve tahta döşemeleri takip etmeye başladı. Bir ara durdu ve fenerlerden birini aldı:

"Bu fenerler Orta Çağ'dan kalmış olabilir ama ışık kaynağı modern," dedi. "Arkadaşlar gaz fitili kullanıyorlar."

Yoluna devam etti. Tünelin sonunda daha geniş bir mağaraya vardılar, karşı tarafta yukarı doğru çıkan bir merdivenin ilk basamakları görülüyordu.

"İşte, İğnenin başlangıcına buradan çıkılıyor," dedi Ganimard. "İşler ciddiye biniyor artık."

Ama adamlarından biri seslendi:

"Burada, sol tarafta başka bir merdiven daha var efendim."

Ve hemen ardından sağ tarafta üçüncü bir merdiven daha olduğunu keşfettiler.

"Kahretsin!" diye mırıldandı dedektif. "İşleri karıştı şimdi. Eğer bu yoldan gidersek şuradakinden kaçıp gidebilirler."

"Ayrılalım o zaman," diye öneride bulundu Beautrelet.

"Hayır, hayır... Bu bizi zayıflatır. İçimizden biri önden gidip keşif yapsa daha iyi olur."

"Eğer isterseniz ben giderim."

"Tamam, Beautrelet. Siz gidin. Ben adamlarımla kalırım. Böylece hiçbir şeyden korkmamıza gerek kalmaz. Uçurumun içinde bizim rastladıklarımızdan daha başka yollar ve yine İğnenin içinde de birkaç yol daha olabilir. Ama uçurumla İğne arasında tünel dışında bir bağlantının olmadığı kesin. Bu yüzden bu mağaradan geçmek zorundalar. Bu yüzden siz geri dönene kadar ben burada kalacağım. Siz gidin Beautrelet ve dikkatli olun. En ufak bir kuşku duyduğunuzda geri gelin."

Isidore orta taraftaki merdivene yöneldi ve hemen gözden kayboldu. On üçüncü basamakta önüne sıradan görünümlü, ahşap bir kapı çıktı. Kolu indirince kapı açıldı, kilitli değildi.

Çok geniş olması yüzünden alçak gibi görünen

bir odaya girdi. Güçlü bir ışıkla aydınlatılmış ve aralarında uzun dehlizler görünen alçak sütunlarla desteklenmiş oda İğnenin en alt kısmıyla neredeyse aynı boyutlara sahipti. İçerisi eşya sandıkları ve -mobilyalar, kürsüler, büfeler, raflar, çelik kasalar gibiçeşitli eşyalarla bir antikacı dükkânının bodrumu gibi görünüyordu. Beautrelet sağında ve solunda hiç şüphesiz aşağıdaki mağaradan başlayan iki merdivenin çıkışını gördü. Bu yüzden kolaylıkla aşağı inip gördüklerini Ganimard'a anlatabilirdi. Ama önünde yukarı doğru çıkan yeni bir merdiven vardı ve Beautrelet bu araştırmayı tek başına yürütmek istiyordu.

Otuz basamak daha çıktı. Bir kapı ve yine bir odayla karşılaştı. Önceki kadar geniş değil, diye düşündü. Ve yine karşısında bir merdiven daha vardı.

Otuz basamak daha. Bir kapı. Daha da küçük bir oda.

Beautrelet İğnenin içinde yapılan işin planını kavramıştı. İçeride birbiri üstüne inşa edilmiş odalar vardı ve bu yüzden her biri yukarı çıktıkça boyut olarak küçülüyordu. Hepsi de depo olarak kullanılıyordu.

Dördüncü odada ışık yoktu. Duvarlardaki çatlaklardan ışık huzmeleri giriyordu ve Beautrelet on metre aşağısındaki denizi gördü.

O anda kendisini Ganimard'dan o kadar uzak his-

setti ki endişelenmeye başladı. Oradan uçarcasına kaçmamak için sinirlerini yatıştırması gerekti. Ancak onu tehdit eden bir şey yoktu ve etrafındaki sessizlik o kadar derindi ki Lüpen ve adamlarının İğneyi terk edip etmediklerini sordu kendi kendine.

"Sonraki katın yukarısına çıkmayacağım," dedi kendi kendine.

Otuz basamak ve bir kapı daha. Bu kapı diğerlerinden daha hafif ve modern görünüyordu. Yavaşça itince açıldı. İçeride kimse yoktu. Ama bu oda kullanılış amacı olarak diğerlerinden farklıydı. Duvarlarda eski kilimler, yerde halılar vardı. Mücevherle dolu iki muhteşem vitrin karşılıklı duruyordu. Dar ve derin yarıklara oyulmuş ufak pencerelere cam takılmıştı.

Odanın ortasına zengin bir masa kurulmuştu; dantel masa örtüsünün üstünde meyve kompostoları ve pastalar, şampanya kadehleri ve bir sürü çiçek vardı.

Masanın etrafında üç sandalye vardı.

Beautrelet yakından baktı. Peçetelerin üstünde isimlerin yazılı olduğu kartlar vardı.

İlkinde şöyle yazıyordu: *Arsen Lüpen.*

Sonrakinde: Madam Arsen Lüpen.

Üçüncü kartı alınca şaşkınlıkla irkildi. İsim kendisine aitti: *Isidore Beautrelet!*

10

Fransa Krallarının Hazineleri

Bir perde kenara çekildi.

"Günaydın sevgili Beautrelet, biraz geç kaldınız. Yemek on ikide yenecek. Birkaç dakika içinde başlarız. Ama neyiniz var böyle? Beni tanıyamadınız mı? O kadar çok mu değişmişim?"

Beautrelet Lüpen'le mücadeleye başladığından beri pek çok sürprizle karşılaşmıştı ve bu son felaket anında da başka duygular yaşamayı bekliyordu ama aldığı darbe son derece beklenmedikti. Bu şaşkınlık değildi ama sersemleme, dehşete düşmeydi.

Önünde duran adam, yaşadığı olayların sertliği nedeniyle Arsen Lüpen olarak saygıyla baktığı adam Valméras'tı! Valméras! Aiguille Şatosu'nun sahibi Valméras! Arsen Lüpen'e karşı yardımını istediği Valméras! Crozant'a giderken kendisine eşlik eden Valméras! Şatodaki o yarı karanlık koridorda Lüpen'in adamlarından birini deviren ya da devirmiş gibi yapan ve bu sayede Raymonde'un kaçmasını sağlayan cesur arkadaş Valméras! Ve Valméras Lüpen'di!

"Siz... Siz... Yani o sizdiniz!" diye kekeledi Beautrelet.

"Tabii ki!" diye bağırdı Lüpen. "Rahip kılığında ya da Mösyö Massiban olarak gördünüz diye beni gerçekten de tanıdığınızı mı sandınız? Bir adam içinde bulunduğum toplumda bir mevki seçtiği zaman ufak sosyal yeteneklerini kullanmayı bilmeli! Eğer Lüpen istediği zaman kendini İngiltere Kilisesi rahiplerinden birine ya da akademi üyesine dönüştüremiyorsa bu Lüpen için felaket olurdu. Şimdi Lüpen, gerçek Lüpen sizin önünüzde duruyor Beautrelet! Ona iyice bir bakın."

"Ama o zaman... Eğer siz... O zaman Matmazel..."

"Evet Beautrelet, dediğiniz gibi."

Perdeyi tekrar çekti ve seslendi:

"Madam Arsen Lüpen."

"Ah!" diye mırıldandı Beautrelet, her şeye rağmen kafası karışmıştı. "Matmazel de Saint-Véran!"

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti Lüpen. "Madam Arsen Lüpen ya da Madam Louis Valméras. Benim nikâhlı karım, kanunlara son derece uygun bir şekilde ve sayenizde evlendiğim karım."

Elini Isidore'a uzattı.

"Size tekrar çok teşekkür ediyorum. Ayrıca... Hiçbir kötü niyet beslemediğinize inanıyorum."

Tuhaftı belki ama Beautrelet gerçekten de ona karşı kötü şeyler hissetmiyor, aşağılandığını da düşünmüyordu. Rakibinin üstünlüğünü o kadar güçlü bir şekilde hissediyordu ki onun tarafından yenilgiye uğramak bile utandırmıyordu kendisini. Uzatılan eli sıktı.

"Yemeğiniz hazır efendim."

O sırada uşaklardan biri masaya bir tepsi yemek getirdi.

"Kusurumuza bakmayın Beautrelet, aşçımız burada değil ve sadece soğuk bir şeyler ikram edebiliyoruz size."

Beautrelet'in canı çok da bir şeyler yemek istemiyordu. Yine de oturdu, Lüpen'in tavırları ilgisini oldukça çekiyordu. Tam olarak ne kadar şeyi bili-

yordu? İçine girdiği tehlikenin farkında mıydı? Ganimard ve adamlarının burada olduğunu bilmiyor muydu? Lüpen devam etti:

"Evet, size teşekkür ediyorum biricik dostum. Raymonde ve ben birbirimize ilk görüşte âşık olduk. Aynen öyle çocuk... Raymonde'un kaçırılması, hapsedilmesi sadece kandırmacaydı. Biz birbirimizi seviyorduk. Ama ne o ne de ben gözlerden uzak olmamıza, istediğimizi yaşayabilecek durumda olmamıza rağmen aramızda şans eseri oluşacak öylesine bir bağa izin veremezdik. Bu yüzden durum Lüpen için umutsuzdu. Neyse ki çocukluğumdan beri kullandığım Louis Valméras kimliğimi kullanmaya yeniden başlarsam derdime çare bulabileceğimi anladım. Bu fikir aklıma sen takibi bırakmayı reddettiğin ve inatçılığının ödülü olarak Aiguille Şatosu'nu bulduğun zaman geldi."

"Ne kadar aptalım..."

"Hiç de bile! Sizin yerinizde kim olsa aynı hataya düşerdi."

"Yani sizi gözetleyip yardım ettiğim için başarılı oldunuz?"

"Tabii ki! Valméras Beautrelet'in arkadaşıyken ve Lüpen'in âşık olduğu kızı onun pençelerinden

kurtaran kişiyken aslında Lüpen olduğundan kim şüphelenebilirdi ki? Ne kadar harikaydı ama! Ne hoş anılardı! Crozant'a yaptığımız yolculuk! Bulduğumuz buketler! Benim Raymonde'a yazdığım sahte aşk mektubu! Ve sonra evlenmeden önce benim, Valméras'ın kendime, yani Lüpen'e karşı aldığım tedbirler! Ve sizin için düzenlenen şölende kollarımda bayılmanız! Ah, ne anılardı ama!"

Kısa bir süre sessizlik oldu. Beautrelet Raymonde'u seyrediyordu. Genç kadın tek kelime etmeden dinliyor ve aşkla, tutkuyla, belli belirsiz bir hüzünle ve genç adamın tanımlayamadığı, endişeyle karışık bir utançla Lüpen'e bakıyordu. Ama Lüpen dönüp kendisine bakınca o da hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elleri masanın üstünde birleşti.

"Ufak evimi düzenleme şeklime ne diyorsunuz Beautrelet?" diye sordu Lüpen. "Bir tarzı var, değil mi? Çok da rahat olduğunu söyleyemiyorum. Yine de bazıları buradan epey memnun kalmış ve bunlar sıradan insanlar değiller! Zamanında İğneye sahip olan ve burada kaldıklarına dair işaret bırakmanın bir onur olduğunu düşünen şu saygın insanların listesine baksanıza."

Duvarlarda birbiri altına şu isimler kazınmıştı:

Sezar. Charlemagne. Roll. Fatih William. İngil-

tere Kralı Richard. XI. Louis. François. IV. Henri. XIV. Louis. Arsen Lüpen.

"Bizimkilerden sonra kimlerin isimleri kazınacak?" diye devam etti. "Yazık ki liste bitti! Sezar'dan Lüpen'e. Benle birlikte liste bitiyor. Yakında isimsiz kalabalıklar bu tuhaf kaleyi ziyaret etmeye gelecekler. Ve Lüpen olmasaydı bu yerin tüm insanlık için bir bilinmez olarak kalacağını düşünmek... Ah Beautrelet ah... Bu terk edilmiş yere ayak bastığım gün hissettiğim gururu tahmin edemezsin. Kayıp sırrı bulmak ve onun efendisi, tek efendisi olmak! Böyle bir mirasa sahip olmak! Tüm o krallardan sonra İğnede yaşamak!"

Karısının bir işareti yüzünden durdu. Genç kadın oldukça tedirgin görünüyordu.

"Sesler geliyor," dedi. "Aşağıdan. Dinleseniz, duyabilirsiniz."

"Su sesidir," dedi Lüpen.

"Hayır, değil... Dalga seslerini tanıyorum. Bu başka bir şey..."

"Ne olabilir ki sevgilim?" dedi Lüpen gülümseyerek. "Öğle yemeğine Beautrelet'den başkasını davet etmedim."

Uşağa seslendi:

"Charolais, beyefendi geldikten sonra merdivenlerdeki kapıları kilitledin mi?"

"Evet, efendim, sürgüleri çektim."

Lüpen ayağa kalktı:

"Gelsenize Raymonde, titremeyin böyle. Tanrı'm, bembeyaz olmuşsunuz!"

Karısı ve uşağına alçak sesle bir şeyler söyledi ve perdeyi çekip ikisini de odadan çıkardı.

Aşağıdan gelen sesler daha da belirginleşti. Belli aralıklarla tekrarlanan vurma sesleriydi bunlar. Beautrelet şöyle düşündü:

"Ganimard'ın sabrı tükendi ve kapıları kırıyor."

Lüpen gerçekten de hiçbir şey duymamış gibi konuşmasına sakin bir ses tonuyla devam etti:

"İğne ben onu keşfetmeyi başardığımda oldukça harap bir haldeydi! Bir asırdan beri, yani XVI. Louis ve Devrim'den bu yana hiç kimsenin sırrı öğrenemediğini anlıyordunuz. Tünel her an çökecek gibiydi. Merdivenler berbat bir haldeydi. Denizden gelen sular içeri sızıyordu. Her şeyi düzeltip güçlendirmek, yeniden inşa etmek zorunda kaldım."

Beautrelet sormadan edemedi:

"Buraya geldiğinizde içi boş muydu?"

"Neredeyse boş. Krallar İğneyi benim gibi bir depo olarak kullanmıyorlardı."

"O zaman bir sığınak olarak kullanmışlardı?"

"Evet, hiç şüphesiz... Yani istilalar ve iç savaşlar sırasında. Ama gerçek kullanılış amacı... Nasıl desem? Fransa krallarının kasa dairesi."

Vurma sesleri artmıştı, artık daha belirgin duyuluyordu. Ganimard ilk kapıyı kırmış, ikincisine saldırıyor olmalıydı.

Kısa bir sessizlikten sonra gürültüler arttı ve daha yakından duyulmaya başladı. Bu üçüncü kapıydı. Geriye iki tane kalmıştı.

Beautrelet pencerelerin birinden İğnenin etrafındaki balıkçı teknelerini ve çok da uzak olmayan bir yerde büyük, siyah bir balık gibi görünen torpido botu gördü.

"Ne gürültü ama!" diye bağırdı Lüpen. "İnsan kendi sesini bile duyamıyor! Yukarı çıkalım mı, ne dersin? İğnenin üst katlarına bakmak ilgini çekebilir."

Diğerleri gibi bir kapıyla korunan üst kata çıktılar ve Lüpen kapıyı arkasından kilitledi.

"Resim galerim," dedi.

Duvarlar tablolarla kaplıydı, Beautrelet bunların meşhur ressamlara ait olduğunu fark etmişti. Raffaello'nun *Bakire ve Çocuk'u*, Andrea del Sarto'nun *Lucrezia del Fede Portresi*, Tiziano'nun *Salomé*'si, Botticelli'nin *Bakire ve Melekli Çocuk'u*

ve birkaç tane Tintoretto, Carpaccio, Rembrandt ve Velázquez tablosu.

"Ne kadar güzel kopyalar!" dedi Beautrelet, beğeniyle.

Lüpen ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne! Kopya mı? Delirdin herhalde! Bunların kopyaları Madrid'de sevgili dostum, Floransa'da, Viyana'da, Münih'te, Amsterdam'da."

"O zaman bunlar..."

"Bunlar orijinalleri dostum, Avrupa'nın tüm müzelerinden sabırla toplandılar ve yerlerine birinci kalite kopyalarını bıraktım."

"Ama yarın olmazsa öbür gün..."

"Öbür gün sahtekârlığım fark edilecek mi? Pekâlâ, her tablonun arkasında imzamı bulacak ve ülkeme bu orijinal şaheserleri bahşeden kişinin ben olduğumu anlayacaklar. Her şeyden önce ben Napolyon'un İtalya'da yaptığını yaptım sadece. Ah bakın, burada Mösyö de Gesvres'in dört Rubens'i var."

İğnenin içindeki sesler durmaksızın devam ediyordu.

"Buna dayanamıyorum!" dedi Lüpen. "Daha yukarı çıkalım."

Yeni bir merdiven. Yeni bir kapı.

"Kilim odası," dedi Lüpen.

Kilimler duvarlara asılmamıştı ama rulo haline getirilip sicimlerle bağlanmıştı. Ayrıca Lüpen'in açıp gösterdiği eski kumaş kutuları vardı: muhteşem brokarlar, hayranlık duyulacak kadar güzel kadifeler, yumuşak renklerde ipekler, gümüş ve altınla örülmüş ayin kaftanları...

Daha da yükseğe çıktılar ve Beautrelet sırasıyla, saatlerin ve kronometre benzeri eşyaların olduğu odayı, (harika elyazmalarıyla, değerli ve bugüne kadar keşfedilmediği düşünülen ciltlerle, büyük halk kütüphanelerinden çalınan emsalsiz kopyalarla) kitap odasını, dantel odasını ve süs eşyaları odasını gördü.

Her defasında odaların çapı küçülüyordu. Ve her defasında vurma seslerinden uzaklaşmış oluyorlardı. Ganimard gerilerde kalıyordu.

"Bu son oda," dedi Lüpen. "Hazine odası."

Bu oda oldukça farklıydı. Burası da daire şeklindeydi ama çok daha yüksek ve konikti. Yapının en üst kısmıydı ve zemini İğnenin en uç noktasından on beş-yirmi metre aşağıda olmalıydı.

Uçurum tarafında pencere yoktu. Ama deniz tarafında birilerinin görme olasılığından korkulmadığı için iki camlı pencere açılmıştı ve buradan içeri gün ışığı giriyordu. Zemin nadir bulunan bir ahşapla dö-

şenmişti. Duvarların önünde camekânlar ve birkaç tablo vardı.

"Koleksiyonumun incileri," dedi Lüpen. "Buraya kadar gördüğün her şey satılık. Eşyalar gider, yenileri gelir. Sonuçta bu bir iş... Ama burada, bu mabette her şey kutsal. Burada seçmece şeyler var, esas parçalar, en iyinin de iyisi, paha biçilemez şeyler... Şu mücevherlere bak Beautrelet: Keldani muskaları, Mısır kolyeleri, Kelt bilezikleri, Arap zincirleri. Şu heykelciklere bak Beautrelet, şu Yunan Venüs'üne, Korint üslubu Apollo'ya. Şu Tanagra'lara bak Beautrelet! Bütün gerçek Tanagra heykelcikleri burada. Bu camekânın dışında, tüm dünyada tek bir gerçek Tanagra bile bulamazsın. Bunu söyleyebilmek ne kadar harika bir şey! Beautrelet, bu arada... Güneyde Thomas ve kilise yağmalayan çetesini hatırladın mı? Benim adamlarımdı onlar. İşte burada da içine kutsal emanetlerin konduğu Ambazac sandığı, gerçek olanı Beautrelet! Louvre skandalını hatırladın mı, oradaki bir başlık biçimindeki bir tacın sahte olduğu, günümüzde yaşayan bir sanatçı tarafından yapıldığı söylenmişti hani? İşte burada gerçek Saitaphernes tacı! Bak Beautrelet, kendi gözlerinle gör. Burada ise harikalar harikası, en büyük şaheser, hiçbir ölümlünün yapamayacağı bir iş var. Leonardo'nun *Mona*

Lisa'sı, gerçek olanı! Diz çök Beautrelet, gelmiş geçmiş bütün kadınların temsilcisi bu tabloda önünde duruyor!"

Uzun bir sessizlik oldu. Aşağıdan gelen vurma sesleri daha da yaklaşıyordu. Kendilerini Ganimard'dan ayıran iki ya da üç kapı kalmıştı.

Açık denizde torpido botun siyah sırtını ve ileri geri hareket eden balıkçı teknelerini gördüler. Isidore sordu:

"Ya hazine?"

"Ah benim küçük dostum, seni en çok ilgilendiren şey bu! Bu şaheserlerin hiçbiri hazine konusundaki merakının aynısını uyandıramaz, değil mi? Ve tüm kalabalık senin gibi olacak! Gel benle, memnun kalacaksın."

Ayağını yere vurdu ve bunu yaparken de yerdeki ahşap döşemelerden birini sağa döndürdü. Sonra ahşap plakayı sanki bir kutunun kapağıymışçasına kaldırdı ve kayanın derinlerine gömülmüş bir kap çıkardı. İçi boştu. Biraz daha uzakta aynı işlemi tekrar yaptı. Başka bir kap daha ortaya çıktı. O da boştu. Bu işlemi üç kez daha yaptı. Diğer üç kâse de boştu.

"Eh!" diye sırıttı Lüpen. "Ne hayal kırıklığı ama! XI. Louis'nin, IV. Henri'nin, Richelieu'nun zamanında bu beş kap da doluydu. Ama XIV. Louis'yi, Ver-

sailles'daki çılgınlığı, savaşları, yönetimin yaşadığı büyük felaketleri düşün bir! Müsrif kral XV. Louis'yi, metresleri Madam de Pompadour ve Madam Du Barry'yi düşün! O günlerde hazineyi nasıl da har vurup harman savurmuş olmalılar! Bu kaya parçasını nasıl da hırsızlar gibi pençeleriyle çizmişlerdir! Görüyorsun ya, geriye hiçbir şey kalmamış."

Durdu.

"Evet Beautrelet, bir şeyler var, altıncı saklama yeri! Bu yer dokunulamazdı. İçlerinden hiçbiri ona dokunmaya cesaret edemedi. Burası son kaynaktı, nasıl desem... Kötü günler için ayrılmıştı. Bak Beautrelet!"

Eğilip kapağı kaldırınca demir bir kutu ortaya çıktı. Lüpen cebinden karmaşık desenli bir anahtar çıkardı ve kutuyu açtı.

Göz kamaştırıcı bir manzara oluştu. Kutunun içinde her türden değerli taşlar vardı; safirler maviliğiyle, yakutlar kırmızılığıyla, zümrütler yeşilliğiyle ve topazlar sarılığıyla parlıyordu.

"Bak Beautrelet bak! Bütün nakitleri, altınları, gümüşleri, taçları, tüm duka altınlarını, İspanyol altınlarını harcamışlar ama bu mücevherlere dokunmamışlar. Taşların yerleştirildikleri çerçevelere bak. Her dönemden, her yüzyıldan, her ülkeden örnekler var.

Kraliçelerin çeyizleri burada. Her biri kendi payını getirmiş: İskoçyalı Margaret ve Savoie'lu Charlotte; İngiltereli Marie ve Catherine de Médicis; Avusturya arşidüşesleri Éléonore, Élisabeth, Marie-Thérèse, Marie-Antoinette... Şu incilere bak Beautrelet! Ve şu elmaslara... Elmasların büyüklüklerine bak! Her biri bir imparatoriçeye bedel! Régent elması bile bunlardan daha güzel değil!"

Ayağa kalkıp yemin eden biri gibi elini kaldırdı:

"Beautrelet, tüm dünyaya Lüpen'in kraliyet kasasındaki değerli taşlardan hiçbirini almadığını söyleyeceksin. Bir tanesini bile almadım, şerefim üstüne yemin ederim! Buna hakkım yoktu. Bunlar Fransa'nın hazinesi."

Aşağılarındaki Ganimard tüm hızıyla ilerliyordu. Seslerin yankılanmasından adamların son kapıya, yani süs eşyalarının olduğu odaya açılan kapıya saldırdıklarını tahmin etmek zor değildi.

"Kasayı açık bırakalım," dedi Lüpen. "Tüm o kapları da, tüm o ufak ve boş mezarları."

Odada gezinip camekânlardan bazılarını inceledi, tablolardan bazılarına baktı ve yürürken bir yandan da konuşuyordu:

"Tüm bunları terk etmek ne kadar üzücü! Ne yazık! Hayatımın en mutlu saatleri burada, tek başıma,

âşık olduğum bu eşyaların yanında geçti. Ve gözlerim bir daha bunları göremeyecek, ellerim bir daha bunlara dokunamayacak."

Asık suratında öyle bir yorgunluk ifadesi vardı ki Beautrelet ona acımadan edemedi. Bu adamın üzülmesi de tıpkı neşesi, gururu ya da aşağılaması gibi aşırı oluyordu.

Şimdi pencerenin önünde dikiliyordu ve parmağıyla ufuk çizgisine işaret ederek şöyle dedi:

"Daha da üzücü olan burayı, tüm bunları bırakmak zorunda olmam. Güzel değil mi? Sonsuz deniz, gökyüzü... Sağda ve solda doğal yollardan oluşmuş üç kapısıyla, yani Porte d'Amont, Porte d'Aval ve Manneporte'la Étretat uçurumları... Buraların efendisi için birer zafer takı... Ve o efendi bendim! Ben bu maceranın, Oyuk İğnenin kralıydım! Tuhaf ve doğaüstü bir krallıktı burası! Sezar'dan Lüpen'e... Ne kader ama!"

Birden gülmeye başladı.

"Periler diyarının kralı! Neden böyle diyorum da Yvetot Kralı demiyorum? Ne saçmalık! Dünyanın kralı, evet, böylesi daha doğru! İğnenin bu noktasından dünyayı yönettim ben! Dünya pençelerimin arasındaki bir av hayvanı gibiydi! Şuradaki Saitapher-nes başlığını kaldırın Beautrelet. Oradaki iki telefo-

nu gördünüz mü? Sağdaki, Paris'le iletişim kurmamı sağlıyor: Özel bir hat. Soldaki ise Londra'yla... O da özel bir hat. Londra aracılığıyla Amerika, Asya ve Avustralya'yla bağlantı kuruyorum. Tüm bu kıtalarda ofislerim, ajanlarım, keşif yapan adamlarım var! Uluslararası bir iş yapıyorum. Sanat eserleri ve antikalar konusunda büyük bir pazar kurdum. Dünya çapında bir pazar! Ah Beautrelet, sahip olduğum gücün başımı döndürdüğü zamanlar oluyor! Gücüm ve yetkilerim yüzünden kendimden geçtiğimi hissediyorum."

Aşağıdaki kapı da açıldı. Ganimard ve adamlarının etrafta koşturup her yeri aradıklarını duyuyorlardı.

Bir süre sonra Lüpen daha alçak bir sesle devam etti:

"Ve şimdi her şey bitti... Genç bir kız yoluma çıktı; sarı saçlara, hüzünlü gözlere ve dürüst -evet- dürüst bir ruha sahip bir kız. Ve her şey bitti. Ben kendim bu heybetli yapıyı imha ediyorum. Geri kalan her şey bana saçma ve çocukça geliyor. Onun saçları, hüzünle bakan gözleri ve küçük, dürüst ruhundan başka her şey..."

Adamlar merdiveni çıktılar. Son kapı yumruklarla sarsılıyordu. Lüpen genç adamın kolunu sertçe sıktı.

"Beautrelet, neden haftalar önce seni defalarca

ezebilecekken yoluna devam etmene izin verdiğimi anlıyor musun? Bu olayda bu kadar ileriye nasıl gidebildiğini anlıyor musun? Geçen gece uçurumda karşılaştığın adamların, paylarını verip yolladığım elemanlarım olduğunu anladın mı? Anlıyorsun, değil mi? Oyuk İğne büyük bir maceraydı. Burası bana ait olduğu sürece büyük bir maceracı olarak kalmaya devam edeceğim. İğne yeniden ele geçirildiğinde geçmişle benim yollarımız ayrıldı ve gelecek başladı demektir. Raymonde'un gözleri bana çevrildiğinde benim utanmayacağım, huzur ve mutluluk dolu bir gelecek..."

Öfkeyle kapıya doğru döndü:

"Şu gürültüyü kes Ganimard! Konuşmam bitmedi daha!"

Sesler daha sık geliyordu artık. Sanki kapıya doğru bir kalasla vuruyorlardı. Meraktan deliye dönen Beautrelet Lüpen'in önüne dikildi ve Lüpen'in ne yaptığını ya da ne düşündüğünü anlamadan yaşanacak olayları beklemeye başladı. İğneyi bırakması anlaşılabilirdi ama neden kendini de teslim ediyordu? Planı neydi? Ganimard'dan kaçmayı mı umut ediyordu? Diğer yandan, Raymonde neredeydi?

Bu arada Lüpen sanki rüyadaymış gibi mırıldanıyordu:

"Dürüst bir adam... Arsen Lüpen dürüst bir adam... Artık soygun yok... Herkes gibi bir hayat sürmek... Neden olmasın? Benim de aynı başarıya ulaşmamam için bir neden yok. Ama şunu yapmayı kes Ganimard! Burada tarihi bir konuşma yaptığımı ve Beautrelet'in de gelecek nesillere aktarmak üzere bunları dinlediğini bilmiyor musun aptal adam?"

Gülerek devam etti:

"Zamanımı boşa harcıyorum. Ganimard benim tarihi öneme sözlerimi asla anlamayacaktır."

Bir parça kırmızı renkli tebeşir aldı, birkaç basamaklık bir merdiveni duvara yasladı ve büyük harflerle şöyle yazdı:

Arsen Lüpen Oyuk İğnenin içindeki tüm hazineleri bunların Louvre Müzesi'nde Arsen Lüpen Odaları olarak bilinecek odalarda sergilenmesi şartıyla ülkesi Fransa'ya bağışladığını bildirir.

"Şimdi," dedi, "vicdanım rahat. Fransa ve ben fit olduk."

Dışarıdakiler tüm güçleriyle kapıya saldırıyorlardı. Panellerden biri ikiye ayrıldı. Ardından bir el içeri girdi ve kilidi açmaya uğraştı.

"Kahretsin!" dedi Lüpen. "Ganimard bile hayatında bir kez olsun amacına ulaşabilir."

Hemen kapıya koşup anahtarı kilitten çıkardı.

"Yazık oldu eski dostum! Kapı çok sağlamdır. Yeteri kadar zamanım var yani. Beautrelet, sana elveda demek zorundayım. Ve teşekkürler! Çünkü bu saldırıyı daha karmaşık hale getirebilirdin ama çok nazik davrandın!"

Konuşurken Van der Weyden'in üç Maguş kralı temsil eden üçlü tablosuna doğru yürüdü. Sağ taraftaki parçayı kenara çekince arkasında ufak bir kapı belirdi. Kapının kolunu tutarken şöyle dedi:

"Aramanda bol şanslar Ganimard! Ve daha bir sürü şey..."

Bir el silah sıkıldı. Lüpen geri sıçradı.

"Ah, sen yok musun sen! Atış talimi mi yapıyorsun yoksa? Krallardan birinin işini bitirdin! Tam kalbinden! Parça parça ettin, tıpkı panayırlardaki çubuklar gibi..."

"Teslim ol Lüpen!" diye kükredi Ganimard; gözleri parlıyor, kapının kırılan panelinden tabancası görünüyordu. "Teslim ol dedim sana!"

"Hapislik ne olacak peki?"

"En ufak hareketinde ateş açarım!"

"Saçmalık! Beni burada vuramazsın!"

Aslına bakılırsa Lüpen biraz hareketlenmişti ve Ganimard kapıdaki kırıktan karşıya ateş açabilecek durumda olsa da Lüpen'in dikildiği tarafa nişan alamıyordu. Lüpen'in durumu kötüydü çünkü güvendiği çıkış noktası yani üçlü tablonun arkasındaki ufak kapı tam da Ganimard'ın karşısındaydı. Kaçmayı denemek dedektifin kurşunlarına maruz kalmak demek olurdu ve tabancada beş kurşun kalmıştı.

"Kahretsin!" dedi gülerek, "İşlerim birden bire kötü gitmeye başladı. Aferin, Lüpen Efendi. Son bir gösteri daha yapmak istedin ama fazla ileri gittin. Bu kadar fazla konuşmayacaktın."

Sırtını duvara yasladı. Kapıdaki panelin bir kısmı daha adamların baskısı altında oynadı, Ganimard artık daha rahat hareket edebiliyordu. İki düşmanı birbirinden sadece üç metre kadar bir mesafe ayırıyordu. Ama Lüpen yaldızla boyanmış ahşap çerçeveli bir camekânla korunuyordu.

"Neden yardım etmiyorsun Beautrelet?" diye bağırdı yaşlı dedektif, dişlerini öfkeyle sıkmıştı. "Neden öyle bakmak yerine ateş etmiyorsun?"

Aslına bakılırsa Isidore o ana kadar etkisiz bir seyirci gibi kılını bile kıpırdatmadan duruyordu. Tüm gücüyle bu mücadeleye atılmak ve kendi insafına

kalmış bu avı dize getirmek istiyordu. Ama nedense açıklayamadığı bir duygu bunu engelliyordu.

Ganimard'ın yardım çağrısı kendine gelmesini sağladı. Tabancasının kabzasını kavradı.

Eğer devreye ben girersem diye düşündü, Lüpen kaybeder. Ve buna hakkım var, bu benim görevim.

Göz göze geldiler. Lüpen tetikte ama sakindi ve sanki kendisini tehdit eden bu korkunç tehlikenin ortasındayken bile sadece genç adamın kıvranmasına neden olan ikilemle ilgileniyor gibiydi. Isidore yenilmekte olan düşmana son darbeyi vuracak mıydı? Kapı yukarıdan aşağı doğru çatladı.

"Yardım et Beautrelet, onu yakaladık sayılır!" diye bağırdı Ganimard.

Isidore tabancasını kaldırdı.

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki Isidore sadece sonucu görebildi. Lüpen'in çabucak eğildiğini ve duvar boyunca koşup Ganimard'ın nafile yere sağa sola salladığı tabancasının altından geçtiğini gördü, sonra birden bire yere uçtuğunu ve çok kısa süre sonra da büyük bir güçle yukarı kaldırıldığını hissetti.

Lüpen kendisini canlı bir kalkan gibi havaya kaldırıp arkasına geçmişti.

"Bire on bahse girerim ki ben buradan kaçarım

Ganimard! Görüyorsun ya Lüpen'de çareler asla tükenmez."

Üçlü tablonun arkasına doğru birkaç adım attı. Bir eliyle Beautrelet'i kendisine siper ederken diğeriyle de yolu açtı ve ufak kapıyı arkalarından kapadı. Kurtulmuşlardı. Şimdi önlerinde dik bir merdiven vardı.

"Haydi, gidelim," dedi Lüpen önündeki Beautrelet'i iterken. "Kara kuvvetlerini yendik. Şimdi dikkatimizi Fransız donanmasına verelim. Waterloo'dan sonra, Trafalgar... Eğleniyorsun, değil mi küçüğüm? Ah, ne kadar hoş! Şimdi de üçlü tabloya vurmalarını duyabilirsin! Çok geç çocuklar... Ama acele etsene Beautrelet!"

Merdiven piramidi andıran İğnenin duvarına, yani en dış katmanına oyulmuştu ve tüm yapının etrafını spiral şeklinde sarıyordu.

İkisi birlikte gürültüyle ve her defasında üç basamak atlayarak iniyorlardı. Arada sırada çatlaklardan gün ışığı giriyor ve Beautrelet hemen yakınlarındaki bir düzine balıkçı teknesini ve siyah torpido botu düşünmeye devam ediyordu.

İnmeye devam ederlerken Isidore sessizdi ama Lüpen hâlâ neşeyle konuşmaya devam ediyordu:

"Ganimard'ın ne yaptığını bilmek isterdim. Tünelin girişini kapatmak için diğer merdivenlerden

iniyor mudur paldır küldür? Hayır, o kadar da aptal değil. Dört adamını orada bırakmış olmalı. Dört yeterli."

Durdu.

"Dinlesene, bağırıp duruyorlar. İşte bu! Pencereyi açtılar ve adamlarını çağırıyorlar. Bak, teknelerin üstündeki adamlar işaretleşiyorlar. Torpido bot hareket ediyor. Sevgili torpido bot! Seni Le Havre'dan tanıyorum. Topçu erleri yerlerinize! İşte bakın şurada kumandanımız var! İyi günler, Duguay-Trouin."

Kolunu yarıklardan birine soktu ve mendilini salladı. Sonra merdivenleri inmeye devam etti.

"Düşman donanması harekete geçti," dedi. "Daha nerede olduğumuzu bile anlamadan teknelerden birine bindirileceğiz. Tanrı'm, ne eğlence ama!"

Aşağıdan gelen sesleri duydular. Deniz seviyesine yaklaşmışlardı ve birden kendilerini karanlıkta iki fenerli kişinin hareket ettiği geniş bir mağarada buldular. Önlerinde bir kadın silueti belirdi ve Lüpen'in boynuna atladı.

"Çabuk olun, çabuk! Sizin için o kadar endişelendim ki... Ne yapıyordunuz bu kadar zamandır? Ama yalnız değilsiniz."

Lüpen onu rahatlattı.

"Yanımdaki, arkadaşımız Beautrelet. Kendisi ol-

dukça nazik davrandı. Ama bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şimdi zamanımız yok. Charolais, orda mısın? Tamam. Tekne hazır mı?"

"Hazır efendim."

"Çalıştır."

Bir anda motor sesi geldi ve gözleri loş ortama alışan Beautrelet suyun kenarındaki iskele benzeri bir platformda durduklarını ve hemen önlerinde bir tekne olduğunu anladı.

"Motorlu bir tekne," dedi Lüpen, Beautrelet'in gözlemlerini doğrulayarak. "Bu seni çok şaşırttı değil mi Isidore? Anlayamadın sanırım. Şu an gördüğün su dalgalar her yükselişinde bu oyuğa dolan deniz suyundan başka bir şey olmadığı için burada kendime özel, güvenli, küçük bir liman sahibi oldum."

"Ama burası kapalı," diye itiraz etti Beautrelet. "Hiç kimse içeri giremez, dışarı da çıkamaz."

"Evet, çıkabilirim," dedi Lüpen, "ve bunu sana kanıtlayacağım."

Önce Raymonde'un elini tutup tekneye bindirdi. Sonra Beautrelet'e elini uzattı. Ama genç adam tereddüt etti.

"Korkuyor musun?" diye sordu Lüpen.

"Neyden?"

"O torpido bot tarafından batırılmaktan."

"Hayır."

"O zaman görevin utanç, kötü şöhret ve rezillik anlamına gelen Lüpen'le kaçmak mı yoksa kanun, toplum ve güzel ahlak anlamına gelen Ganimard'la kalmak mı diye düşünüyorsun?"

"Aynen."

"Ne yazık ki seçim şansın yok evlat... Şu anda ikimizin de öldüğüne inanmaları ve bana bundan sonra dürüst bir adamın hakkı olan huzuru vermeleri gerekiyor. Daha sonra seni özgürlüğüne kavuşturduğumda istediğin gibi konuşabilirsin. Yani korkacak bir şeyim kalmadığında."

Lüpen kolunu kavradığında Beautrelet direnç göstermenin gereksiz olacağını hissetti. Hem neden direnç gösterecekti ki? Her şeye rağmen, bu adamın kendisinde uyandırdığı karşı konulamaz sevgiye teslim olmaya hakkı yok muydu? Bu his o kadar ağır bastı ki neredeyse şöyle diyecekti:

"Dinleyin, daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyasınız; Herlock Sholmès de peşinizde."

"Haydi, atla!" dedi Lüpen, Isidore konuşmaya fırsat bulamadan.

Genç adam söyleneni yaptı ve Lüpen onu şeklinin tuhaflığı ve görüntüsünün beklenmedik oluşuyla şaşırtan tekneye bindirdi.

Güverteden sonra ufak ve dik bir merdiveni indiler. Aslında bu, başlarının üstünde kapanan kapak biçimindeki kapıya tutturulmuş bir merdivendi.

Merdivenin bitiminde lambayla iyi bir şekilde aydınlatılmış, ufak bir odaya indiler. Raymonde onları bekliyordu ve oda üçünün oturacağı kadar bir alandan ibaretti. Lüpen bir çengele asılı biçimde duran konuşma borusunu alıp talimatı verdi: "Gidelim Charolais!"

Isidore bir asansörde aşağı doğru inerken yaşadığı nahoş hisse kapıldı: Sanki zemin altında kayboluyor, kendisi de boşluğa doğru iniyordu. Bu kez geri çekilip kaybolan şey suydu ve alan yavaş yavaş açılıyordu.

"Batıyoruz ha?" dedi Lüpen sırıtarak. "Korkma sakın. Sadece bu üstteki mağaradan daha küçük olan diğer mağaraya geçmemiz gerek. Denize yarı açık konumdaki bu küçük mağara dipte yer alıyor ve buraya sadece dalgalar alçaldığında girilebiliyor. Tüm kabuklu toplayıcıları bunu bilirler. Ah, on saniye bekleyeceğiz. Geçitten geçiyoruz ve burası çok dar, tam da denizaltının ölçülerinde."

"Ama," dedi Beautrelet, "aşağıdaki mağaraya giren balıkçılar onun üst tarafının açık olduğunu, mağaranın başka bir mağarayla bağlantılı olduğunu, bir

merdivenin başladığını ve İğnenin dışından devam ettiğini nasıl bilmezler?"

"Yanlış, Beautrelet! Ufak mağaranın üst kısmı dalgalar alçak olduğunda kayaların rengine boyanmış hareket edebilir bir platformla kapanıyor; deniz yükseldiğinde platform da yükseliyor ve giriş-çıkış serbest oluyor, alçaldığında ise ufak mağaranın ağzına sıkı bir şekilde kapanıyor. İşte bu yüzden dalgalar yüksekken oradan geçebiliyorum. Zekice, değil mi? Bunu kendim düşündüm. Doğru, ne Sezar, ne XIV. Louis ne de benden önce gelen değerli şahsiyetler bunu düşünemezdi çünkü onların denizaltıları yoktu. Onlar aşağıdaki ufak mağaraya kadar inen merdivenle yetiniyorlardı. Bense merdivenin son basamaklarını ortadan kaldırdım ve hareket edebilen tavan fikrini düşündüm. Bu benim Fransa'ya armağanımdır. Raymonde, aşkım, yanınızdaki lambayı söndürün. Buna ihtiyacımız yok şimdi."

Suyla aynı renk gibi görünen soluk bir ışık mağaradan çıkarlarken onları karşıladı ve iki lombozdan içeri girdi. Güvertedeki kalın camdan yapılan kubbemsi kısım sayesinde denizin daha üst seviyelerini inceleyebiliyorlardı.

Ve birden başlarının üstünde gölgeler belirdi.

"Saldırı başlamak üzere. Donanma İğneyi kuşatı-

yor. Ama içeri nasıl girmeyi düşünüyorlar, bilemiyorum."

Konuşma borusunu eline alıp şöyle dedi:

"Dipten ayrılmayalım Charolais. Nereye gidiyorduk? Sana demiştim ya... Lüpen Limanı'na... Ve son hız, duydun mu? Suyla uğraşmamız gerekecek. Yanımızda bir kadın var."

Kayalıklı zeminin üstünden kayarak ilerliyorlardı. Deniz yosunları koyu renkli bir bitki örtüsü gibi ayağa dikiliyor, derindeki akıntılarla zarif bir şekilde dalgalanıyor ve rüzgârda savrulan saçlar gibi uzayıp kısalıyordu. Başka, daha koyu bir gölge daha belirdi.

"Bu da torpido bot," dedi Lüpen. "Şimdi topların gürültüsünü duyacağız. Duguay-Trouin ne yapacak? İğneyi mi bombalayacak? Duguay-Trouin'le Ganimard buluşmasında yanlarında olmayarak neler kaçırdığımızı düşünsene Beautrelet! Kara ve deniz kuvvetlerinin buluşması! Hey, Charolais, uyuya kalma dostum!"

Bu sözün üstüne hızlandılar. Kayalıkların yerini kumlar almıştı, sonra yeniden daha fazla kaya görmeye başladılar; bu Étretat'ın tarafına, Porte d'Amont'a yaklaştıklarını gösteriyordu. Balıklar onları görünce kenara kaçıyorlardı. İçlerinden biri, diğerlerinden daha cesur olanı lombozlardan birine yanaştı ve odada oturanlara büyük, dikkatli gözleriyle baktı.

"Böylesi daha iyi," dedi Lüpen. "Şimdi gidiyoruz. Benim küçük ceviz kabuğu hakkında ne düşünüyorsun Beautrelet? Fena değil ha, ne dersin? Kupa Yedilisi hikâyesini, mühendis Lacombe'un acıklı sonunu ve katillerini cezalandırdıktan sonra yeni bir denizaltının yapılması için devlete onun kâğıtlarını ve planlarını sunduğumu hatırlıyor musun? Fransa'ya bir hediye daha vermiştim hani. İşte o planların arasında suyun altında da gidebilen motorlu teknenin planlarını kendime sakladım. Yani şimdi benim yanımda seyahat edebilmen bu sayede oldu."

Charolais'ye seslendi.

"Bizi yukarı çıkar Charolais, artık tehlike kalmadı."

Su üstüne çıktılar, güvertedeki camdan kubbe suyun üstündeydi. Sahilden bir mil kadar açıkta, gözlerden uzaktaydılar. Beautrelet ne kadar hızlı seyahat ettiklerini o an daha iyi anlayabildi.

İlk önce Fecamp'ı geçtiler, sonra bütün Normandiya kumsallarını: Saint-Pierre, les Petits-Dalles, Veulettes, Saint-Valery, Veules, Quiberville.

Lüpen anlatmaya devam etti ve Isidore onu seyretmekten ve dinlemekten asla sıkılmadı; onun konuşmadaki ustalığına, neşesine, haylazlıklarına, kaygısızca yaptığı şakalarına ve hayattan zevk almasına şaşıyordu.

Raymonde'u da gözlemliyordu. Genç kadın sevdiği adama yaslanmış, sessizce oturuyordu. Kocasının ellerini kendi elleri arasına almıştı ve ona bakmaya devam ediyordu. Beautrelet kadının ellerinin birkaç kez seğirdiğini ve hüzünle bakan gözlerinin daha da hüzünlendiğini fark ediyordu. Ve her defasında Lüpen'in esprilerine uyuşmuş gibi, kederle cevap veriyordu. Dışarıdan bakan biri Lüpen'in şakacı konuşmalarının, hayata alaycı bir pencereden bakışının karısına fiziksel bir acı yaşattığını düşünebilirdi.

"Şşş!" diye mırıldandı genç kadın. "Gülmek keder getirir. Hâlâ bir sürü talihsizlikle karşılaşabiliriz!"

Dieppe'nin karşısında balıkçı tekneleri tarafından görülmemek için su altına indiler. Ve yirmi dakika sonra sahile doğru saptılar, tekne kayalar arasında oluşturulmuş ufak bir denizaltı limanına girdi. Ardından iskeleye doğru yaklaşıp yavaşça su üstüne çıktı.

"Lüpen Limanı!" diye bağırdı Lüpen.

Dieppe'den yirmi beş kilometre ve Tréport'tan on beş kilometre uzaklıktaki bu yer, tamamen ıssız olan iki uçurumun göçükleriyle de korunuyordu. Bu küçük kumsal hoş bir kum çeşidiyle örtülüydü.

"Atla Beautrelet! Raymonde, elinizi verin. Charolais, sen İğneye geri dön. Ganimard ve Duguay-Trouin arasında neler oluyor bak. Gün sonunda geri gel

ve gördüklerini anlat. Bu olay beni çok ilgilendiriyor!"

Beautrelet, Lüpen adlı bu etrafı çevrili limandan nasıl çıkacaklarını merak ediyordu ki uçurumun dibinde demir bir merdivenin basamaklarını gördü.

"Isidore," dedi Lüpen, "eğer coğrafyanı ve tarihini bilseydin şu anda Biville bölgesindeki Parfonval boğazının aşağısında olduğumuzu bilirdin. Bir asrı aşkın zaman önce, 1803 yılının 23 Ağustos günü, ilk konsolos Bonaparte'ı kaçırma niyetiyle Fransa'ya ayak basan Georges Cadoudal ve altı suç ortağı sana göstereceğim yolla yukarı tırmandı. O zamandan beri bu yol toprak kaymalarıyla bozuldu. Ama daha çok Arsen Lüpen adıyla tanınan Valméras burayı masraflarını kendi cebinden ödeyerek tamir ettirdi, suikastçıların ilk gecelerini geçirdikleri Neuvillette çiftliğini satın aldı ve şimdi de işinden emekli olup bu dünyanın işlerinden elini eteğini çektikten sonra karısı ve annesiyle saygıdeğer bir toprak sahibinin hayatını sürecek. Kibar hırsız öldü, yaşasın kibar çiftçi!"

Merdivenden sonra, yağmurlar yüzünden oluk benzeri bir yapıya bürünmüş dar ve derin bir vadi geliyordu. Vadinin sonunda ise kenarında tırabzanları olan basamaklara vardılar. Lüpen'in anlattığı-

na göre bu tırabzan, eski zamanlarda köy halkının kumsala inerken kullandıkları, kazıklara sabitlenmiş uzun bir urgan yerine yapılmıştı. Yarım saat süren bir tırmanıştan sonra düzlüğe çıktılar, gümrük memurları için barınak görevi gören ufak kulübelerden birine yaklaşmışlardı. Biraz sonra patikadaki dönemeçlerden birinde bu gümrük bürosu memurlarından birini gördüler.

"Yeni bir haber var mı Gomel?" diye sordu Lüpen.

"Hayır patron."

"Şüpheli birilerine rastladın mı?"

"Hayır, patron, sadece..."

"Ne?"

"Neuvillette'de terzilik yapan karım..."

"Evet, biliyorum. Césarine... Ne olmuş?"

"Bu sabah köyde bir denizci dolaşıyormuş."

"Nasıl bir suratı varmış?"

"Sıradan değil. İngiliz'e benziyormuş."

"Ah!" dedi Lüpen, endişeli bir sesle. "Peki, Césarine'e..."

"Gözlerini dört açmasını tembihledim. Evet, patron."

"Çok güzel. Charolais'in iki ya da üç saat sonra dönmesi gerek. Eğer bir şey olursa ben çiftlikte olacağım."

Adamın yanından uzaklaşırlarken Beautrelet'e şöyle dedi:

"Bu beni huzursuz etti. Acaba Sholmès mi? Ah, eğer oysa bu çileden çıkmış haliyle, her şeyi yapabilir!"

Bir an tereddüt ettikten sonra şöyle dedi:

"Geri dönsek daha mı iyi olur diye merak etmiyorum değil. Evet, içimde kötü bir his var."

Önlerindeki, zarif uçsuz bucaksız arazi zarif eğimlere sahipti. Birazcık solda ağaçlıklı bir alan o an içindeki binalarını gördükleri Neuvillette çiftliğine uzanıyordu. Lüpen'in Raymonde'a söz verdiği yuva, özenle hazırladığı sığınak burasıydı. Saçma bir fikir uğruna şu anda elinin uzanabileceği kadar yakın görünen mutluluktan vazgeçecek miydi?

Isıdore'u kolundan tuttu ve dikkatini önlerinde yürüyen Raymonde'a çekerek şöyle dedi:

"Ona baksana. Yürüdüğü zaman vücudu öyle bir salınıyor ki gördüğümde titremeden edemiyorum. Ondaki her şey -hareket etmesi ve duruşu, sessizliği ve konuştuğunda sesi- bana bütün güzel duyguların ve aşkın verdiği büyük heyecanı yaşatıyor. Sana söylüyorum, sadece onun ayak izlerinin üstüne basarak yürümek bile cennette gibi hissettiriyor. Ah Beautrelet, o benim bir zamanlar Lüpen olduğumu unutabi-

lecek mi acaba? Nefret ettiği geçmişini hafızasından silebilecek miyim?"

İnatçı bir özgüvenle kendini toparladı:

"Unutacak!" dedi. "Unutacak çünkü onun için her fedakârlığı yaptım ben. Oyuk İğne gibi dokunulamaz bir mabedi bıraktım. Hazinelerimi, gücümü, gururumu feda ettim. Her şeyi feda ettim. Artık herhangi bir şey değil... Sadece âşık bir adam olmak istiyorum. Ve dürüst bir adam... Çünkü o sadece dürüst bir adamı sevebilir. Hem, neden dürüst olmayayım ki? Bu da diğer şeylerden daha onur kırıcı bir şey değil."

Farkında olmadan tüm şakacılığı uçup gitmişti. Sesi ciddi, neşesiz çıkıyordu. Bastırdığı öfkesiyle mırıldanıyordu:

"Ah Beautrelet, şu maceralı hayatımda tattığım bütün dizginsiz hazlar içinde o benim yanımda olmaktan memnunken bana bakışlarının verdiği hazla eşit olanı yok. Öyle zamanlarda o kadar güçsüz hissediyorum ki... Ağlamak istiyorum."

Gerçekten de ağlıyor muydu? Beautrelet Lüpen'in gözlerinin dolduğunu tahmin edebiliyordu. Lüpen'in gözleri yaşlı! Aşk gözyaşlarıyla!

Çiftliğe giriş olarak kullanılan eski bir kapıya yaklaşıyorlardı. Lüpen bir an durduktan sonra kekelemeye başladı:

"Neden korkuyorum ki? Sanki göğsümde bir ağırlık var. Oyuk İğne macerası bitmedi mi yoksa? Kader benim seçtiğim sonu kabul etmedi mi?"

Raymonde arkasına döndü, oldukça endişeli görünüyordu.

"Césarine geliyor. Koşarak hem de."

Gümrük memurunun karısı son hızla kendilerine koşuyordu. Lüpen de ona doğru koşmaya başladı:

"Ne var? Ne oldu? Konuşun!"

Nefes nefese kalmış olan Césarine kekeleyerek şöyle dedi:

"Bir adam... İşyerime geldi."

"Bu sabah gördüğünüz İngiliz mi?"

"Evet, ama farklı bir kılıkla."

"O sizi gördü mü?"

"Hayır. Annenizi gördü. Tam gidiyordu ki Madam Valméras'la karşılaştı."

"Sonra?"

"Louis Valméras'ı aradığını, sizin bir arkadaşınız olduğunu söyledi."

"Sonra?"

"Hanımefendi oğlunun belki de yıllarca sürecek uzun bir yolculuğa çıktığını söyledi."

"Adam gitti mi peki?"

"Hayır, ovaya bakan pencereden dışarı işaretler yaptı. Sanki birilerini çağırıyordu."

Lüpen tereddüt ediyor gibiydi. O anda bir çığlık koptu. Raymonde inleyerek bağırdı:

"Annen değil mi o? Tanıdım sanki..."

Lüpen kendini karısının önüne atıp onu kendine çekti ve tutku dolu bir sesle şöyle dedi:

"Gel, kaçalım buradan. Önce sen git."

Ama birden durdu, delirmiş gibiydi.

"Hayır, bunu yapamam. Çok kötü olur. Beni affet Raymonde. O zavallı kadın oradayken... Burada kal. Beautrelet, yanından ayrılma."

Çiftliği çevreleyen bayır boyunca koştu, dönüp yolu takip etti ve çiftliğin düzlük tarafına bakan kapısına kadar koştu. Beautrelet'in tutamadığı Raymonde da kocasının peşinden koştu ve Beautrelet ağaçların arkasına saklanıp çiftlikten kapıya giden ıssız yolda üç adam olduğunu, en uzun olanın en önde durduğunu ve arkasındaki iki adamın da direnmeye çalışan ve acıyla inleyip direnmeye çalışan bir kadını zorla tuttuklarını gördü.

Hava kararmaya başlıyordu. Yine de Beautrelet öndeki adamın Herlock Sholmès olduğunu anlamıştı. Kadın epey yaşlı görünüyordu. Beyaz saçların çev-

relediği yüzü öfkeden morarmıştı. Dördü birlikte yürüdüler. Kapıya vardılar. Sholmès kapı kanatlarından birini açtı. Sonra Lüpen öne doğru atılıp dedektifin önünde dikildi.

Bu karşılaşma ne kadar sessiz, ciddi görünse de her anlamıyla korkunçtu. İki düşman dakikalar boyunca birbirlerini süzdüler. Yüz ifadelerinden birbirlerine duydukları nefretin eşit olduğu anlaşılıyordu. İkisi de hareket etmedi.

Sonra Lüpen korkutucu bir sakinlikle konuştu:

"Adamlarına o kadını rahat bırakmalarını söyle."

"Hayır."

Sanki ikisi de daha büyük bir mücadeleye girişmek istemiyor, güçlerini toplamaya çalışıyorlardı. Ve bu kez boşa konuşmalar, hakaretler, şakalar yoktu. Sadece sessizlik, ölüm gibi bir sessizlik vardı.

Kederden deliye dönen Raymonde düellonun sonucunu bekliyordu. Bu arada yanlarına gelen Beautrelet genç kadını kollarından yakalayıp hareketsiz tutmaya çalıştı. Bir saniye sonra Lüpen tekrar etti:

"Adamlarına o kadını rahat bırakmalarını söyle."

"Hayır!"

Lüpen tekrar konuştu:

"Dinle Sholmès..."

Ama söyleyeceklerinin aptallığını fark edip sustu.

Herlock Sholmès adındaki bu gurur ve irade abidesine tehditler savurmanın ne faydası olacaktı ki?

En kötüsüne karar verip elini birden ceketinin cebine attı. Onun hareketini tahmin eden İngiliz esir tuttuğu kadının yanına gidip tabancasının namlusunu şakağına dayadı:

"En ufak bir hareketinde ateş ederim Lüpen."

Aynı anda iki yardımcısı da tabancalarını çekip Lüpen'e doğrulttular. Lüpen içindeki öfkeyi bastırdı, sakin bir şekilde ellerini cebine koyup göğsünü öne çıkardı ve tekrar konuştu:

"Sholmès, üçüncü kez söylüyorum, o kadını rahat bırak."

İngiliz alaycı bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ona dokunmaya hakkım yok sanırım! Yapma ama bu kandırmacadan bıktım artık! İsmin Lüpen olmadığı gibi Valméras da değil. Charmerace adını çaldığın gibi bu adı da çaldın. Ve annen diye yutturduğun kişi Victoire, yani eski suç ortağın, seni büyüten..."

Sholmès bir hata yapmıştı. İntikam almaya kendini kaptırdığı için bu açıklamaları dehşetle dinleyen Raymonde'un tarafına bakmıştı. Lüpen bu tedbirsizliği lehine çevirdi. Birden tabancasını ateşledi.

"Kahretsin!" diye bağırdı Sholmès. Lüpen'in tabancasından çıkan kurşun koluna isabet etmişti.

İki yardımcısına bağırdı: "Siz de ateş edin! Vurun onu!"

Ama Lüpen adamların üstüne atlamıştı bile ve birkaç saniye içinde biri göğsüne aldığı darbeyle yere yığılmış, diğeri de çenesi kırık bir halde kapıya yaslanmıştı.

"Acele et Victoire... İkisini de bağla. Şimdi Sayın İngiliz, baş başa kaldık."

Tam o anda küfürler savurarak eğildi.

"Ah, seni it herif!"

Sholmès sol eliyle tabancasını kaldırıp ateşlemişti.

Bir patlama... Acı dolu bir çığlık... Raymonde kendisini iki adamın arasına atmıştı, yüzü İngiliz'e dönüktü. Geri geri gitti, elini boynuna götürdü, hafifçe döner gibi olduktan sonra Lüpen'in ayaklarının dibine yığıldı.

"Raymonde! Raymonde!"

Karısının üstüne eğilip onu kollarına aldı ve göğsüne bastırdı.

"Ölmüş..." dedi.

Büyük bir şaşkınlık anı yaşanıyordu. Sholmès yaptığı şeyin sonucuna şaşıp kalmıştı. Victoire kekeleyerek konuşuyordu:

"Zavallı oğlum... Zavallı yavrum..."

Beautrelet genç kadının yanına gidip bakmak için eğildi. Lüpen tekrar etti: "Ölmüş... Ölmüş..." Sanki ne olduğunu anlamamış gibi, sersemlemiş gibi tekrar ediyordu.

Ama yüzündeki ifade birden değişti, öfkeyle yanıyordu âdeta. Ve delirmiş gibi anlamsız hareketler yapmaya, söylenmeye, dayanamayacağı bir acıyla boğuşan bir çocuk gibi ayağını yere vurmaya başladı.

"Seni hain!" diye bağırdı, öfkeyle.

Sonra Sholmès'i büyük bir güçle geri itip boğazına yapıştı, tırnaklarını adamın etine geçirmişti. İngiliz mücadele etmiyordu, nefes nefese kalmıştı.

"Oğlum... Yavrum..." dedi Victoire, yalvarırcasına.

Beautrelet yanlarına koştu. Ama Lüpen adamı çoktan bırakmıştı ve yerde yatan düşmanının başında dikilmiş, ağlıyordu.

Ne kadar da acıklı bir sahneydi! Beautrelet orada yaşanan dehşet dolu anları asla unutamıyordu. Çünkü Lüpen'in Raymonde'a duyduğu aşkı, bu büyük maceracının çok sevdiği kadının yüzünün gülmesi uğruna kendi benliğinden neler feda ettiğini biliyordu.

Gece bu savaş alanını karanlıkla örtmeye başlıyordu. Üç İngiliz, elleri ve ağızları bağlı şekilde uzun

otların üstünde uzanıyorlardı. Uzaktan gelen sesler ovadaki derin sessizliği bozuyordu. İşlerinden dönen Neuvillette'li adamların şarkılar söylüyorlardı.

Lüpen kendine geldi. Tekdüze sesleri dinledi. Sonra Raymonde'la birlikte huzur içinde yaşamayı umut ettiği mutlu çiftlik evine baktı. Sonra ona, âşık olduğu zavallıya, aşkı yüzünden ölen ebedi uykusuna yatan beyaz kadına baktı.

İşçiler yaklaşmaya başlamışlardı. Lüpen yere eğilip ölü kadını güçlü kollarıyla kaldırdı ve neredeyse hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden omzuna attı.

"Gidelim Victoire."

"Gidelim canım."

"Elveda Beautrelet."

Kıymetli ama acı veren yükü omzunda, sessiz ama öfkeyle dolu yaşlı yardımcısı arkasında, Lüpen denize doğru döndü ve gecenin karanlığına karıştı.

OYUK İĞNE

Sezar'dan Arsen Lüpen'e...
Tarihi bir sır, büyük bir serüven

Maurice Leblanc'ın 1909 yılında kaleme aldığı bu etkileyici romanda Arsen Lüpen bizi heyecan dolu bir serüvene davet ediyor. Bu öyle bir serüven ki işin içinde Fransa krallarının Sezar zamanından bu yana birbirlerine aktardıkları tarihi bir sırrı da saklıyor. Yani ***Oyuk İğne***'yi...

Kibar hırsızımız Oyuk İğne'nin sırrını korumaya çalışırken epey zorlanacak, çünkü bu kez Sholmès ve Ganimard'ın yanında henüz lise öğrencisi olmasına rağmen yaşından büyük bir zekâya sahip amatör dedektif Isidore Beautrelet'le de uğraşması gerekecek. Üstelik hayatında ilk kez, âşık olduğu kadınla güzel bir gelecek kurmayı düşünecek.

Oyuk İğne aslında ne ve nasıl bir güce sahip? Herlock Sholmès, Ganimard ve Paris'in en yeni dedektifi Isidore Beautrelet sır perdesini aralayabilecekler mi? Lüpen sevdiği kadına kavuşabilecek mi?

Arsen Lüpen hikâyesini anlatmak için sizleri bu gizem dolu sayfalarda bekliyor.

ISBN: 978-605-9609-41-8